KTC.6.60 Hatthisariputta
<blockquote>Kalama xin tri ân các bạn ghi chép bài giảng: caoxuankien, phongheo.qn8001, chanvinghiem</blockquote>
Con đường đến bờ kia
Bài kinh này nói về giáo lý duyên khởi, mà nói đến giáo lý duyên khởi thì tôi bắt buộc phải quay lại công thức mà quý vị đã học xưa giờ. Thứ nhất do vô minh duyên hành, mới có hành duyên thức. Vô minh ở đây là gì? Vô minh là sự không biết gì về bốn đế, tức bốn sự thật. Sự thật đầu tiên là không biết mọi sự ở đời là khổ, trong bất cứ một tình huống, một môi trường, một điều kiện nào, thì mọi hiện hữu của chúng ta trên đời này đều là khổ. Dầu ở cảnh giới nào, sang hèn, giàu nghèo, trí ngu... mọi điều kiện hoàn cảnh đều là khổ mà chúng ta không biết điều đó. Chúng ta cứ hiểu chữ khổ theo nghĩa cạn là nghèo, tức là khi nào bị cái gì bất toại mới khổ, muốn không được mới khổ, khi gần người ghét mới khổ, khi xa người thương mới khổ, bệnh, chết là khổ. Hiểu như vậy thì mới hiểu một góc. Cái cuối cùng mới là sâu sự có mặt của năm uẩn là khổ. Người Việt Nam khi nói đến khổ đế thường nói đến sanh già đau chết, muốn không được, thương phải xa, ghét phải gần, sầu bi khổ ưu não v.v. nhưng mình quên đọc câu cuối rất ngắn, nói gọn lại sự có mặt của năm uẩn là khổ. Đó là câu chốt lại của nội dung của khổ đế. Chính vì không hiểu rằng mọi hiện hữu là khổ, cho nên chúng ta không hiểu đến sự thật thứ hai là khi mọi hiện hữu là khổ thì mình thích cái gì cũng thích trong khổ. Và từ đó dẫn đến sự thật thứ ba, muốn hết khổ thì đừng có tiếp tục thích trong khổ nữa. Khi sống được trong nhận thức về ba sự thật đó thì coi như chúng ta đang có mặt trên con đường thoát khổ. Khi chúng ta tu tập bát chánh đạo có nghĩa là chúng ta đang từng phút đang từng giờ sống trong ba nhận thức đó, nhận thức thứ nhất mọi sự là khổ, thứ hai thích cái gì cũng là thích trong khổ, muốn hết khổ thì đừng thích trong khổ nữa.Khi từng giờ từng phút sống trong ba nhận thức đó là chúng ta đang có mặt trên con đường thoát khổ tức là đạo đế. Khi không hiểu được bốn sự thật này thì gọi là vô minh trong bốn đế. CHính từ vô minh trong bốn đế mới dẫn đến hai thái độ sống:
1. Chúng ta trốn khổ tìm vui bằng tất cả các ác nghiệp, tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi, sát sanh, trộm cướp, lừa đảo, lật lọng, làm cho người khác phải rơi lệ, đổ máu v.v. chỉ vì một mục đích là trốn khổ tìm vui.
2. Cũng do vô minh trong bốn đế chúng ta trốn khổ tìm vui bằng cách tu tập các hạnh lành, bố thí, trì giới, phục vụ, sống vị tha, nghe pháp, trao dồi kiến thức, quan điểm, tín ngưỡng, quan điểm xã hội, quan điểm dân tộc, quan điểm quốc gia v.v. Chúng ta làm tất cả các điều lành để cầu quả nhân thiên.
Như vậy do vô minh trong bốn đế mới dẫn đến hai thái độ sống đó là sống ác và sống thiện. Lẽ ra một người mà hiểu được bốn đế là gì thì dĩ nhiên họ vẫn tiếp tục sống thiện, nhưng họ sống thiện không phải cầu quả nhân thiên, mà họ sống thiện chỉ vì không thể sống ác. Khi mình hiểu được bốn đế mình không thể sống ác được, cho nên lý do đầu tiên một người hiểu được bốn đế không thể

sống ác thì họ phải sống thiện. Lý do thứ hai, họ sống thiện để hướng đến quả giải thoát không còn thiện ác buồn vui nữa. Như vậy ở đời có 3 nhóm:
Nhóm 1: Trốn khổ tìm vui bằng cách hại mình hại người
NHóm 2: Trốn khổ tìm vui bằng cách làm lành lánh dữ
Nhóm 3: cũng làm lành lánh dữ nhưng không phải trốn khổ tìm vui mà không còn thiện ác buồn vui
[02/07/2019 - 01:07 - chanvinghiem]
Nhóm thứ ba là cực hiếm. Chính vì có vô minh trong bốn đế mới có các nghiệp thiện ác. Từ các nghiệp thiện ác mới có các tâm đầu thai vào các cõi. Có nghĩa là khi mình làm các nghiệp ác là mình đã tạo ra một lô tâm đầu thai về các cõi khổ, súc sanh ngạ quỷ, địa ngục, A tu la. Khi làm các việc lành là chuẩn bị tâm đầu thai vào các cõi vui, ví dụ như cõi người, cõi dục thiên hay cõi Phạm thiên. Như vậy nghiệp thiện ác dẫn đến tâm đầu thai về các cõi. Từ cái chuyện mình có tâm đầu thai mình mới có mặt ở các cõi. Khi mình có mặt ở các cõi thì mới có chuyện mình sở hữu các căn, có nghĩa là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Bây giờ mới có vấn đề, càng lúc nó càng mở sâu và mở rộng ra. Bây giờ trở lại kinh này, xúc là một phần riêng biệt, trong chú giải có nói xúc là một phần riêng biệt, xúc tập khởi là một phần riêng biệt, xúc diệt là chặn giữa cũng là một phần riêng biệt. Vấn đề ở đây ái là sự kết nối giữa ba phần riêng biệt ấy. Trong bản tiếng Việt: Ái là người thợ dệt. Dịch như vậy hoàn toàn không sai nhưng làm cái nghĩa nó tối đi. mà ở đây mình phải hiểu xúc là một phần riêng biệt, xúc tập khởi là một phần riêng biệt, xúc diệt là một phần riêng biệt, vì sao có cách nói này, lẽ ra chúng ta phải biết hễ có sáu căn mắt tai mũi lưỡi... thì không thể tránh sáu xúc hết, có con mắt thì phải có sự tiếp xúc với cái mình thấy. Có lỗ tai thì phải có cái để mình nghe. Cái để mình thấy là hình ảnh, là hình dáng là màu sắc, cái để tai nó biết đó là tiếng động hay âm thanh xa gần, dễ nghe hay khó nghe, rõ hay không rõ v.v. Như vậy có sáu căn đương nhiên là phải có sự tiếp xúc giữa sáu căn với sáu xúc. Vị Phật cũng vậy ngài cũng có sáu căn mà cũng có sáu xúc. Nhưng vấn đề ở ngài và mình khác nhau ở chỗ này. Ở Ngài, cái nào ra cái đó. Có nghĩa là ở Ngài, Ngài đang đi trên đường thì Ngài biết là mình đang đi, một cái lá rớt xuống, thì Ngài biết là cái lá rớt xuống, Ngài không có đi xa hơn mình. Còn mình thì từ cái chuyện chiếc lá rớt xuống mình thích hoặc là ghét, mình nghĩ đến bao nhiêu chuyện để mình thích để mình ghét. Thich là sao? Mình thấy trong một buổi chiều vàng nắng hạ có một chiếc lá vàng rơi trong một cơn gió chiều mát mát hiu hiu, nó gợi nhớ cho mình bao nhiêu là chuyện xưa, chuyện cũ, hoặc nó làm cho mình miên man hoài vọng vào một ngày mai trùng phùng tái ngộ với ai đó. Hoặc là mình đang đắm đuối miên man trong một buổi chiều vàng thiệt đẹp. Chỉ là một chiếc lá thôi mà nó dắt mình về một phương trời xô dạt. Phải nói là rối rắm như vậy, nhưng đức Phật thì không, Ngài đi chỉ là đi thôi, Ngài thấy chỉ là thấy thôi, cái lá chỉ là cái lá thôi, Ngài không có đi xa biền biệt như mình. Cho nên đối với Ngài, xúc là một chuyện rất là riêng. Xúc tập khởi có nghĩa là gì? Chữ "tập khởi" ở đây ám chỉ cho sự đam mê ở trong xúc. Giới có nghĩa là gì? Thật ra mình nói giới luật có thể nói tu xúc cũng được mà tu thọ cũng được. Tu xúc là hạn chế không để cho sáu căn làm việc, nó phải đối mặt với quá nhiều cảnh trần. Thí dụ như trong luật cấm, Tỷ kheo không nên gặp gỡ những hạng người nào, không nên xuất hành ra khỏi trú xứ vào những thời điểm nào, không nên lui tới những nơi chốn nào, nơi chốn, đối tượng, thời điểm. Trong thực phẩm, Tỷ kheo cũng vậy, có những món, tỷ kheo được ăn, có những món tỷ kheo không được ăn. Vào thời điểm nào Tỷ kheo được ăn, vào thời điểm nào Tỷ kheo không được ăn. Loại thực phẩm nào Tỷ kheo được ăn, và loại thực phẩm nào Tỷ kheo không được ăn. Nhớ kỹ, nơi chốn, thời điểm, đối tượng gặp gỡ, ăn, mặc cũng vậy, loại y áo nào Tỷ kheo được phép mặc, loại y áo nào Tỷ kheo không được phép mặc. Rất là kỹ, chỗ ở, trú xứ cũng vậy. Trú xứ có chỗ Tỳ kheo nên ở, có chỗ Tỳ kheo không nên ở. Như vậy toàn bộ giới luật nếu cần mình có thể nói gọn lại nó là một lộ trình làm việc với sáu xúc không có gì hơn hết. Có nghĩa là không để mắt của mình tiếp xúc với những cái không cần thiết, nó có thể gây phương hại cho đời sống tâm tư. Cho nên mình nói tu là tám muôn bốn ngàn pháp môn, là tam tạng, là ba bảy bồ đề phần, là bát chánh đạo, la tam học v.v. Nhưng mà nói gọn lại tu học là một lộ trình là một hành trình làm việc với sáu xúc.
[02/07/2019 - 02:17 - chanvinghiem]
Làm việc bằng cách nào? Cái nào để yên cái đó, thấy chỉ là thấy, đừng có suy diễn thêm nữa. Mình khổ là bởi vì mình suy diễn nhiều quá. Chỉ nghe một câu nói của ai đó mình về mình tơ tưởng, dệt

mộng, thương nhớ, để mà tương tư, để hoài vọng ...Chỉ một câu nói để mình sống nhiều với tham. và có đôi khi chỉ vì một câu nói mình sống nhiều với sân. Có nghĩa là một câu nói mà người ta vô tình hay hữu ý mà tối mình về mình gặm nhấm, mình thấm thía, mình tiêu hóa một mình mình, nghĩ rằng họ nói như vậy là họ đã xúc phạm mình, họ làm tổn thương mình, họ đã coi thường mình, họ đã hạ bệ mình, v.v và v.v. Chỉ một câu nói thôi mình đi quá xa. Cho nên ở đây mới nói rằng, xúc là một cái rất riêng biệt, cái niềm đam mê trong xúc rất là riêng biệt. Xúc diệt là gì? Xúc diệt chính là mình tu làm sao để mai mốt đừng có sáu căn. Không có sáu căn làm gì có sáu xúc. Cho nên, xúc diệt ở đây chính là hành trình bát chánh đạo. Sẵn đây tôi cũng nói luôn, là tùy văn cảnh, tùy cái bài kinh mà ta hiểu có chỗ xúc diệt ở đây là sự biến mất của sáu xúc, có chỗ xúc diệt ở đây chính là Niết Bàn, tùy chỗ mà hiểu. Nhưng mà cái gì đã nối kết tất cả các thứ này lại? Cái gì là sự nối kết mấy cái này? Có nghĩa là chính vì chúng ta không có hiểu được mỗi thứ là riêng biệt mà chúng ta gom chung lại, chúng ta gắn lên đó một cái mark, một cái nhãn, đây là ông A, đây là bà B. Thay vì mình hiểu cá nhân nào, nam phụ lão ấu, đẹp xấu giàu nghèo, tất thảy đều là những phần riêng biệt cộng ghép nhau mà ra. Tôi nói không biết là bao nhiêu lần không hề có một chiếc xe trong đống phụ tùng và không hề có một đống phụ tùng nào trong một chiếc xe. Có nghĩa là sao? Khi đã gọi là xe thì tất cả món phụ tùng đã được ráp lại hoàn chỉnh. Lúc đó, không được gọi là đống phụ tùng mà phải gọi nó là chiếc xe. Nhưng khi mình tháo rời nó ra từng phần thì chiếc xe biến mất, lúc đó chỉ còn đống phụ tùng. Ở đây cũng vậy, ở đây lẽ ra mình cũng hiểu từng phần, nhãn xúc nhĩ xúc từng phần riêng biệt, còn mình thì gom chung nó lại thành một đống, mình gọi nó là ông A, bà B, là tôi, là ta, là chúng tôi, là chúng ta. Ai mà đụng đến khối này tức là họ đã xúc phạm, họ đã làm tổn thương mình, lớn chuyện là ở chỗ đó. Và cái gì dẫn đến nhận thức đó? Chính là do Vô Minh trong Bốn Đế, từ vô minh trong bốn đế cho nên mới dẫn đến tà kiến, dẫn đến tham ái, tà kiến là thấy sai, tham ái là sự chấp chặt, đam mê, đắm đuối, mà hễ mà có đam mê đắm đuối thì đương nhiên phải có bất mãn. Bất mãn chính là tâm sân, bất mãn là một tên gọi khác của khổ. Chính vì vô minh trong bốn đến cho nên chúng ta mới hiểu lầm này nọ, và chính vì có hiểu lầm nên mới có ghét thương, mới có đam mê và bất mãn. Trong khi mình phải hiểu rằng mọi thứ nó là một phần riêng biệt. Ai? Cái gì đã gắn kết mọi thứ? Đó chính là ái. Nói vắn tắt, ở đâu có ái ở đó có vô minh, ở đâu có ái ở đó phải đương nhiên còn khả năng sanh tử. Cho nên sự kết nối ở đây có 2 nghĩa:

1. là kết nối giữa sáu căn vốn dĩ không tội lỗi với sáu trần vốn dĩ không tội lỗi, nhưng chính vì cái ái nó gắn kết hai cái này lại nó trở thành ra tội lỗi, thích một cái gì đó là một tội lỗi, bất mãn trong một cái gì đó cũng là một tội lỗi. Mặc dù nói theo ngôn ngữ thế gian thường tình, tội lỗi ngoài đời nó khác, tội lỗi là cái gì đó mà xã hội lên án, đạo đức lên án, pháp luật lên án, dư luận, quan điểm của quần chúng, thiên hạ lên án, cái đó mới gọi là tội lỗi. Nhưng riêng trong Phật pháp, cái gì mà nó do phiền não thúc đẩy, cái gì mà có thể tạo ra quả xấu ở đời sau thì cái đó được gọi là tội lỗi gọi là Bawa kamma, Akusala kamma. Ở trong đạo Phật rốt ráo như vậy đó. Theo như trong kinh Phật một ruộng muối cũng là muối, một lu muối cũng là muối, một muỗng muối cũng là muối, một hạt muối cũng là muối. Đó là Phật pháp, còn cái kiểu ngoài đời họ nói chữ tội lỗi phải là một tô muối, một thùng muối, một lu muối, một ruộng muối mới là muối, còn một muỗng muối, một hạt muối thì họ không kể. Nhưng đừng có coi thường một muỗng muối, có vị nào coi thường, các vị hãy tưởng tượng, trong một ly nước lọc, người ta bỏ vô một muỗng muối, đối vơi mình một muỗng muối nó nhiều hay ít? khó nói lắm. Ly nước lọc mà bỏ một muỗng muối vô thì hình như hơi nhiều, còn một hạt muối nhiều hay ít? Tôi nghĩ cũng tùy chỗ, có nhiều chỗ cũng lớn lắm không phải nhỏ. Thí dụ các vị đang ngủ, mà tôi bỏ một miếng muối hột trong miệng các vị, thì một miếng muối hột là hơi nhiều. Hoặc trong con mắt của mình, mình chỉ dính một xíu muối bột thôi là mình thấy 12 ông trời. Cho nên muối muôn thuở đều là muối, dù ít cách mấy, dù nhiều cách mấy cũng là muối. Tội lỗi dầu ít hay dầu nhiều cũng là tội lỗi. Nhớ rõ điều đó. Từ nay về sau mình khỏi hoang mang thắc mắc, mình không biết mình đi chùa mà tôi bực mình như vậy có tội hay không? Khỏi cần thắc mắc chỉ cần nhớ: "một muỗng muối để cạnh một lu đường thì muỗng muối ấy vẫn cứ là muỗng muối, một muỗng đường nằm cạnh một lu muối thì muỗng đường ấy vẫn cứ là muỗng đường." Đây là công thức rất là khoa học. Cho nên chính vì không có trí tuệ nhận thức hiểu biết trong bốn đế, không biết được mọi sự đều là khổ, không biết thích cái gì cũng là thích trong khổ, nên người ta mới tiếp tục

đầu tư trong khổ. Chẳng qua là người ta trốn cái khổ này đi tìm một lối thoát bằng cách là đến với một cái khổ khác mà thôi. Điều này nếu không học Phật pháp thì ta không có biết. Cho nên xúc là một phần riêng biệt, và cái niềm đam mê trong ấy cũng là một phần riêng biệt. Mà sao có niềm đam mê ấy chính là vì có tham ái kết nối mọi thứ với nhau. Cho nên trong kinh
[03/07/2019 - 03:16 - chanvinghiem]
Cho nên trong kinh mới có cái giai thoại. Ngày kia có hai vị Tỳ kheo ngồi nói chuyện với nhau, một vị thì nói rằng tội lỗi trầm luân là do mắt tai mũi lưỡi mà ra, do sáu căn mà ra. Một vị thì nói tội khổ trầm luân là do sáu trần sắc thanh hương vị... mà ra, hai vị đó đều là phàm tăng. Có một vị cư sĩ thánh nhân đắc quả Thánh tình cờ nghe được vị đó mới xin góp ý: " Thưa ngài, mắt tai mũi lưỡi không có tội, sắc thanh khí vị xúc, những gì ta nghe thấy nếm ngửi đụng cũng không có tội. Cái tội ở chỗ chính là chúng ta khi mắt thấy tai nghe mà ta đem lòng đam mê, tội khổ trầm luân. Giống như con bò trắng rất là riêng biệt, con bò đen rất là riêng biệt. Sở dĩ hai con bò này dính chùm với nhau là vì nó bị kết nối bằng một sợi dây thưa hai vị". Câu chuyện này na ná bên Thiền Tông Bắc truyền có câu chuyện ngày kia Tổ Huệ Năng trong thuở cơ hàn vô danh, nghe hai vị tăng nói chuyện với nhau một vị nói lá cờ lá phướng phất phơ, vị kia nói do gió thổi phất phơ. Ngài Huệ Năng nói không phải phướng động hay gió động mà tâm các vị động. Các vị thấy nó động là nó động.
Thì ở đây mình thấy bài kinh này, xuống phía dưới cũng vậy, ở trên nói về xúc ở dưới nói về ba thời quá khứ hiện tại vị lai. Quá khứ đã đi qua hãy để nói trôi vào dĩ vãng, tương lai nó chưa đến hãy để tương lai ngủ yên, đừng quấy động tương lai. Hãy sống hết mình với hiện tại, nghĩa là sống chánh niệm. Tôi nói thiệt với bà con, khi bà con là một hành giả rốt ráo, bà con sẽ thấy chúng ta không có nhiều thời giờ để tưởng tiếc quá khứ, chúng ta không dư thời gian để hoài vọng tương lai. Chúng ta chỉ làm việc với hiện tại đã bở hơi tai rồi quý vị. Chúng ta chỉ ghi nhận hơi thở vào ra, ghi nhận cảm giác buồn vui, dễ chịu khó chịu, ghi nhận tâm thiện, tâm ác, ghi nhận mình đang muốn gì, mình đang bực mình với cái gì, mình đang đi đứng nằm ngồi, mình đang ăn uống nhai nuốt tắm rửa, co tay duỗi tay, mình đang mặc áo, mặc quần, tắm rửa, tiểu tiện, chỉ sống chánh niệm là mình đã hết thời gian rồi. Mình không có nhiều thời gian để tưởng tiếc quá khứ hay hoài vọng tương lai đâu quý vị. Nhưng chính vì kẻ phàm phu không có tu tập không có học hỏi giáo pháp, không có hiểu được cái đó, cho nên chúng ta làm mất cái hiện tại, bằng cách là đợi nó thành quá khứ mới quan tâm, hoặc là quan tâm quá sớm khi nó chưa đến. Cứ nghĩ nhiều về tương lai và tiếc nuối quá khứ. Một đời chúng ta là một đời lầm lỡ,một đời lỡ làng, một đời dỡ dang. Cái hiện tại để nó trôi đi, qua rồi thì tưởng tiếc, mà chuyện này xảy ra nhiều lắm quý vị. Khi chúng ta có nhau, chúng ta coi thường nhau, chà đạp nhau, xúc xiểm, báng bổ, chúng ta là tổn thương nhau, xúc phạm nhau. Khi mất nhau rồi chúng ta mới tiếc thương nhau, thì khi đó hình như đã muộn. Có bao nhiêu người con biết quý mẹ, biết quý cha, biết quý ông bà, khi mà các bậc trưởng thượng ấy còn sống. Đợi họ khuất núi rồi mới bắt đầu thấy tiếc. Tại sao bữa đó không chịu khó đi chuyến tàu trễ hơn về để gặp, tại sao buổi đó sợ trời tối, tại sao hôm đó sợ tuyết rơi, tại sao hôm đó giận chi câu nói của mẹ, tại sao buồn phiền chi lời nói của cha mà không về, để rồi bây giờ họ đã về đất. Bây giờ có ra mộ nằm đó mà khóc ba ngày đêm thì có được gì đâu. Tại sao ngày xưa ngoại còn mình không thương ngoại, tại sao ngày xưa chị còn, anh còn, em gái mình còn mình không thương, để bây giờ mình đã mất họ, tại sao ngày xưa mình nói chi câu nói đó, tại sao ngày xưa mình nghĩ bậy về nhau như vậy. Tại sao ngày xưa mình có hành động kỳ cục như vậy. Chúng ta toàn là sống như vậy không thưa quý vị. Đa phần chúng ta dành phần lớn thời gian cho chuyện cũ, tiếp theo chúng ta dành thời gian cho trù hoặc toan tính cho tương lai. Không có ai mà sống hết mình cho hiện tại. Trong khi đó chúng ta biết rằng thời gian để mình sống chỉ là những gì đang diễn ra trước mắt, và khoảng thời gian ấy chỉ là từng tích tắc, tích tắc. Các vị nhớ cái này mới thấy run, ở đây trong đây phân tích rất là rõ, tương lai là cái gì đó rất riêng, hiện tại là cái gì đó rất riêng và quá khứ là cái gì đó rất riêng. Những gì ta thấy rất là riêng...
Lạc khổ cũng vậy, lạc là cái gì đó dễ chịu và khổ là cái gì đó khó chịu. Do quả lành đời trước bây giờ ta được hỷ lạc, do quả khổ đời trước bây giờ ta bị khổ ưu. Cái dễ chịu chỉ là dễ chịu đừng đi xa hơn nữa, cái khó chịu chỉ là cái khó chịu đừng đi xa hơn nữa. Đừng tiếp tục tạo nghiệp mới trên cái quả cũ. Câu này đáng để xăm lên người. Đừng tạo nhân mới qua quả cũ nữa, dầu quả này là quả

lành hay quả ác. Bởi vì sao? Bởi vì chúng sanh không có tu tập thích làm ác hơn làm thiện, nhưng tới lúc chịu quả thì thích quả thiện hơn là quả ác. Đây là cái ngu thứ nhất. Cái ngu thứ nhất là thích làm ác hơn làm thiện. Cái ngu thứ hai là thích hưởng quả thiện và sợ quả ác. Bậc Thánh không có cái dụ thích quả thiện và sợ quả ác. Làm thì thích làm ác không thích làm thiện, tạo nhân thì thích nhân ác hơn là nhân thiện mà lúc hưởng quả thì khoái hưởng cái quả thiện hơn là quả ác. Cái này thì đương nhiên rồi. Cái ngu thứ ba là chúng ta đón nhận quả thiện bằng tâm tham và đón nhận quả ác bằng tâm sân. Tức là ngu triple, ba lần ngu. Cho nên ở đây ngài nói rất là rõ, Lạc hãy để nó là lạc, nó là một phần rất riêng. Khổ hãy để nó là khổ, nó là một cái rất là riêng, đừng nên dệt nó thành một cái gì đó hay ho là nó lớn chuyện lắm. Mình may mắn mình sinh ra mình đẹp, hãy để đẹp dừng ở đó đừng dùng nhan sắc làm các tội ác. Cho nên mình giàu có, thông minh, khỏe mạnh. Ok giàu thì giàu, hãy dùng cái giàu để tiếp tục làm việc thiện mới, chứ không phải dùng cái giàu đó để hưởng thụ để tiếp tục đam mê, chìm đắm, gục mặt cúi đầu trong đó để rồi tiếp tục vay thêm nợ mới cho đời sau. Cho nên ở đây nói rất rõ, quá khứ là cái đã qua, bỏ nó đi để tập trung vào hiện tại, tương lai là cái chưa đến quên nó đi để tập trung vào cái hiện tại. Nhiều người hiểu lầm cái này lắm. Tưởng đâu Phật là người chủ trương tu hành phủ nhận quá khứ không phải. Chúng ta quên quá khứ ở đây phải hiểu như thế này, đừng nghĩ về quá khứ một cách không cần thiết, nghĩ về quá khứ để mà tham để mà giận thì không nên, nghĩ về quá khứ để mà đau khổ thì không nên. Khi cần thiết chúng ta nhắc đến quá khứ vì đó là kinh nghiệm quan trọng, vì đó là một bài học quan trọng thì nên nhắc về quá khứ. Còn nếu nhắc về quá khứ để mà phiền não, để mà giận để mà sợ để mà ghen tuông, tị hiềm thì không nên. Tương lai cũng vậy, chúng ta tu Phật không phải là phủ nhận tương lai. Nhưng mà chúng ta không nên nghĩ về tương lai bằng cái kiểu hoài vọng, u mê, mù quáng của người không biết đạo. Đầu tư cho một cái mù mờ không thấy rõ thì cái đó không có nên, nhưng mà nếu chúng ta có những trù hoạch, những kế sách thông minh cho tương lai một cách cần thiết, đặc biệt ở đây tôi đang nói đến đạo giải thoát chứ tôi không nói đến chuyện làm ăn ngoài đời. Mặc dầu ở ngoài đời cũng vậy, chúng ta chỉ nghĩ hoài vọng về tương lai một cách cần thiết, chứ không thể nào một tay cầm một cập vé số mà cứ nhìn cái villa, một ngày nào đó mình có chiếc xe hơi đắt tiền, mình có một cái resort riêng tư thì cái đó thì hơi đi quá xa. Cho nên hãy nhớ ở đây bài kinh này rất sâu, đây dạy rõ rằng: sáu căn là sáu căn, sáu xúc là sáu xúc, sáu trần là sáu trần, đừng kết nối nó lại bằng niềm đam mê trong đó, chỉ là gieo khổ mà thôi. Tôi nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, đạo không phải là bôi tro trét trấu cuộc đời, đức Phật không nói xấu cuộc đời, ngài không có bi quan hóa cuộc đời, ngài không nói cuộc đời này là máu lệ, ngài chỉ nói rằng mọi thứ không bền. Chúng ta có đầu tư bao nhiêu thứ, chúng ta có giàu có, thông minh, có nhan sắc... thì rồi ngày sau chúng ta vẫn phải sống bằng tâm trạng của người lờ đờ tám mươi, một trăm tuổi, đó là chuyện trước mắt. Chưa kể chúng ta cú đam mê trong đó, một khi tắt thở rồi chúng ta về đâu chỉ có trời mới biết. Để làm con giun con dế. Dân xứ lạnh họ không biết nhiều về cõi trầm luân bằng dân xứ nóng. Bên Thụy Sỹ bây giờ kêu tôi kiếm được con trùn để mà bốc hai ba con làm mẫu rất là khó. Lạnh quá mà, lạnh mà nó sạch hết. Khi về Châu Á, cầm cái xuổng, cái bay xúc xuống đất là có biết bao nhiêu con. Ồ thì ra cõi trầm luân nó rùng rợn như thế này.
[08/07/2019 - 02:56 - phongheo.qn8001]
Bên Thụy Sĩ làm gì mà có chuyện nhìn xuống cống mà thấy lúc nhà lúc nhúc mà bên châu âu châu á đặc biệt sài Gòn bà cái thứ như còn ruồi con nhẹng lăn quăn trùn chỉ nó dày đặc ở dưới còn trên khô trên cạn thì chọt cái cái may cái thuỗng xuống đất moi lên là đủ thứ con, một đống lá mục, một đống phân là biết bao nhiêu con lúc nhúc loi nhoi ở dưới. Mình nhìn nó thôi mình mới thấy sợ. Tui nhắc lại: đam mê mà k tạo công đức thì chỉ có thể về những cảnh giới thấp kém tương ứng với niềm đam mê ấy. Có đam mê và có tu hành thì đời sau sinh ra được về các cõi nhân thiên tương ứng . Tui nói không biết bao nhiêu lần. Thích ăn ngon mà có tu hành sẽ sinh làm người có lộc ăn. Thích ăn ngon mà không có tu hành sẽ làm các loài ăn tạp. Không biết trong rom có hiểu cái này không. Làm cái loài sống trong đống rác đống phân cái gì hôi là nó đều đậu lên hết. Cái gì hôi hôi, cái gì ẩm ẩm, cái gì tanh tanh, cái gì nhớt nhớt, cái gì dơ dơ là nó đều đậu lên hết, sống chui rúc ở trong đó. Có nghĩa là nó cũng thích thú đam mê nó ăn trong cái mùi vị đó chứ, nhưng vì nó không có tu cho nên nó làm cái loài như vậy đó.

[08/07/2019 - 03:03 - phongheo.qn8001]
Con người có tu hành, nếu có cái tập khí thích ăn ngon thì nó đưa họ về các cõi nhân thiên làm người có lộc ăn. Thích ăn ngon thích mặc đẹp, thích trang điểm thích vẻ bề ngoài mà có từ hành thì sẽ sanh làm người có nhan sắc có quần là áo lụa. Còn người thích đẹp thích chưng diện mà không tu hành thì làm các loài sặc sở diêm dúa loè loặc như vậy thôi. Cho nên bài kinh này dạy cho mình nhớ cái nào để y cái đó đừng có kết nối nó với nhau bằng cái niềm đam mê đắm đuối trong đó chỉ là chuốc khổ mà thôi nhé. Cái chữ cực đoan phải hiểu nó là một phần riêng biệt, và cái người dệt vải ở đây là sự kết nối. Bài kinh này rất sáng.
[08/07/2019 - 04:42 - phongheo.qn8001]
Mỗi thứ phải hiểu nó từng phần riêng biệt thì chúng ta không thấy lớn chuyện mà khi chúng ta nghĩ nó một khối, một đống, một tổng hợp thì lúc đó nó mới ra chuyện. Tôi nói hôm qua đó có hai cách để giải quyết vấn đề: một là bạch hoá vấn đề, là soi rọi không để lại góc khuất. Hai là chia nhỏ nó ra, vì mình không chia nhỏ nó ra thì rất lớn chuyện. Bởi vì ông ấy ác ý với mình, ổng ghét mình lâu lắm rồi, đây là cơ hội để ổng phan vào mặt mình , ổng phun vào mặt mình cái câu nói xúc phạm tổn thương như vậy, đó là mình không chịu chẻ nhỏ nó ra như thế này. Ai không có lúc lỡ lời. Cái thứ hai con người mà có lúc làm con có lúc làm người mà phần con thường nhiều hơn phần người nhé. Mặc dù được gọi chung là con người nhưng phần người thường ít hơn phần con. Khi nào phần con làm chủ thì nói bậy, khi nào phần người làm chủ thì ảnh nói đàng hoàng, vậy thôi. Mình chia nhỏ vấn đề đó ra nhé. Nó bớt điên đi, chưa kể mình nói theo a tỳ đàm rốt ráo thì trong từng phút trôi qua thân và tâm chúng ta luôn luôn biến diễn trôi chảy không ngừng từ tình trạng này sang tình trạng khác, chúng ta luôn luôn trở thành một cái mới nhé. Cho nên cái chữ puttha trong kinh có nghĩa rất hay. Putta có nghĩa là trở thành, chúng ta luôn luôn trở thành một cái gì đó. Rồi cái ái có nghĩa là thisari (k biết đúng không) là người dệt vải. Chính từng cọng chỉ rời nhau nhưng được gọi là một tấm vải là bởi vì từng cọng chỉ ấy được gom lại, được kết lại được nối lại, được đan lại, được khâu lại, được gắn lại với nhau thành ra cái mà ta gọi là tấm vải. Ở đây cũng vậy, ở đời mỗi sự đều rời rạc, chúng do các duyên mà có, có rồi phải mất. Nhưng sở dĩ chúng ta có thích có ghét có thấy cái này quan trọng, cái kia nó lớn chuyện là bởi vì chính vì chúng ta đã đem cái nhìn phiền não của mình mà kết nó lại với nhau, chúng ta đem cái ngộ nhận của mình mà kết nó lại với nhau. Cho nên chúng trở thành quan trọng, chúng trở thành lớn chuyện. Và cái anh đầu dân trong sự kết nối ấy chính là tham ái. Ở đâu có có ghét có bất mãn ở đó có đau khổ. Như vậy, từ đó suy ra tham ái chính là cội nguồn đau khổ.
[08/07/2019 - 07:51 - phongheo.qn8001]
Tôi nói không biết bao nhiêu lần mà bửa nay ôn lại trước khi qua bài kinh mới. Tại sao nói tham ái là gốc của khổ. Có tới 1001 cái định nghĩa.
Do tham ái tức là do có thích nó mới dẫn đến một loạt cái khổ sau đây:
1. Do có thích nên mới đầu thai các cõi, do có thích nên có tạo các nghiệp thiện ác, từ đó đi về các cõi tương ứng. Đó là nghĩa 1: tham ái tạo ra tái sinh.
2. Chính do tham ái nó mới dẫn tới chuyện muốn mà không được. Bởi vì các vị tưởng tượng trong đời có bao nhiêu thứ các vị thích vậy, có rất nhiều, ít nhất là một triệu mà cái mình được thì được bao nhiêu trong 1 triệu ấy. Bao nhiêu trong 1 triệu tự quý vị hiểu nhé. Tui ghét nhất là mấy người mở miệng ra như thánh. Kỳ rồi tui giảng ở (..........k rõ) có cái bà nớ bã nói: con không thích cái gì hết sư ơi. Không thích cái gì hết thì một là bã xạo bậc thầy, 2 là bã ngủ bậc thầy bã không có thấy ra được. Thích chớ, mình thích tùm lum hết, ngay cả tu sĩ, các vị hỏi vị đó muốn sở hữu cái này, muốn sở hữu cái kia không. Giới luật đôi khi không cho phép sở hữu này nọ, quan điểm xã hội và cái nhìn của phật tử đúng là không đồng ý cho vị sa môn sở hữu cái đó. Nhưng bấy giờ hỏi thiệt, đóng cửa lại hỏi nhỏ ổng, coi ổng có khuấy cái đó không. Nếu mà gan thì ổng thích chứ, may mà tu sĩ đó. Như vậy trong đời này chúng ta biết đó vì tham ái nên chúng ta mới thích tùm lum. Trong bao nhiêu cái thích ấy chúng ta được bao nhiêu cái bất toại, chúng ta có bao nhiêu cái như ý. Chúng ta nghĩ kỷ lại đi.
Cho nên ái ở đâu là khổ ở đó. Thích là phải đi tìm, cái hành trình tìm kiếm là một hành trình khổ đau; tìm được rồi phải bảo quản gìn giữ nó lại là một hành trình gian khổ; bảo quản gìn giữ không

được lại là một hành trình gian khổ; giữ được rồi nhưng mà mình lại không còn thích nó nữa lại là một hành trình gian khổ nữa. Tin tui đi, mấy cái đó là rờ đâu khổ đó. Muốn không được là khổ, muốn mà phải kiếm tìm là khổ, kiếm tìm không được là khổ, tìm được rồi phải giữ là khổ, giữ được rồi mà không còn muốn nó nữa cũng là khổ. Yes! Có trường hợp nớ: có được rồi vò ra nhìn nó ơn quá, là cái nhà mình không muốn ở nữa, cái xe mình không muốn nữa, cái người mà mình không muốn sống cùng nữa. Đôi giày đôi dép mình lỡ mua thì đem liệng được nhưng có nhiều thứ trên đời này mình chán nó rồi mà không biết làm sao giải quyết nó. Nhiều khi vác cái bản mặt của mình. Mình soi gương mình thấy trời ơi sao mà xấu dữ thần vậy. Bây giờ làm sao đây lấy dao mà gọt nó hà. Cho nên, chúng ta cứ tưởng tượng cái cõi này hễ ái ở đâu là khổ ở đó.
Cái cuối cùng là, nó nhiều lắm tui chỉ làm gọn lại thôi. Tại sao thích là gốc của khổ, là bởi vì cứ một cái thích thì nó sẽ tạo ra vài ba cái ghét đối lập. Không biết trong rom có hiểu cái này không ta. Cứ một cái thích là nó luôn luôn đính kèm theo vài ba cái ghét. Tôi ví dụ: tôi thích êm ấm đây thì tôi sẽ ghét bất cứ cái gì không được êm ấm: chỗ ngồi, chỗ nằm, chiếc xe, chiếc tàu, bất cứ chỗ nào của tôi mà nó không được êm không được ấm như tôi muốn thì nó trở thành cái nguồn khổ cho tôi thôi. Mà chính là do tôi thích êm ấm. Tôi thích mát mẽ tôi không thích nực nội, tôi thích rộng rãi thông thoáng cho nên tôi không thích chật chội tù túng. Tôi thích ấm áp nên tôi không thích lạnh lẽo. Tôi thích cao ráo nên tôi không thích thấp lùn. Đại khái như vậy, tôi có thích cái gì đó thì đương nhiên tôi sẽ có cái ghét đối lập. Cái ghét không phải 1 đâu nghe. Tôi thích một cái gì đó thì tôi có 10 cái ghét đối ngược. Tin tôi đi. 10, 15,:20,25, 30, 45. Nhớ vậy đó. Cho nên hễ ái ở đâu là khổ ở đó. Phải xé nhỏ nó ra banh chành như vậy thì mình mới hiểu, ồ thì ra ái là gốc của khổ. Trong kinh gọi ái là người dệt vải. Ảnh về ảnh kết hết lại, kết cái này kết cái kia kết gom hết lại, dựng lên một cái tượng đài để mình thấy trong đó có tôi, có chúng tôi; có ta, có chúng ta; nó, chúng nó. Từ chỗ có bỉ thử mới bắt đầu có phe phái có biên giới: biên giới về địa dư lãnh thổ, biên giới dân tộc, biên giới về chủng tộc giống nòi, biên giới về văn hoá, về tôn giáo, về chính trị, về xã hội, vê tư tưởng. Và từ khi chúng ta nghe từ biên giới, các vị biết rồi biên giới đồng nghĩa với ngăn cách, mà ngăn cách là bắt đầu tương tranh. Nhẹ thì mâu thuẩn, nặng là chiến tranh là máu lửa là can qua, là binh biến nhé. Đấy, mọi sự từ đó mà ra, học cái kinh này là(nghe k rỏ.....) Hiểu sâu nó run ghớm.
[08/07/2019 - 01:29 - phongheo.qn8001]
Tiếp theo đó là bài kinh 62. Kinh cảm hứng.
Có một vị tỳ kheo kia đến hỏi ngài A nan có phải Thế Tôn dốc lòng trù rủa Đề bà đạt đa không. Trù rửa là sao? Trù rủa là con người ta đang ngon lành vậy Ngài nói con người ta đoạ địa ngục. Chữ dốc lòng này là (pali: xốc ba xa chê) là ác ý trù rủa. Ngài A nan thưa lại với đức Phật câu chuyện đó. Đức Phật có câu trả lời, Ngài trả lời ngài A nan. Này A nan! Tỳ kheo mà nói với ngươi đó là người mới tu hay tu lâu mà không có trí tuệ. Có nghĩa là một người như ta làm sao có thể trù rủa người khác nói chi là dốc lòng để mà trù rủa người khác. Này A nan, trước đây khi mà ta tuyên bố rằng Đề bà đạt đa sẽ bị đoạ là ta đã có cơ sở, có căn cứ. Ta thấy ở con người đó không còn có thể cứu vãn được nên ta mới nói như vậy. Và ta nói như vậy không phải vì để trù rủa ai hết. Ngài vì lòng đại bi trong nhiều kiếp quá khứ chỉ vì cứu mạng Đề bà đạt đa mà dầu lúc đó Đề bà đạt đa đang là kẻ thù của ngài đó, kẻ thù đoạt mạng chứ không phải kẻ thù nhẹ nhẹ đâu, mà rất nhiều kiếp Đề bà đạt đa là kẻ thù đoạt mạng mà ngài còn hy sinh mạng sống để cứu Đề bà đạt đa nói gì là kiếp cuối cùng này ngài là vị Phật quý vị. Tui nói điều này trong rom này nhiều vị không có tin, nghĩ trên đời này làm gì còn người tốt như vậy. Xin thưa có như vậy. Tui tin. Tại sao tui tin. Bởi vì qua sử mình thấy có thánh Gandhi, có bà Teresa, đọc kỷ lại thánh Gandhi, đọc kỷ lại ngài Huyền Trang mình mới thấy. Và nếu mình đọc con người mà mình không tin thì mình đọc cái khác vô tri mình tin. Tại sao có kim cương. Nó phải trải qua thờ gian bao lâu đó có thể là hàng triệu năm, trong một nhiệt độ như thế nào đó, trong một tầng áp suất như thế nào đó mới thành viên kim cương thì con người cái nhân cách cũng vậy. Cái nhân cách của con người đó cũng là một quá trình trui rèn đào luyện, quá trình trui rèn thôi, thì ai cũng có khả năng trui rèn để trở thành kim cương cẩm thạch, còn không có khả năng trui rèn thì thành thứ tào lao. Hôm trước đi Miến Điện chúng tôi có đến thăm fossil.... Fossil là hoá thạch, chúng ta có dịp sẽ thấy rất là nhiều những thứ bộ hoá thạch cực kỳ đẹp, phải nói cực đẹp, đẹp lắm. Nhìn thấy từng cái thớ gỗ, cái vân gỗ rõ ràng sắc nét, không nghi ngờ gì hết, không sai

chạy được. Nhưng nó nặng như đá nó cứng như đá và đương nhiên bấy giờ nó là đá. Nhưng nó phải trải qua một thời gian như thế nào đó, điều kiện như thế nào đó nó mới trở thành cái vật thể phi thường như vậy, đặc biệt như vậy, quý hiếm như vậy, đáng ao ước như vậy. Thì cái nhân cách của một vị Phật cũng vậy thôi. Trong kinh nói, tại sao lâu lâu mới có một vị Phật ra đời. Bởi vì tìm cái kẻ biết thương người đã là hiếm. Khoan, tìm cái kẻ mà biết tri ơn đối với người đã tốt với mình rất hiếm. Quý vị mở trong kinh ra xem có đúng vậy không. Cái người mà có khả năng tri ơn là đã hiếm nói chi đến cái kẻ có khả năng thương một người dưng càng hiếm hơn. Chưa hết, thương một người dưng nó chưa hiếm bằng thương cái kẻ mà mình không ưa. Nhưng thương được cái kẻ mình không ưa nó dễ hơn là thương luôn cái kẻ không ưa mình. Không biết trong rom có phân biệt được mấy cái tui nói không ta.
Cái hạng thứ 2 là thương được người dưng không ân oán gì với mình hết, cái này hiếm hơn. Rồi cái thứ 3 thương được kẻ mình không thích. Nhưng cái kẻ thứ 4 mới mệt thương được kẻ không thích mình. Kẻ mình không thích nó nhẹ hơn kẻ không thích mình. Không biết trong rom có hiểu cái này không. Hai cái này nó khác nhau nhiều lắm. Cái kẻ mà mình không thích nó nhẹ hơn kẻ không thích mình. Vậy mà ngài gặp ai ngài cũng thương hết. Trước hết ngài là người tri ơn là người biết ơn. Bồ tát có một đặc điểm tri ơn, đặc điểm của bậc hiền trí nói chung là tánh tri ơn. Ngài thương được người mang ơn đã đành, thứ hai ngài thương được người không ơn không oán gì hết. Bước 3 là ngài thương được những người ngài không thích, làm sao ngài còn là phàm phu mà có lúc ngài không thích chứ. Phàm mà có lúc phải có cái đó. Bước 4 là ngài thương được kẻ không thích ngài, không thích mà chưa có mưc độ rõ ràng. Còn bước 5 này là ngài thương kẻ không thích đến mức mà nó muốn giết mình. Từ vô lượng kiếp như vậy, ngài tu được cái hạnh đó.
1. Thương kẻ có ơn với mình
2. Thương người không ơn không oán với mình.
3. Thương kẻ mình không thích
4. Thương kẻ không thích mình
5.Thương kẻ không thích mà muốn giết mình.
Năm cái này mà làm được trong vòng vô số kiếp, vô lượng kiếp thì mới có thể thành Phật được. Ghê gớm vậy, khó lắm. Chỉ riêng cái lòng tri ơn thôi đã không có rồi. Tri ơn thôi đó mà mình đã không có, quý vị đừng có nói với tôi rằng quý vị có cái lòng tri ơn. Tui không tin. Bởi vì mình có thể có đó nhưng mà lòng tri ơn của mình nó dễ phôi phai nhạt nhoà. Nó dễ bị thử thách lắm. Ví dụ như tui nói nhiều lần rồi. Mỗi ngày tui cho quý vị 1.000 đô là và tui tới tui hầu hạ quý vị như là bà má ruột của tui. Quét ngà, nấu ăn, chăm sóc từ cái lý trà cái đĩa trái cây tráng miệng, trước khi quý vị ngủ tôi quạt, tôi ngâm chân bằng nước nóng, tui kỳ cọ từng ngón chân, rồi tui để khăn tắm trên đùi tôi, tôi nâng chân quý vị lên tui lâu khô, rồi tui để quý vị vào giường, ở xứ nhiệt đới có muỗi thì tôi bỏ mùng giăng màn, quạt hâù ấm lạnh, mở quạt máy, chỉnh máy lạnh, mở cửa sổ, khép nhẹ cửa. Hoặc tui nằm dưới chân giường chờ đêm hôm quý vị có kêu gì hay không và mỗi ngày tôi đưa cho quý vị 1.000 đô la. Tui hầu như bà cố nội của tôi nhé. Và tôi làm như vậy suốt 10 năm trời, quý vị biết đâu có phải dễ
[09/07/2019 - 11:18 - phongheo.qn8001]
10 năm trời tui hầu hạ quý vị như vậy đó, bất cứ ai trong rom này cũng vậy. Tui hầu hạ quý vị như bà nội của tui. Mỗi ngày tui dúi vào tay quý vị 1.000 đô la tiền tươi nghe. Đến năm thứ 11 tự nhiên tui không có như vậy nữa. Tui chuyển sang tui làm như vậy với người khác, tui làm y chang vậy đó. Tui cũng quạt hồng ấm lạnh, hầu hạ y chang vậy đó. Quý vị nghĩ quý vị có chịu nổi không. Các vị có chịu nỗi không, trước hết là quý vị buồn tủi giận hờn ghen tỵ, nhưng mà cái rốt ráo là gì, là không chịu nổi cái mặt của tui nữa, các vị chỉ muốn tui chết đi thôi. Còn cái chuyện 10 năm qua thì vứt đi không cần tìm hiểu lý do, không suy tư đắn đo. Cứ việc nghĩ rằng bây giờ tui đã có người khác, như vậy là chết đời của tui, tiêu đời của tôi. Trong khi đó các bậc hiền trí , bậc bồ tát thì không, một chén cơm cho ngài suốt đời ngài cũng không quên. Đừng nói 10 năm hầu hạ kiểu đó nhé. Còn phàm phu mình thì nó dễ ẹc, nó dễ quên nhé. Bản thân tôi nề, biết bao nhiêu người cũng giúp tui đó mà tui dễ kiếm cớ để quên họ lắm. Mà bản thân tui đâu phải là cái thứ mà đâm trâu thuốc chó cùng hung cực ác mà tự nhiên nó vậy, nó dễ quá. Họ cực họ khổ họ thương họ mến họ

quý mình biết bao nhiêu mà chỉ cần họ có một cái gì đó làm cho mình phiền một cái là tôi đối với họ bấm nút, là xoá nhoà, là delete tức khắc. Mà tại sao tui nói lạc đề như vậy. Tui muốn quay lại ở đây là tui muốn nói Đức Phật vĩ đại như vậy, làm sao có thể trù rủa Đề bà đạt đa. Nhưng mà ở đây, ngài muốn nói rằng trên đời này có những người, ở một bài kinh khác chứ không phải kinh này cũng nói về Đề bà đạt đa, ngài nói: có những người họ rớt xuống hố sình, có người bị ngập tới mắt cá ta cứu họ được, có người ngập tới đầu gối ta cứu họ được, tới ngực ta cứu họ được, tới cằm, tới có ta cứu họ được. Có người ngập tới trán ta cứu họ được, họ còn ló lên búi tóc ta cứu được. Có cái búi tóc thì ta còn biết được ta nắm ta cứu. Nhưng có những người họ bị lọt xuống một sợi tóc cũng không ló lên thì làm sao người ta biết đường mà cứu cho được. Thì ở đây cũng vậy, trong kinh nói rất rõ. Có người ác nhiều hơn thiện, có người thiện nhiều hơn ác, có người thiện ác đồng đều. Có 3 hạng như vậy:
1. Thiện nhiều hơn ác
2. Ác nhiều hơn thiện
3. Thiện ác đồng đều 50.50
Thì cái hạng thiện ác đồng đều 50.50 cái hạng này cũng còn cứu được. Còn cái hạng thiện nhiều ác ít thì khỏi nói rồi. Nhưng cái hạng ác nhiều hơn thiện đó thì khó lắm. Bởi vì cái nhiều ở đây mình khó nói lắm.
Nhiều ở đây có nghĩa là 8/10 thì cũng là cái phần 10 nhiều hơn 8. Nhưng cái ác nhiều hơn ở đây thì có thể đó là 1/ 1tỷ, 1/1triệu, 1/ 1 ngàn khó nói lắm nghe. Có những người mà trong kinh điển Bắc truyền gọi là nhất xiển đề tiếng Phạn gọi là icchantika tức là nhất xiển đề_ vô phương hy vọng. Có nghĩa là từ occhan là hy vọng, ước muốn. Tika là đến tận cùng, chantika là kết thúc. Tộng cộng lại người nhất xiển đề là người hết hy vọng. Nhất xiển đề là âm tiếng Tàu. Có những người như vạy, thì ông Đề bà đạt đa theo như kinh điển Nam truyền thì không có hạng này. Kinh điển Nam truyền không có người nào là nhất xiển đề hết. Có nghĩa là vấn đề này nó lâu thôi. Ví dụ như: 1 ngàn đại kiếp, 500 ngàn đại kiếp, 1 tỷ đại kiếp thì người này cũng có cơ hội đi lên. Ở trong Phật pháp mình không có tình trạng ai đó vĩnh viễn thiên thu thì không. Còn bao giờ thì chỉ có chư Phật biết chứ mình không biết. Như vậy mình không thể phán ai là nhất xiển đề được. Tôi chỉ nhắc cho bà con nhớ chữ này để nói ông Đề bà đạt đa. Thời gian ông Đề bà đạt đa sơ phát tâm bồ đề lâu gấp đôi ngài Xá lợi phất. Ngài Xá lợi phất, ngài Mục kiền liên chỉ sơ phát tâm bồ đề cầu đạo giải thoát trong một a tăng kỳ 100 ngàn đại kiếp. 100 ngàn có nghĩa là 10 lũy thừa 140 con số không.
[10/07/2019 - 07:13 - phongheo.qn8001]
Trong thời gian sơ phát tâm đến thời gian chứng quả thì ngài Xá lợi phất ngài Mục kiền liên phải mất một trăm ngàn đại kiếp. Trăm ngàn đây là con số lẻ. Riêng vị Phật độc giác thì phải mất hai a tăng kỳ và một trăm ngàn đại kiếp. Mà ông Đề bà đạt đa đã tu hai a tăng kỳ rồi đó quý vị biết không. Tu gấp đôi ngài Xá lợi phất, nhưng mà vì sao, ổng chỉ một chút tị hiềm với bồ tát Thích Cả Mâu Ni , chỉ một tị hiềm thôi, trong quá khứ ổng từng oan trái với ngài trong một lần làm ăn. Chuyện đó nó dài lắm, lười kể mất thời giờ lắm.
Trong một lần làm ăn ổng hiểu lầm ngài, ổng tưởng ngài là người gian tham vậy đó, mà thật ra ổng hiểu lầm 100% . Chuyện này không kể không được.
Chuyện ổng với ngài đi mua đồ cũ, đi buôn đồng nát, bán ve chai đó, thì ổng đi đằng trước ngài hơi khá xa ổng đi riêng ngài đi riêng thì ổng đi ngang cái nhà đó, thấy hai bà cháu nhà nghèo xơ xác đem ra cái mâm bằng đồng để bán kiếm được vài lít gạo vậy đó. Ổng nhìn cái mâm, ổng gỏ gỏ, lấy móng tay cạo cạo, ổng biết cái mâm này bằng vàng. Nhưng ổng tham ổng xấu quá đi. Một là nói thiệt, hai là ít ra ổng phải trả khá khá chút, đằng này ổng hỏi hai bà cháu muốn bán cái này bao nhiêu, thì hai bà cháu đưa ra số tiền, ổng bảo mắc quá không đáng giá với cái mâm. Tui tin cái điều đó, ở đời nhiều người xấu lắm, xấu tồi tệ, xấu hèn hạ, xấu gọi là hết bút mực để tả. Có cái loại người đó. Thì ông này quá tệ, tệ hơn vợ thằng đậu tập 5 nữa. Coi như là ổng nói đủ điều rồi đi, hy vọng làm màu như vậy, để lát nữa trở lại thay vì hai bà cháu đòi 5 đồng lát quay lại mình trả chừng đồng bạc thôi cho nó rẻ. Lúc ổng đi thì bồ tát Thích Ca vừa đi tới. Ngài cũng là người bạn đồng phường với ổng. Phường không phải là phường xã mà là cùng nghề buôn bán đồng nát như ổng. Ngài tấp vô ngài cũng rao ai mua ve chai đồng cắt bạc cắt cầu giao điện bàn ủi hư đồ vậy đó. Hai bà

cháu nghe vậy mới đem cái mâm ra, bồ tát gỏ gỏ cạo cạo móng tay lên, bồ tát sững sốt người. Bồ tát mới bảo: Cụ ơi! Cái mâm này bằng vàng, cháu nói thiệt chứ hết trơn trong người của cháu, quần áo tiền bạc tiền lớn tiền nhỏ luôn 2 cái ghánh về chai này đưa hết cho cụ cũng không có đủ đó. Bà này bả nghe cái bã nói trời ơi, đói quá không có gạo ăn, bây giờ nghe vậy mừng quá. Thôi bây giờ cậu cứ đưa hết cái cậu có là được rồi. Tui mừng lắm, một phần tui thương cậu thật thà, chứ đâu như thằng cha mới hồi nảy chả nói cái này 3 xu 4 đồng 5 hào hà. Bồ tát nghe như vậy, bồ tát dốc hết đưa hết chỉ chừa lại một bồ đồ trên người thôi. Bồ tát lúc đó đổi đời luôn, về bỏ nghề ve chai luôn, nguyên cái mâm vàng mà lên ghế đại gia ngồi coi như đổi đời hẳn. Bồ tát ôm cái mâm đi, bồ tát đi ra bến sông ngài lên đò. Thì Đề bà đạt đa ổng đi một vòng ổng quay lại kiếm hai bà cháu. Thôi tui nghĩ kỷ rồi hai bà cháu cứ đưa cái mâm ra đây đi, bao nhiêu tôi cũng mua, kệ tội nghiệp thương quá người già trẻ con cơ nhỡ thiệt là cơ hàn đáng thương. Thì bà già bã nghe như vậy bả hoải ổng lắm, bã nói: tui nghĩ ông gian lắm, ông biết nó là mâm vàng mà ông không chịu nói ra ông trả mắc trả rẻ. Cái ông sau ổng thiệt thà lắm, ổng nói thiệt cho tui biết cái mâm này là mâm bằng vàng, ổng nói bây giờ ổng có đưa hết cho tôi những gì ổng có cũng không đáng nữa. Người ta buôn bán phải như vậy chứ. Bà già làm nguyên cho ổng một bài (cô ran). Ổng nghệ xong, ổng liệng hết đồ xuống, ổng tất tả chạy ra bến đò. Tại ổng biết bồ tát đi về hướng đó. Ổng ra tới nơi thì đò đã ra nửa sông, ổng kêu ới ới, ổng kêu trong cơn tuyệt vọng. Chứ còn nó vô lý lắm. Nó vô lý là vì sao, kêu lại để làm gì, anh buôn đồng nát tui cũng buôn đồng nát. Bây giờ anh mua được món đồ đó, mà tui mua hụt thì tui chịu thôi chứ. Nhưng tại vì ổng tiếc của quá, mặc dù ổng biết kêu lại không biết để làm gì, mà ổng cứ kêu. Kêu lại để làm gì, bồ tát đâu có giựt mối của ổng đâu. Bồ tát cũng hiểu cái chuyện như vậy. Cho nên ngay chỗ bến sông ổng thề: Nếu còn kiếp sau thì nhà ngươi đi đến đâu ta cũng không tha. Cái mối này lớn quá mi đã phỏng tay trên của ta. Đời đời kiếp kiếp còn có tái sanh thì mi đi đến đâu ta cũng không tha.

Chỉ vì cái mâm đó thôi quý vị mà đời đời sanh ra gặp bồ tát là ổng không ưa. Có một kiếp luân hồi nọ, bồ tát làm con của ổng là một vị hoàng tử, ổng làm vua. Ổng vừa nhìn bồ tát, ổng vừa nhìn hoàng hậu bồng bồ tát là ổng kêu người đến giết liền. Ổng ghét quá ghét đi. Có chỗ này tôi phải làm cái nhân chứng sống cho bà con thấy.

[12/07/2019 - 01:54 - phongheo.qn8001]

Có một vài người ngộ lắm. Trong thời gian tôi đi dạy học, tôi vừa chớm thấy cái mặt của họ là tôi đã thấy ghét rồi. Nó kỳ như vậy đó, nó lạ lắm. Mặc dù họ không có ăn cái gì của cha mình hết, họ không chọc ghẹo gì mình mà mình thấy ghét. Họ mở miệng là mình thấy ghét. Và ngược lại tôi cũng vậy họ nhìn thấy cái mặt tôi là họ đã ghét. Ở đây Phật dạy rằng, hãy tu như thế nào đừng để mình trở thành một đối tượng vô phương cứu chữa. Đây, nguyên bài kinh chỉ có câu đó thôi. hãy tu như thế nào đừng để mình trở thành một người vô phương cứu chữa. Chỉ vậy thôi. Và một chuyện nữa, đừng có lấy cái bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Ông Đề bà đạt đa chuốc khổ gánh nạn chỉ vì ổng đem cái lòng dạ chật hẹp của ổng mà ổng nhận xét, ổng quan sát bồ tát. Đây là một điều rất bậy. Nếu mà huệ căn của chúng ta, cái túc duyên của chúng ta quá mỏng, nó không đủ để thành thánh thì chí ít chúng ta cũng nên nhớ một điều đó là: chính mình là người chịu trách nhiệm toàn bộ những gì mình nói, làm và suy tư.

Kẻ thù hại kẻ thù
Oan gia hại oan gia
Không bằng tâm hướng tà
Gây ác cho tự thân.

Không có kẻ thù nào nó ghê gớm, nó rùng rợn, nó khủng khiếp cho bằng cái bất thiện của chính bản thân mình. Kinh pháp cú dạy: Kẻ làm các việc ác, đời đời sanh ra bị ác nghiệp xưa chực chờ như kẻ thù rình rập sẵn. Gớm như vậy đó. Kẻ làm các các việc ác, đời đời kiếp kiếp sanh ra thì cái nghiệp xấu quá khứ nó chực chờ họ như kẻ thù rình rập. Kẻ làm các hạnh lành đời đời sanh ra được phước báo chờ đón như người thân chờ đón người thân đi xa trở về. Đây là như vậy. Tôi thích hai câu đó. Hai câu đó rất là quan trọng. Mình sống làm sao mà vừa lọt lòng mẹ là coi như bao nhiêu cái xui rủi bất hạnh nó chực chờ, nó đổ ập xuống đầu mình. Sống ác quá mà. Nhưng mình sống như thế nào mà để cho khi vừa lọt lòng mẹ là bao nhiêu cái may mắn nó chực chờ mình.

Quý vị biết tôi 50 tuổi, tôi khởi dựng Kalama. Tôi chỉ nói tôi đề xướng thôi, tôi không xây cất. Nếu như Kalama thành tựu thì đây là thành tựu duy nhất mà cũng là đầu tiên và cuối cùng trong cuộc đời của tôi. Và chính vì tôi không có một trú xứ như là người ta đồn đại. Ngày hôm qua tôi chỉ nó cho bà con thấy phía sau có bức hình Phật thôi, mà người ta cũng châm chích tôi đủ điều. Lấy thơ của tôi châm chích tôi mới ghê chứ, đủ điều hết. Mà đây không phải là trú xứ của tôi. Các vị có nhìn thấy bàn Phật này không, không phải của tôi. Đây là chỗ tôi tạm trú thôi. Chỉ có khác cái tạm trú mà không có xin giấy phép công an khu vực. Tạm trú đây có nghĩa là khi nào tôi về thì đây là cái chỗ tôi làm việc. Khi tôi đi thì sẽ có người tới lui chăm sóc xử dụng. Chứ còn quý vị thấy hai chậu hoa màu tím không phải là tông màu của tôi. Lan tui rất thích. Đúng, nhưng không có cái chậu lan tím này không phải của tôi, đây là dấu vết cho thấy không phải của tôi, mặc dù chỗ này tôi ở. Tôi về đây là tịnh thất của tôi.
[13/07/2019 - 03:22 - phongheo.qn8001]
Thì lần đầu tiên nếu như tôi làm được Kalama đó là chỗ đầu tiên đàng hoàng. Mặc dù một năm tôi về đó thì tới bây giờ tôi vẫn chưa biết về đó bao nhiêu phần trăm thời gian. Trong khi đó có những đứa bé ngay bây giờ nó mới chập chững thôi là nó đã có 8 cái vila 15 khu đất vàng đang chờ nó. Các vị biết mà, biết cái đó mà. Các vị thấy rõ ràng. Mà đúng, khi người làm công đức đời đời sinh ra phước cũ chờ đợi như người thân đón đợi người thân. Người làm các điều ác đời đời sanh ra thì bị cái ác nghiệp xấu quá khứ chực chờ như kẻ thù rình rập. Ở đây cũng vậy, có những người chưa thấy ánh nắng mặt trời là mình đã hiểu ngầm là có bao nhiêu cái khổ nạn đang chực chờ họ. Thí dụ như một bà mẹ lăn loàng trắc nết không ra gì, một người cha nhậu nhẹt bê tha chè chén bài bạc, một cái đám anh chị của nó không nên thân thì chỉ cần mình thấy mẹ nó cái bụng lúp lúp là mình lo rồi. Trời ơi, sao cái chỗ này mà con chui vô làm gì hả con. Bố không ra bố, mẹ không ra mẹ, anh chị không ra anh chị, nhà giọt cột xiêu như thế này mà sao con lại đâm đầu vô chốn này vậy con ơi. Nhưng mà sao, do ác nghiệp xưa nó đẩy vào. Nghĩa là bao nhiêu khổ nạn trần ai khoai củ đang chực chờ nó phía trước, tương lai mịt mù của nó như là cuộc đời chị Dậu nhé. Trong khi đó có biết bao nhiêu đứa trẻ trên hành tinh này, ngay trong lúc nó nằm trong bụng mẹ, ngay trong lúc má của nó chưa chắc là có đậu thai không, chưa có chắc là trai hay gái thì nó đã có một đống gia tài bất động sản chứng khoán trong nhà băng đang chờ nó. Chực chờ nó để nó ra nó làm ông nội thiên hạ. Rõ ràng mình thấy khi người làm các hạnh lành thì đời đời sanh ra các phước nghiệp cũ chờ sẵn họ như người thân đón đợi người thân. Đề bà đạt đa là người tu hành rất nhiều, nhưng cái xui của ổng là ổng bị lạc lối một tí tị thôi quý vị. Ổng lạc lối, ổng đã gieo cái mầm thù oán với một người mà lẽ ra ổng phải thương vô vàn. Nhưng mà vì ổng ghét, bây giờ người đó là Phật ổng vẫn ghét người đó cho bằng được. Ổng ghét cho đến cái ngày cuối cùng, khi mà cận tử hấp hối ổng mới ngộ ra (có một chi tiết phong thần là ổng bị xin hồ, thì khối tử thần nó sụp ổng, tôi không muốn nói nhiều về cái đó) vì là trong duyên cận tử nghiệp của ổng, ổng ngộ ra một thứ, nhiều chuyện lạ lắm quý vị, khi người sắp mất đó cái đầu nó sáng ra, cái huệ căn mình tự nhiên nó rực chiếu ra, cuối cùng ổng hiểu ra. Có nhiều chuyện phải nói đến cuối đời mình mới ngộ ra, tuy nó muộn cũng còn hơn không, phải không quý vị. Thì lúc đó ổng chấp tay con xin lạy Phật, con xin lạy Phât. Nói lạy Phật thì tôi nhớ cái bà đó bã người bắc mà bã vô trong nhà thờ, bã chấp tay con xin lạy Chúa lạy Phật, con xin hướng lòng về Chúa, hướng lòng về cha. Thì ông này cũng vậy. Con xin lạy Phật lạy đấng Tối Tôn, không ai có thể hơn Ngài về lòng từ bi và đại trí. Có một truyền thuyết cho rằng, lúc đó ổng khấn: mai này xin chư tăng xài cái bình bát này hãy nhớ hình ảnh mà ổng bị vỡ sọ lúc cận tử, đại khái như vậy.
Trong kinh ghi rằng: một trăm ngàn đại kiếp nữa, ông sẽ trở thành vị Phật độc giác tên là (bút chí ta vi). Vua A xà thế cũng vậy, vua A xà thế lẽ ra đủ duyên chứng sơ quả trong đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, nhưng vì chơi thân với Đề bà đạt đa, bị xúi dại nên ổng đã giết cha. Và vì cái nghiệp đó nên ổng đã trễ một chuyến đò chứng thánh trong đời Đức Phật Thích Ca và phải đến hai a tăng kỳ nữa. Có nghĩa là ông Đề bà đạt đa đi xong cái thời gian chẵn còn sót lại cái thời gian lẽ. Còn ông A xà thế là đi xong thời gian lẽ và còn dư cả thời gian chẵn là hai a tăng kỳ nữa ông A xà thế mới sẽ thành Phật độc giác. Khổ như vậy đó.

Tôi xin lỗi, ông A xà thế thành Phật độc giác hiệu là (bút khí ta vi..) Còn ông Đề bà đạt đa trở thành vị Phật độc giác tên là (áp bíc xa rô) bộ xương biết đi. Ở trong kinh nói, lúc ngài thành Phật, do cái nghiệp cũ nên khi thành Phật ngài ốm như bộ xương vậy đó, dị dạng dị tướng vậy đó, mà mỗi lần mở miệng ra là nó thúi cả một vùng như vậy đó. Đã dị tướng mà còn bị cái khuyết điểm nặng nề. Mở miệng ra là nó thúi cả một vùng như vậy. Cho nên, ngài không có muốn trụ thế để gieo cái nghiệp xấu cho chúng sanh nữa. Bởi vì chúng sanh một khi thấy ngài họ tha hồ phỉ báng. Tha hồ phỉ báng bởi vì đã dị tướng kỳ rồi còn bị cái khuyết điểm kỳ quái kia nữa. Cho nên, ngài đắc xong, ngài về núi đúng một tuần thì ngài tịch. Có nghĩa là ngài chưa kịp một lần đi khất thực vì không muốn gieo nghiệp xấu cho chúng sanh. Đắc đạo rồi mà chưa kịp một lần đi khất thực chỉ trụ thế một tuần rồi thị tịch luôn trên rừng sâu núi thẳm chứ không đi khất thực một ngày nào hết vì không muốn gieo khổ cho chúng sanh. Chúng sanh nó thấy nó phỉ báng nó coi thường thì coi như tàn đời của nó. Quý vị tưởng tượng đắc đạo rồi mà chỉ vừa đủ thời gian để nhịn đói trong một tuần thôi rồi thì chết. Cho nên hôm nay chúng ta có làm gì thì cũng nhớ dầu là con chó, con heo chớ đừng nói là con người, tôi nói lại nghe, con chó con heo đó mình không biết túc duyên, không biết cái đạo căn của nó là loại gì huống chi con người. Lỡ có hờn giận có ghen tuông có tị hiềm thì ra tay cũng chừa đường nhé. Đừng làm cho nó cạn tàu ráo máng mai này hai đứa có gặp nhau trên đường đời khó mà nhìn nhau. Hai là còn dòng sanh tử mà có tương phùng thì oan gia trái chủ mệt lắm.
Đó là xong bài kinh tiếp theo.
Bài kinh cuối cùng là bài Một Pháp Môn Quyết Trạch.
Bà con cho tôi nói cái này lạc đề một chút, nhưng mà rất là quan trọng.
[16/07/2019 - 04:10 - caoxuankien]
Bài kinh Một Pháp Môn Quyết Trạch là một trong những bài kinh mà sẽ được chúng tôi đưa vào ở trong cái quyển gọi là "Thiền Môn Nhật Tụng Kalama". Hiện giờ chúng tôi vẫn còn đang phân vân là bao giờ nên đóng khép lại cái bản thảo của quyển này. Cho tới hôm này thí số trang đã lên tới 600 trang rồi thưa quý vị. Và theo tôi nghĩ thì nếu mà nó lên tới 1000 trang thì cũng không phải là quá nhiều. Chúng tôi sẽ sẵn sàng in làm 2 cuốn. Vì sao? Vì đó là Tam Tạng tóm tắt - nội dung trong đó gồm tất cả những bài kinh mà tôi cho rằng khi ghép lại có thể đủ để làm nên cái diện mạo của Phật Giáo. Có rất nhiều những bài kinh mà chúng tôi lấy làm ngạc nhiên là đã không được nhắc đến trong cái sinh hoạt công phu thường ngày - nói chi là đem đi thuyết giảng - rất là hiếm. Lạ lắm. Tôi từng có dịp được cầm trên tay vài quyển kinh tụng của các đời, tức là cách đây mấy chục năm, cùng các quyển mới được biên soạn gần đây của Thái, kinh tụng dành riêng cho tỳ kheo, cho sa di, tôi cũng đã từng cần trên tay những cuốn kinh tụng của Phật giáo Khmer và đương nhiên tôi cũng đã từng cầm trên tay những cuốn kinh tụng của Phật giáo Nam Tông Việt Nam. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên là vì sao có quá nhiều bài kinh với nội dung cốt lõi, cốt tủy, tinh hoa lại không được bỏ vào trong đó; mà trong đó lại chèn nhét vào quá nhiều những bài kinh thuần túy về thần quyền. Thí dụ: "Con xin lễ chư Phật 28 chánh miến tri, 1 triệu chánh miến tri", "con xin oai lực của Tam Bảo hộ trì cho con được vô bịnh, được sống lâu", "con xin hồi hướng chư thiên, xin chư thiên hộ trì cho con được sống lâu, sắc đẹp, phát lộc, phát tài" ... tùm lum. Tôi rất lấy làm lạ là tại sao kinh điển quá hay mà vì sao mình lại cứ đi mà tụng tới tụng lui mà còn đem ra in mới gớm chứ. Mà những cái đó tôi xin nói rõ, các vị ở trong đây sẽ lấy làm ngạc nhiên là tại sao sư lại chê kinh đó, kinh mà sao ông sư này ổng dám chê? Tôi xin thưa - cái đó không phải kinh, không có trong chánh tạng. Những cái bài mà tôi nói có nội dung kỳ cục là do đời sau. Tôi xin nói thẳng luôn là vào đời nhà Thanh bên Trung Hoa có ông Ngọc Lâm Quốc Sư mà nhiều người Việt Nam đọc cái quyển Thoát Vòng Tục Lụy - quý vị tưởng là ông Ngọc Lâm Quốc Sư này là một nhân vật trong tiểu thuyết, một nhân vật huyền thoại. Không. Đó là một nhân vật lịch sử có thiệt. Quyển sách đó là quyển sách hư cấu. Đúng. Nhưng nhân vật đó là nhân vật có thiệt.
[16/07/2019 - 04:25 - phongheo.qn8001]
Một vị trưởng lão tôn túc của Phật giáo nhà Thanh, được nhà Thanh rất trọng vọng. Vị đó đã biên soạn ra những chương trình công phu cho Phật giáo tại trung Quốc thời nhà Thanh. Và những kinh kệ, kinh nào kinh nào đó thì được Phật giáo Việt Nam giữ nguyên lại như: tụng chú đại Bi, tụng chú lăng nghiêm gì đó vào kinh sáng, kinh khuya, hô canh, kinh chiều gì đó. Toàn bộ những cái đó phần

lớn là do Ngọc Lâm quốc sư bên nhà Thanh sắp đặt mình tha về mình xài. Còn kinh mà lễ bái Tam Bảo bằng tiếng pali của người Thái , người Campuchia, người Việt Nam, đương nhiên Việt Nam mình là tự biên và phật giáo Nam tông từ Campuchia về, là nguyên thủy nữa đó thì rất nhiều bài tụng, ngay cả bài này trước bài này sau là đa phần những bài tụng do một vị hoàng tử Thái Lan đi xuất gia (nghe k rõ........). Ngài đi xuất gia, ngài giỏi tiếng pali rồi ngài biên soạn. Đó là do ảnh hưởng chính trị, ảnh hưởng kinh tế. Những bài dĩ nhiên Thái Lan, Campuchia họ tự nhận cái tinh thần nhược tiểu, thì tình thần nhược tiểu ấy nó thấm luôn trong cái giới tăng sĩ. Và người ta lại thấy cái đó nó hay. Mà mình thích Trung Quốc thì thấy cái gì Trung Quốc cũng hay. Mình thích Mỹ thì cái gì của Mỹ cũng hay.

[16/07/2019 - 05:44 - caoxuankien]

Nhân vật Ngọc Lâm Quốc Sư là nhân vật có thiệt. Một vị trưởng lão tôn túc của Phật giáo nhà Thanh, được triều nhà Thanh rất là trọng vọng và vị đó đã biên soạn những chương trình công phu cho Phật giáo Trung Quốc. Rồi những cái tiết kệ, kinh nào là kinh nào, lại được Phật Giáo Việt Nam đã giữ đúng nguyên như vậy. Thí dụ: tụng chú Đại Bi, tụng chú Lăng Nghiêm v.v... Kinh sáng, kinh khuya, hô canh, kinh chiều gì gì đó. Phần lớn những cái đó là từ cái sắp đặt của ông Ngọc Lâm Quốc Sư bên nhà Thanh Trung Quốc - rồi người Việt mình lại tha về mà xài. Còn kinh lễ bái tam bảo bằng tiếng Pali mà mình thấy của người Thái, Campuchia và Việt Nam, đương nhiên - Phật giáo Nam Tông ở Việt Nam là từ Campuchia đưa về. Nguyên thủy có rất nhiều bài tụng, cách thức, bài nào trước bài nào sau trong đó, đa phần trong đó là do một vị hoàng tử Thái Lan đi xuất gia, ngài giỏi tiếng Pali và ngài mới soạn những cái bài tụng đó cho Phật giáo Thái. Rồi dưới ảnh hưởng chính trị kinh tế của Thái Lan thời bấy giờ, những người Campuchia tự nhận họ là thuộc nước nhược tiểu - và cái tinh thần nhược tiểu đó nó thấm luôn vào giới tăng sĩ và người ta lại thấy mấy bài tụng đó nó hay. Cũng như người Việt mình vậy. Thích Tàu thí cài gì của Tàu cũng hay. Thích Mỹ thì cài gì của Mỹ cũng hay. Mặc cái áo mà có cái lá cờ Mỹ nhỏ xíu bằng cái móng tay cũng hãnh diện. Cuối tuần dắt con đi ăn hamburger, hay ăn pizza, cũng hãnh diện. Thí dụ nu vậy. Trong nhà có cái xe máy của Tàu cũng hãnh diện, có xe Honda của Thái ráp cũng hãnh diện. Có nghĩa mình trong cái tâm thức nhược tiểu thì mình cứ hay thờ tùm lum lắm. Quý vị biết không? Lẽ ra kinh điển thì cứ lấy Tam tạng chú giải ra mà đọc, đọc cho tới chết cũng chưa chắc đã hết. Đằng này thì lại vì cái tâm thực nhược tiểu mà Phật giáo Campuchia, Phật giáo Lào, rồi lây đến Phật giáo Việt Nam đã mặc nhiên chấp nhận đem thờ luôn mấy cái bài kinh công phu đó, toàn bộ là của Thái Lan người ta soạn ra. Rồi mình cứ tha về mà mình đọc, mình tưởng đó là hay. Ở đây tôi xin các vị nhớ giùm một điều: lễ phật, niệm phật, tin phật, kính phật, thờ phật, lạy phật ... tất cả đều là cái hay. Nhưng mà hãy nhớ là Phật đã dạy cái gì, Phật đã hành trì cái gì và Phật muốn mình tu cái gì thì phải nhớ giùm cái đó. Chứ không giành quá nhiều thời gian ăn rồi để mà réo gọi mà tán thán hoài. Quý vị hãy mở giùm tôi cái bài kinh nhật tụng mà xem. Xem coi trong đó coi có nội dung tu hành được bao nhiêu? Toàn là cầu, khẩn, nguyện, lạy lục không. Mà hễ tôi nói cái điều này ra là chúng chửi. Nó khổ như vậy đó. Cái khổ của người Việt mình là hễ mình có vấn đề thì được, nhưng mà cái thằng nào, con nào mà nó đụng tới cái mụt ghẻ của mình là minh đau, mà mình đau là mình động cho nó chết nó luôn. Đó là một cái dân tộc tính rất đáng buồn của người Việt mình, quý vị thấy được không? Nhiều người hiểu lầm nói là tôi hay bài khích, Không phải vậy. Nói theo đạo là lòng đại bi. Nói theo ngoài đời thì phải nói là do ưu thời mẫn thế, vì cái tâm tình hướng về dân tộc đất nước mà tôi nói. Mà vô tình nó gieo rắt những hiểu lầm rồi đâm tạo ra các rắc rối dạo sau này. Trong khi người ta cứ bình tĩnh lại và nhớ rằng tôi mập béo gì khi tôi chỉ trích những cái này cái kia? Tôi chỉ nói cái sự thật mà. Cho nên tôi liếc thấy bên Làng Mai (ở Paris của thầy Nhất Hạnh) họ cũng có sách nhật tụng riêng. Tôi thấy bên chư tăng Huyền Không họ cũng điều chỉnh lại các nghi thức về Tam Bảo và dĩ nhiên cũng quẩn quanh các nội dung ở Việt Nam nhưng các vị đó họ lại sử dụng thể văn vần (thể thơ - thí dụ lục bát hay song thất lục bát, hay ngũ ngôn ...) Việt Nam mình thì đa phần tụng kinh văn xuôi. Tôi xin tuyệt đối nhấn mạnh và xin quý vị hiểu giùm là ở đây không hề có cái riêng. Phật Giáo còn tồn tại là vì chư tăng không có thích có cái riêng. Một khi mà chư tăng quá mê cái riêng thì cái chung sẽ bị lãng quên. Cái lá cờ của Kalama hay cái quyển kinh tụng của Kalama hoàn toàn là cái chung. Tôi muốn kéo níu mọi người hãy lìa cái riêng mà trở về với cái

chung mà chúng cũng chửi tôi nữa. Khổ quá mà. Khổ quá! Thí dụ tôi đem trích các bài kinh hay thiệt là hay trong chánh tạng, mà tôi cho là cốt lõi tinh hoa của đạo Phật đem về để chị em trong khu xóm sớm hôm công phu tụng với nhau để mà nhớ Phật dạy cái gì và thế là lại bị chúng chửi là tại sao không xài các quyển hộ tông của ngài Pháp Tri. Thế có khổ không? Họ tưởng cái đó là cái chung. Tôi lạy các bố. Cái đó không phải là cái chung. Đó là một mãnh vụn riêng tư của một giáo bên Campuchia. Cái chung ở đây phải là cái gì trong tam tạng chánh điển, là cái gì mà người Nhật, người Anh, người Đức, người Mỹ, người Pháp họ biết tới kìa. Chứ mấy cài bài tụng Pali của riêng Thái lan, Tây, Mỹ, Nhật, Đại Hàn, Do Thái họ có biết hay không? Dạ thưa, Không!
[16/07/2019 - 06:38 - caoxuankien]
Cái gì mà 26 thế kỷ qua các thế hệ tăng và tục trên toàn cầu đã biết tới, tôi gọi cái đó là cái chung. Còn những cái phần bài tụng soạn mới cách đây hai ba trăm năm tôi xin thưa các vị nên nhớ giùm cái đó. Và khi các vị muốn chửi ai thì làm ơn mình ngó dọc, ngó xuôi, nhìn lên, nhìn xuống giùm một cái nhé. Thì cái quyển nhật tụng Kalama tôi nghĩ có thể lên tới một ngàn trang. Bây giờ thì đã có 600 trang. Nhưng phải 1000 trang mới phỉ, mới hết cái lòng của tôi. Một bên trang là bản tiếng Pali, bên kia là tiếng Việt. Bản Việt thằng Tèo thằng Tí nào dịch cũng được miễn là phải có bản kinh Pali nằm cạnh một bên. Tôi gọi thằng Tèo thằng Tí tôi cố ý, chứ không phải vô tình đâu. Có nghĩa là nếu người dịch là nhân vật vô danh cách mấy cũng được, miễn là có bản kinh Pali nằm cạnh một bên. Kinh Người mù sờ voi cũng phải có bản Pali. Kinh Cái trống Anaka cũng phải có bản Pali.
Cái trống Anaka là sao? Phật dạy là ngày xưa có một cái trống rất là nổi tiếng, gọi là trống Anaka, giống như trống đồng Ngọc Lũ, Đông Sơn của mình vậy. Rồi cái trống đó khi bị hư thì được người ta chấp vá, chấp vá hoài - nhưng cái tên cũ vẫn còn. Ngài tiên đoán sẽ có một ngày lời dạy của Ngài sẽ bị thay đổi, sẽ bị thêm thắt rất là nhiều - nhưng mà trên danh nghĩa lại vẫn được gọi là lời Phật dạy, hay là "Phật ngôn", "Phật giáo", "Phật học" ...
Những bài đó phải được đăng trong đó với phần tiếng Pali và kèm bản dịch tiếng Việt.
Kinh Kalama, kinh Sim Sapa, kinh Vô Ngã, kinh chuyển Pháp Luân, kinh Nhất giả Hiền giả, kinh Karimamanda, kinh Thất Giác Chi, kinh Tứ Niệm Xứ, kinh 12 duyên khởi, và kinh 24 duyên hệ - trong bản dịch mới.
Một điều tôi rất lấy làm tâm đắc là phần 24 duyên hệ. Đây là một bộ phần giáo lý mà tôi cho là đỉnh cao của trí tuệ. Trong kinh nói khi Thế Tôn giảng 24 duyên hệ thì Ngài giống như một kình ngư bơi lội ở một vùng biển sâu rộng nhất của đại dương - chỉ có bài giảng 24 duyên hệ mới làm phỉ được cái trí toàn giác vô ngại của Ngài mà thôi. Thì ở đây cái giáo lý duyên hệ có hai phần: một là phần mẫu đề (từ Đức Phật), hai là phần diễn dịch (từ ngài Xá Lợi Phất). Chúng tôi sẽ có bản dịch mới. Trong quý vị sẽ có người nhảy nhổm lên hỏi là đã gọi là mẫu đề mà sao cần có bản dịch mới? Xin thưa có thấy mới tin. Phải thấy mới tin. Dịch như thế nào để cho một người mò củ khoai củ ấu dưới đồng đem lên đọc vẫn hiểu. Đó là tâm nguyện lớn nhất của chúng tôi.
Kalama sẽ là một sân chơi cho những học giả có lòng cầu đạo là chỗ đó. Nghĩa là 24 duyên hệ phải dịch như thế nào, dùng ngôn ngữ như thế nào mà một người móc củ khoai củ ấu, bán vé số bên lề đường, chỉ cần biết chữ ráp vần đọc vẫn hiểu. Tôi xin giới thiệu nhẹ qua nội của 24 duyên hệ để bà con trong đây biết 24 duyên hệ là cái gì. "Vạn hữu, vạn vật, vạn sự ở đời đều do duyên mà có - không có cái là ngẫu nhiên; cũng không phải do một đấng cao siêu khuất mày khuất mặt tối cao nào sáng tạo mà mọi thứ đều là do các duyên tạo ra." Đó là cái tinh thần gọn của 24 duyên. Thì trong 24 duyên nó nói cái gì?
[20/07/2019 - 02:32 - phongheo.qn8001]
Tôi chỉ lấy ra mấy duyên thôi. Mọi sự ở đời phải được hộ trợ từ các điều kiện nó mới có mặt, cái gì ở đời này nó cũng là cái duyên của vô số những cái nhân khác và bản thân nó lại là nhân cho vô số cái quả khác. Không biết nói vậy có hiểu không ta. Bắt đầu nó hơi chống mặt rồi đó. Các vị nghe cho kịp nghe. Cái gì ở đời nó cũng được tạo ra bởi vô số điều kiện và bản thân nó lại là điều kiện để tạo ra vô số cái khác. Khi hiểu được cái này chúng ta có được những cái rất hay. Thứ nhất chúng ta sống có trách nhiệm hơn, bởi vì chúng ta thấy rằng một câu nói, một suy nghĩ của mình có thể là điều kiện tạo ra vô vàn những tốt xấu khác. Cho nên thứ nhất chúng ta sẽ sống có trách nhiệm hơn.

Thứ hai khi hiểu mọi sự đó duyên thì cái lòng của chúng ta có khả năng buông bỏ. Kính thưa quý vị, nhé. Thì trong 24 duyên tôi sẽ kể 4 duyên mà tôi cho là dễ hiểu nhất, không cần giải thích nhiều. Thứ nhất có trường hợp nhân có trước hậu quả có dâu gọi là tiền sanh duyên. Thứ 2 hậu quả có trước nhân duyên có sau gọi là hậu sanh duyên. Như vậy thì có trường hợp a giúp cho b bằng cách có mặt trước gọi là tiền sanh duyên. Ví dụ như do có bếp củi nên mới có khói, thì bếp củi là duyên có trước rồi khói là quả có sau, gọi là tiền sanh duyên. Nhưng hậu sinh duyên là sao, nhân có sau tức là sao, chiều nay nhà mình có khách nên bây giờ mình phải nấu ăn, do nấu ăn cho nên mới có khói. Như vậy chiều nay có khách, khách là nguyên nhân nhưng hậu quả là nhà mình có khói, nhà mình có nấu ăn. Trong rom có hiểu không.
Một là nó có mặt trước để hộ trợ cho cái sau, nhưng có khi nó có mặt sau để hộ trợ cho cái trước đó. Rồi trường hợp thứ 3 là nhân quả phải có mặt cùng lúc. Thú dụ bác sĩ và bệnh nhân. Không bao giờ có chuyện có bác sĩ mà không có bệnh nhân, chuyện đó không bao giờ có. (Ông... nghe k rỏ....) nói: khám bệnh là phải có bác sĩ và bệnh nhân chứ không thể nào có bác sĩ mà không có bệnh nhân thì đâu gọi là khám bệnh. Khám bệnh là bác sĩ và bệnh nhân cùng có mặt. Trường hợp này gọi là nhân quả cùng có mặt gọi là câu sinh duyên. Trường hợp thứ 4 mới ghê, gọi là vô hữu duyên. Có nghĩa là:
1. Giúp nhau bằng cách có mặt trước.
2. Giúp nhau bằng cách có mặt sau
3. Giúp nhau bằng cách cùng có mặt.
4. Giúp nhau bằng cách vắng mặt.
Tôi thích mấy cái này lắm. Giúp nhau bằng cách vắng mặt là sao. Các vị hiểu rồi chứ. Chính vì không có a nên b,c,f mới có mặt. Không biết nói thế quý vị có hiểu không ta. Chính vì không có tiền cho nên nó mới có bao nhiêu là cớ sự xảy ra. Thì chính vì không có tiền, sự vắng mặt của đồng tiền, nó là duyên cho vô số chuyện khác xảy ra. Không có ly dị với người cũ, người cũ không vắng mặt thì làm sao có người mới. Không nhổ cái răng cũ thì làm sao gắn cái răng giả, cái răng giả gắn vô chỗ nào. Không thay cái tgaanj cũ thì cái thận mới gắn vô chỗ nào, không bỏ cái nhà cũ thì nhà mới cất vô chỗ nào. Cho nên đôi khi sự vắng mặt của cái này lại là điều kiện để mà hổ trợ giúp đỡ cho cái kia. Cho nên đạo Phật nói chữ duyên là nói xuất sắc vô cùng. Tổng cộng là 24 duyên, tôi chỉ lựa ra 4 cái mà không cần phải giải thích một cách chuyên môn.
1. Giúp nhau bằng cách có mặt trước.
2. Giúp nhau bằng cách có mặt sau
3. Giúp nhau bằng cách cùng có mặt.
4. Giúp nhau bằng cách vắng mặt.
Vắng mặt cũng là một cách giúp nhau nhé. Cho nên có ai đó làm phiền tôi quá, tôi chỉ gởi họ một tin nhắn: con lạy bố xin bố giúp con bằng cách là vắng mặt, nói theo từ chuyên môn là vô hữu duyên, là ly khứ duyên. Nói vậy là hiểu rồi. Có một ngày mà ai đó đề nghị mình như vậy là mình hiểu rồi. Sư a, sư giúp con đi nghe, bằng ly khứ duyên đó sư. Là tôi hiểu rồi. Hoặc là cô a, cô giúp tôi đi cô bằng vô hữu duyên nghe cô, là tôi hiểu rồi. Nghĩa là em biến khỏi cuộc đời tôi. Tôi xoá tên em ra khỏi cuộc đời của tôi, từ đây cuộc đời của tôi sẽ khác hơn nghe.
Thì cái bài kinh quyết trạch này là một trong những bài kinh sẽ được đưa vào trong cái gọi là thiền môn nhật tụng Kalama. Tức là tôi mong rằng cả đời tôi chỉ mong làm được ba chuyện:
1. Bà con không thấy a tỳ đàm là đáng sợ.
2. Không thấy thiền quán là khó tu.
3. Không thấy tiếng pali là khó học.
[21/07/2019 - 07:04 - phongheo.qn8001]
Thì cho đến bây giờ cái thứ 3 này vẫn chưa có điều kiện, tôi mong cho bà con thấy rằng a tỳ đàm không đáng sợ, tuệ quán không khó tu, tiếng pali không khó học. Chỉ cần pali, a tỳ đàm, tuệ quán và con đường này không phải do tôi vạch ra mà chính là bà anchanhnet, bà là cư sĩ người Thái, bà bỏ ra bà tịch năm 82 tuổi, 86 gì đó tôi quên, nhưng bà biết đạo năm 34 tuổi, từ ngày biết đạo cho đến khi tịch, bà bỏ ra 40 năm học a tỳ đàm, dạy a tỳ đàm; học vipasana, học tứ niệm xứ, dạy tứ niệm xứ; học tiếng pali dạy tiếng pali. Trong 40 năm cuộc đời bà chỉ làm có 3 việc đó thôi: không để cho

người ta thấy a tỳ đàm khó học, không để cho người ta thấy tiếng pali đáng sợ, không để cho người ta thấy tứ niệm xứ khó tu, khó hiểu. Thì một đời tăng sĩ hay cư sĩ nếu làm được 3 việc này thì tôi cho rằng nhắm mắt xuôi tay cũng vui. Tôi mong rằng trong quyển thiền môn nhật tụng bà con nào không có thời gian đi chùa, không có thời gian đọc kinh điển, hoặc bị cái bịnh kinh, hội chứng sợ kinh có, ở Việt Nam mình có cái hội chứng đó. Có nghĩa là nghe ai mà đúc chuông đúc tượng in kinh thì cũng nhào tới bỏ tiền đồ xăng xái nhưng cầm đến cuốn kinh về lật ra coi đi cô, xem kinh đi anh thì người nào người nấy cái mặt xanh lè như tàu lá, họ rất là sợ. Đây là hội chứng [suda phobia], hội chứng này người ta mới phát hiện ra thôi, là sudabodia. Hội chứng sợ kinh cắn. Đó, hội chứng này chữa bằng cách là đem về Kalama thôi chứ không thể nào khác. Đó là bệnh viện chuyên môn chữa cái gọi là sudabodia.

Rồi, bây giờ mình mới giải thích tại sao có bài kinh quyết trạch này. Bài kính quyết trạch này nó hay nó hay ác ôn như thế này. Bài kinh này nó hay là nó hay ở chỗ này nề. Tôi giải thích từng chữ nhé. Bây giờ tôi đọc chánh kinh quý vị nghe sẽ thấy cái hội chứng, ở đây ai bị cái đó là biết liền. Hội chứng này nó có những biểu hiện là bệnh nhân dễ bị run cầm cập tái mét, chảy nước bọt, mắt lờ đờ như chó dại.

Này các tỳ kheo! Cần phải biết các dục, cần phải biết các duyên khởi các dục, cần phải biết các dục sai biệt, cần phải biết các dục dị thục, cần phải biết các dục đoạn diệt, cần phải biết con đường đưa đến các dục đoạn diệt.

Này các tỳ kheo! Cần phải biết cảm thọ, cảm thọ duyên khởi, cảm thọ sai biệt, cảm thọ dị thục, cảm thọ đoạn diệt.

Mới nghe tới đây là mình đã thấy hội chứng dễ sợ rồi. Bây giờ còn nữa tiếng đồng hồ nữa thôi thì giảng tới đâu hay tới đó. Chúng ta còn hai ngày trong tuần nữa mà. Rồi, cái thứ nhất phải biết các dục, mình phải có chú giải nó mới sang chứ. Hồi nãy tôi giải bài kinh trước quý vị còn nhớ không. Toàn bộ thế giới này và vô lượng vũ trụ và tất cả chúng sinh trong đó. Cái quan trọng là quý vị còn nghe mới được. Cái chỗ này quý vị không nghe thì vô cùng đáng tiếc thật là đáng tiếc mà cũng thiệt là đáng tức. Thì vô lượng vũ trụ và chúng sinh trong đó gom lại chỉ có 6 căn và 6 trần thôi. Nhớ nhé. Và cái sự gặp gỡ của 6 căn và 6 trần được gọi là xúc. Hồi nãy tôi nói rồi, đời sống của chúng ta hay cuộc tu hành của chúng ta nó chỉ đơn giản là lộ trình tiếp xúc của 6 căn và 6 trần thôi. Ngoài ra không là gì hết, không còn gì nữa. Chỉ lộ trình tiếp xúc giữa 6 căn và 6 trần, cho nên tôi đã nói không biết bao nhiêu triệu lần. Tôi nói tu hành là lộ trình làm việc với 6 xúc_không sai. Tu hành là một lộ trình làm việc với 6 tưởng: sắc tưởng, thanh tưởng..._không sai. Một lộ trình tu hành hoặc là đời sống là lộ trình làm việc với 6 tư. Tức là 6 tư có nghĩa là nghiệp trong lúc 6 căn làm việc đó. Tức là sắc tư, thanh tư, vị tư... Thì lúc đó , trong trường hợp mình nói tới tư là mình chỉ nghĩ đến tầng nghiệp thiện ác thôi. Khi tôi nhìn cái gì đó, từ khi tôi nhìn nó mà tôi tạo ra các nghiệp thiện ác thì lúc bấy giờ cái tư đó nó đi ra từ nhãn căn. Tôi nghe cái gì đó, có thích có ghét hoặc là tâm lành thì cái đó gọi là tư nhưng tư từ nhĩ căn.

[22/07/2019 - 02:02 - phongheo.qn8001]

Tôi ngửi cái mùi tôi nếm cái vị tôi xúc chạm tôi suy tư, bất cứ lúc naog 6 căn tôi làm việc mà tôi có tâm lành hoặc tâm xấu, hoặc khó chịu hoặc dễ chụi. Cái lành cái xấu ấy được gọi là tư. Nhớ nhé. Như vậy toàn bộ đời sống này có thể nói là của 6 tư, 6 tưởng, 6 thọ, 6 xúc, 6 ái, 6 tư đều không sai. Các vị nghe kịp không. Mà tại sao phải xé nó ra như vậy. Bởi vì phải có xé ra chúng ta mới thấy được. Ồ thì ra mình là đồ ráp. Đó là điều thứ nhất. Đồ ráp chứ không phải đồ rác, chữ p với chữ c. Thứ hai là phải xé nó ra để mình dễ dàng nhận ra vấn đề. Như ngày hôm qua tôi đã nói rồi. Có 2 cách giải quyết vấn đề: một là bạch hoá cho nó sáng, rọi sáng nó ra đừng có một góc khuất một góc tù che kín nào hết. Thứ hai là chẻ nhỏ chia nhỏ vấn đề ra để giải quyết.

1. Rọi sáng từng góc khuất
2. Chia nhỏ vấn đề ra.

Đây là hai cách mà được dùng để giải quyết tất cả vấn đề trên toàn thế giới, trong vô lượng kiếp sanh tử. Có một điều là chúng ta làm được bao nhiêu mà thôi. Hành trình tu hành và chứng thánh cũng chỉ là hành trình thực hiện hai cái này. Một là bạch hoá vấn đề soi rọi mọi góc kín. Hai là chia nhỏ vấn đề ra để giải quyết. Ví dụ như: một vị tỳ kheo đắp y thì rõ ràng là đang thực hiện hai vấn đề

này. Một là bách hoá vấn đề. Có nghĩa là kể từ bây giờ đi biết là đi, ngồi biết là ngồi, tâm tham biết là tâm thảm, sợ biết là sợ, giận biết là giận, thích biết là thích, tiếc biết là tiếc, thương biết là thương, đó là bạch hoá vấn đề. Và đồng thời đi xuất gia mình cũng chia nhỏ vấn đề. Chia nhỏ là sao? Hồi đó mình hay gom chung lắm, đời tôi thế này đời tôi thế kia, cắm đầu lo sự nghiệp, cắm đầu lo cho mái ấm, cắm đầu lo cho vợ chồng con cái. Rồi bây giờ, mình chia nhỏ nó ra. Khi đi sống hết mình với chuyện đi, ngoài ra không biết chuyện gì nữa hết. Khi sống hết mình với chuyện sống, ngoài ra mình không biết chuyện gì nữa hết. Khi ngồi hết mình với chuyện ngồi, ngoài ra không biết gì nữa hết. Có nghĩa là chia từng phần từng phân ra để giải quyết. Không biết quý vị có hiểu không. Hello! Các vị có hiểu không.

1. Bạch hoá vấn đề
2. Chia nhỏ vấn đề.

Rồi, thì ở trong kinh này, cái chuyện đầu tiên Ngài nói là chia nhỏ vấn đề ra. Đầu tiên Ngài nói các dục, toàn bộ thế giới này chỉ cần nói đến dục là đủ rồi. Dục là muốn. Thứ nhất là gì ta, dục là thích thú trong cái này cái kia đúng không.

Rồi, thế đầu tiên hiểu đến cái dục là toàn bộ đời sống nói đến chữ dục là đủ rồi. Mà bây giờ mình tu hành trong cái dục là sao ta. Tôi nói gom lại: vô lượng vũ trụ với tất cả chúng sanh cùng tất cả vấn đề ở trong đó chỉ tập trung vào chữ dục này mà thôi. Không sai. Vì sao? Vì chính cái dục là ước muốn. Chính ước muốn dẫn đến hành động, hành động dẫn đến kết quả và kết quả chính là toàn bộ vũ trụ mà mình nhìn thấy mỗi ngày, đang sống trong đó, sống cùng nó với nó, bên cạnh nó. Quý vị có hiểu không. Tại sao có kẻ sinh ra làm con dòi con bọ, con trùn con dế, con chó con heo. Tại sao sinh ra có kẻ làm ông hoàng bà chúa, công hầu khanh tước, thầy chùa đủ đãng, kỷ nữ thương gia. Ở đâu ra vậy. Cũng là nghiệp. Một phần là nghiệp, phần lớn là nghiệp.

Cho nên, cái chuyện đầu tiên là nói đến dục, trước hết là nói về dục. Dục ở đây là gì, dục là muốn này muốn kia. Trong đây ngài nói dục có 5 loại, 5 thứ trưởng dưỡng. Dục ở đây có nghĩa là cái mình muốn khi mình nhìn thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng. Nhưng dục sai biệt là sao. Dục sai biệt có nghĩa là, tôi đã nói nhiều lần, cái thích trong đời này nhiều kiểu lắm. Do tiền nghiệp quá khứ, rồi cái gì nữa ta, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại. Nhớ nhe. tiền nghiệp quá khứ, rồi cái gì nữa ta, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại chính 3 cái này nó mới khiến cho mình mạnh về cái phiền não nào trong tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi. Mạnh về cái thiện nào trong tín, tấn, niệm, định, huệ. Thích nhiều về cái nào trong sắc, thinh, khí, vị, xúc. Các vị trong đây học toán chắc biết cái này. Chỉ cần xê dịch một cái nó sẽ ra một dạng. Dân giỏi toán làm cái này lẹ lắm. Thí dụ như do tiền nghiệp chúng ta phải làm người Việt Nam, chúng ta là nguyên cái room này nề, tổng cộng 50 người.

[22/07/2019 - 08:00 - phongheo.qn8001]

Đều do cái nghiệp gì đó giống nhau nên mình làm người Việt Nam. Nhưng vấn đề tiền nghiệp, mình giống nhau ở chỗ làm người Việt Nam. Nhưng mà sao, người Việt Nam ở miền nào, giới tính ra sao, nam hay nữ hay giới tính giữa. Có loại giới tính giữa nữa đó nghe. Giới tính vô danh đó, anh em..... Cho nên là người Việt Nam mà giới tính nào, vùng miền náo, lớn lên trong gia đình ra sao. Tới khuynh hướng tâm lý, có anh thì thích nhạc, có anh thì thích hoạ vẽ. Anh xài nhiều con mắt anh xài nhiều lỗ tai. Chưa kể trong cái đám anh mà thích con mắt thì có anh thích đi du lịch chụp ảnh, anh thì thích vẽ tranh, anh thì thích trồng hoa, anh thì thích chơi đồ cổ, anh thì thích chơi tiền xưa. Trong cái đám thích cảnh sắc là nó đã có 8 muôn 4 ngàn hạng trong đó rồi. Trong cái đám thích âm thanh nó lại cũng có 8 muôn 4 ngàn, có nghĩa là tôi muốn nói số nhiều đó. Vô số các trường hợp trong đó, nhé. Rồi thích mùi, thích vị, thích xúc, đó rồi thích suy tư. Đề tài thì có người thích văn hoá, xã hội, chính trị, tôn giáo, triết học. Các vị nghe kịp không. Xin lỗi! Cho nên từ cái chỗ 3 điều kiện tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại dẫn đến cái chuyện mình thích cái này thích cái kia. Mà chính từ cái thích đó các vị thấy dục trên các sắc, dục trên các thinh, dục trên các xúc. Và tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, mỗi phút giây nhớ dùm tâm niệm dùm điều này: những gì ta đang thích đang ghét trong từng phút, nó đã lặng lẽ kín đáo mở ra một con đường về cho ta trong đời sau kiếp khác. Câu thần chú này phải xăm lên người chứ không phải viết xuống giấy đâu. Phải xăm lên người những gì ta đang thích đang ghét trong từng phút, nó đã lặng lẽ kín

đáo mở ra một con đường về nơi chốn nào đó cho ta trong đời sau kiếp khác. Đừng coi thường nó. Đừng có nói là tôi thích cái đó kệ tôi, làm cái gì mà đời sau kiếp khác. Sai. Tôi đã nói rồi, anh thích cái gì, anh ghét cái gì nó chưa đủ nhưng những hành động thiện ác đi kèm với cái thích cái ghét đó nó mới tạo ra cái lộ trình tương lại cho anh. Nhớ cái đó nhé. Rất là quan trọng nghe chứ đừng có nói tôi thích trồng hoa nơi góc vườn nhà tôi, tôi thích dọn dẹp nhà tôi làm cái gì ổng nói thấy ghê vậy. Nhà tôi tôi dọn chứ không lẽ để nó dơ như ổ chuột, có dọn thấy hay hay vui vui, cuối tuần hay về tôi dành thời gian dọn. Tôi thích dọn dẹp nhà, tôi thích hút bụi, tôi thích chưng bông cửa sổ, lau dọn ngoài bâng công, hành lang chút vậy đó. Đó là đúng. Thích nấu ăn, tôi không nấu thì chồng con tôi lấy gì ăn. Bà mẹ già, bố tôi lớn tuổi họ lấy gì họ ăn. Từ đó tôi thích nấu ăn. Mà làm cái gì đến mức thích nấu ăn , thích làm vườn, thích dọn nhà mà chưng dọn nhà cửa là một lộ trình sinh tử gì ghê vậy. Dạ thưa đúng. Anh thích cái gì thì anh đã kín đáo tạo ra những cái ghét ngược lại. Trong room có hiểu cái đó không ta. Vấn đề kẹt ở đó. Khi anh thích cái gì thì anh đã kín đáo tạo ra những cái ghét ngược lại. Thí dụ như tôi thích mát mẻ thì tôi ghét nóng nực. Mặc dù lúc này tôi không có nói cái nóng nực tôi chỉ nói mát mẻ thôi. Quý vị biết không? Tôi thích mát mẻ, tôi thích cao ráo, tôi thích rộng rãi, tôi thích thông thoáng. Tôi kể toàn cái thích thì quý vị sẽ hiểu ngầm là cái gì ngược lại cao ráo, ngược lại thông thoáng, ngược lại rộng rãi là trẫm đều ghét hết nghe. Và để giải quyết cái thích giải quyết cái ghét đó tôi đã làm bao nhiêu việc thiện ác đó quý vị hiểu không.
[23/07/2019 - 01:33 - phongheo.qn8001]
Quý ví đâu có biết tôi làm bao nhiêu cái chuyện giàn ác để tôi có nhà cao cửa rộng tôi về tôi hầy vợ, hầu con, hầu chồng, quý vị đâu có biết. Cho nên quý vị đâu có ngờ cái chuyện tôi thích nấu ăn, cái chuyện tôi thích chưng dọn nhà cửa, cái chuyện tôi thích mặc đẹp, cái chuyện tôi thích đi shopping, kể cả cái chuyện là window shopping bên Mỹ kêu là window shopping nên Đức nó kêu là like cửa sổ đó, tức là đi nhìn thôi nhé. Thì đó cũng là một cái nghiệp. Bây giờ thích bản thân nó sẽ dẫn đến cái ghét. Mà thích ghét cộng lại nó sẽ hướng dẫn hành động chúng ta. Tin tôi đi. Mình nghe từng bước , chia nhỏ vấn đề mình mới giải quyết được. Bạch hoá vấn đề và chia nhỏ nó ra thì chuyện nào anh cũng giải quyết được. Bởi vì anh thấy thích ở đâu thì cái ghét núp lùm kế bên. Chính ghét và thích hướng dẫn hành động, hướng dẫn cảm xúc, hướng dẫn đời sống anh. Anh sẽ làm cái này cái kia để mà giải quyết cái ghét và cái thích đó. Theo đuổi cái thích và trốn chạy cái ghét.
Cho nên, chữ dục ở đây nó lớn chuyện lắm. Cho nên ở đây Ngài mới nói đầu tiên dục là đam mê trong các trần, chuyện thứ hai là các dục sai biệt. Sai biệt nghĩa là nó thô, nó very very.... nó đủ loại hết trơn. Người thích sắc, thinh, khí, vị, xúc. Rồi trong cái sắc đó nó có thiên hình vạn trạng. Người mà dùng con mắt để thưởng thức cuộc đời đó, anh thì thích nhìn cái này, anh thì thích nhìn cái kia. Lỗ tai cũng vậy, chỉ riêng trong cái đám nghe nhạc thôi thì mình đã thấy là trùng trùng trong đó rồi nghe. Nghe nhạc tây, nhạc tàu, hay nghe nhạc ta. Nhạc ta là nghe nhạc gì, nhạc buồn, dân ca, cải lương, hồ bản, hát bội, quan họ Bắc Ninh, mái nhì mái đẫy. Mình phải ý mình thích cái gì. Chỉ riêng nhạc không thôi đó thì mình đã thấy thiên hình vạn trạng. Cho nên dục sai biệt, mình phải biết dục sai biệt từ đâu ra. Từ cái suy tư sai biệt, sở thích sai biết dẫn đến các dục sai biệt.
Tiếp theo, dục dị thục là sao? Tôi mới nói, mới vừa nói xong, khi mà cái thích của chúng ta không giống nhau thì dục dị thục có nghĩa là cái quả báo do các ước muốn đem lại cũng không giống nhau. Tôi đã nói rồi do anh thích cái này thì đương nhiên anh sẽ có cái ghét ngược lại. Tôi thề như vậy. Tôi thề bảo đảm như vậy. Khi anh thích cái này thì có bao nhiêu cái ghét ngược lại nó cũng đi kèm theo. Giống như là bánh xèo nó quất đống rau theo rồi đó, nào nưics chấm, nào giá, nào ngò gai húng lủi, tía tô, nào là đọt xoài non đọt củ sắn, củ dền, nó quất cho nguyên một đống là nó đi kèm với bánh xèo đí chứ không phải ít đâu. Bánh pizzaza nó không có rau nhưng thật ra nó cũng đủ thứ trong đó. Một cục bột mì nó sẽ đi theo với bao nhiêu thứ nó mới ra được cái bánh pizza chứ. Tôi nhớ hồi đó tôi mới qua Mỹ.
[23/07/2019 - 03:35 - phongheo.qn8001]
Tôi nhớ hồi tôi mới qua Mỹ, tôi gặp cái bánh pizza đó tôi đâu có dám nói, tôi nghĩ trong bụng, trời ơi sao nó giống cái đống mửa của ai đem đi nướng lại, nói thiệt như vậy đó. Tôi từng nghĩ như vậy, nhìn cái bánh pizza trời ơi nó giống cái đống mấy thằng xỉn mửa ra xong đem đi nướng lại đó, lút chút lút chút vậy đó. Ái da. Rồi, cho nên cái dục sai biệt hễ mình muốn tùm lum thì quả báo nó

cũng tùm lum. Tôi đã nói rồi thích ăn ngon mà không tu hành sanh ra làm loài ăn tạp. Thích giữ của mà không tu tập sanh làm loài có hang có ổ có tổ chức có quần thể. Không biết có hiểu không ta. Thí dụ như có những loài bạ đâu sống đó, nhưng có những loài nó phải có hang, có loài phải có tổ. Quý vị có thấy loài chim, trong đó có những tổ chim mà nó làm công phu cực kỳ. Con chuột hải ly nó là bậc thầy kiến trúc. Có nghĩa là tất cả kiến trúc sư thế giới đều phải ngã nón cúi chào kính cẩn trước đồng chí hải ly một thứ chuột nước. Nó tầm tầm khoảng 1, 2 ký thôi mà nó giỏi cực kỳ. Và những công trình của nó đáng được xem là huyền thoại là hoang đường trong trí tưởng tượng của kiến trúc sư toàn hành tinh, là vì sao. Là vì khích thước, trọng lượng, điều kiện làm việc của nó không là gì so với những gì nó làm được, khi nó dựng tổ ở dưới nước. Nó lấy cây nó đóng cọc rồi nó làm tổ, phải nói là cái tổ của nó con người có đầu óc thông minh mà kêu làm cái tổ hải ly giống như vậy thì hầu hết phải quỳ lạy hết. Trời lạnh như cắt thì tôi hỏi nó làm kiểu gì thì không biết mà nó tha gỗ rồi nó làm sao mà nó ghim sâu cắm chặt ở trong sình để nó làm tổ. Cho nên, hoặc là tổ chim giòn giọt. Tôi nói cái này bà con muốn tò mò vô Google tìm tổ chim giòn giọt, ổ con hải ly, hoặc tổ chức từng đoàn quần thể bầy đàn của con ong con kiến con mối đó mới khiếp. Có nghĩa là thích sở hữu bất động sản nhà đất mà không tu đời đời sanh ra làm loài thích hang thích ổ thích tổ chức quần thể. Chứ không phải khơi khơi mà sanh vào loài đó. Không phải khơi khơi, nó phải có những cái thích cái ghét như thế nào đó nó mới dẫn tới cái nghiệp tương ứng. Từ cái nghiệp tương ứng cho nên nó mới có cái chỗ đi về tương ứng. Có những người họ khéo tay cực kỳ mà họ không tu hành gì hết họ làm những loài động vật cũng khéo cực kỳ. Tin tôi đi. Ở đây không biết trong room mình, khổ quá trong room bị cái hội chứng sợ sách đó. Khổ, không biết đọc sách. Chứ có nhiều loài trong thiên nhiên nó khéo cực kỳ, nó khéo mà mình chỉ có lạy nó thôi. Hoặc là do nhiều đời mình rất khéo tay nhưng không tu hành gì hết nên sanh làm cái loài nào đi nữa mình cũng tiếp tục khéo tay. Nhớ nhé. Đó gọi là quả dị thục. Mình thích cái gì thì chính cái đó là quả dị thục, nó sẽ dẫn đến, thích cái gì đó là dục, mà cái quả do nó đem lại gọi là quả dị thục. Dục dị thục. Thích tu thiền định thì về Phạm thiên đó chính là dục dị thục. Thích về các cõi dục thiên thì làm các hạnh lành thập thiện để đời đời sanh ra hưởng quả nhân thiên đẹp trai con nhà giàu, học giỏi, có nhan sắc, có quần là áo lụa, có lộc ăn, có quyền lực, có đời sống tình cảm như ý. Thì tất thảy những thứ này đều là dục dị thục. Có nghĩa là anh có muốn cái này cái nọ và anh có tạo công đức đính kèm. Còn không nữa là giống như bánh xèo không có rau vậy đó, chỉ là cục bột gạo thôi. Mà không có bột nghệ nữa thì thôi không biết lấy gì để ra bánh xèo nữa. Nó chỉ là cục bột gạo vậy thôi. Có người khá khá chút thì có thêm miếng nghệ, khá khá nữa thêm miếng dầu bỏ vào chảo. Nhưng quý vị biết không, cái bánh xèo mà không rau không nhân thì nó kỳ dữ lắm, dù bánh xèo chay đi nữa nó cũng phải có cái tùm bậy tùm bạ bỏ vô cho nó giống người ta nhé. Thì mình thích mà mình không có công đức thì giống như làm báng xèo thiếu gia vị, thiếu nguyên liệu vậy đó. Nó kỳ cục vậy đó, nó kỳ cục dữ lắm.

Rồi, tiếp theo là xúc đoạn diệt. Xúc đoạn diệt là sao? Xúc đoạn diệt nghĩa là từ đồng nghĩa với sự chấm dứt sanh tử. Vì sao? Vì tôi đã nói rồi, sanh tử là sự có mặt của 6 căn, 6 trần. Sự gặp gỡ của 6 căn, 6 trần chính là 6 xúc. Cho nên khi nói xúc đoạn diệt cũng có nghĩa là sự vắng mặt của 6 căn, 6 trần. Không biết trong room có hiểu không ta. Hello! Khổ thiệt chứ, các vị có hiểu không? Con đường dẫn đến sự kết thúc 6 xúc chính là con đường bát chánh đạo (tiếng pali). Đó là đoạn chú giải cô Giọt Mưa mới đưa lên, tôi liếc mắt tôi thấy. Đúng rồi. Có nghĩa là do các dục anh tạo tùm lum nghiệp. Rồi từ đó anh mới có 6 căn, 6 trần. Từ sự gặp gỡ của 6 căn, 6 trần nó làm nên 6 xúc. Đúng chưa.

Rồi, bây giờ nói rằng tu là để diệt trừ 6 xúc đúng không? Đúng.

[24/07/2019 - 10:04 - phongheo.qn8001]

Có nghĩa là, ý nói gọn của cái gọi là sự biến mất của 6 căn và 6 trần. Mà anh muốn chấm dứt 6 căn và 6 trần thì sao ta. Chuyện đầu tiên là anh phải dẹp 6 ái, anh không còn thích nữa. Khi anh còn thích, các vị ghi dùm tôi câu này: khi ta còn thích trong 6 trần thì đời sau ta tiếp tục có 6 căn. Ghi dùm tôi câu này đi, tôi lười quá, lười rồi, sắp hết giờ rồi. Khi ta còn thích trong 6 trần thì ta còn có 6 căn. Tôi chờ thử có ai viết không, tôi ghét viết quá. Khi ta còn thích trong 6 trần thì ta còn, nó bị gào quá chừng, gì mà ép quay phim khổ thiệt. Khi 6 căn còn thích trong 6 trần thì ta tiếp tục tạo ra

6 căn trong kiếp sau. Thêm vô chữ kiếp sau. Khi kiếp sau ta có 6 căn thì coi như ta có hình hài đúng không, 6 căn là hình hài. Vì nghiệp tham ái kiếp này mà ta có 6 căn, còn 6 trần của kiếp sau là gì thì tùy thuộc kiếp này ta phước hay tội nhiều. Quý vị hiểu không ta. Chắc phải ghi rồi. Do 6 ái trong 6 trần đời này mà kiếp sau ta có 6 căn mới, còn 6 trần của kiếp sau là bất toại hay như ý thì tùy thuộc phước tội cá nhân. Xong chưa ta. Thí dụ như là thích ăn ngon nhưng mà không có phước thì phải ăn cái món không ra gì. Quý vị hiểu chưa. Quý vị thấy có nhiều người trên hành tinh này cứ đến giờ đói hả chỉ có mì gói thôi. Đến lúc đói chỉ có như bên châu phi, bên, Eritrea, Uganda.... Hoặc ngay bên bắc hàn của tôi nề, ông Uganda, somaliland... Nhất là châu phi nó đói nó chỉ có con trùng vỏ cây củ rễ mà nó quơ được. Tức là nó ăn cả những thứ có độc nữa. Quý vị biết không. Nó ăn cả những thứ có độc, cái rễ nào ngọt ngọt chua chua là ăn, con gì mà đưa cái lưng lên trời, ăn vô không cay, không khó nuốt là cứ nuốt. Nướng được là nướng, ăn sống được là ăn sống, các vị có tin không. Con người mình đó, minh khai mà vậy đó. Vì kiếp xưa cũng có 6 căn cũng có đam mê 6 trần nhưng không có cái phước tu tập. Cho nên bây giờ sinh ra cũng có 6 căn nhưng 6 trần của mình nó trục trặc, nó bị thiếu thốn nghiêm trọng, nghiêm trọng. Còn có nhiều người, mỗi người tùy đời sống vui lắm. Có nhiều người kiếp trước họ sống như thế nào đó bây giờ họ sanh ra giàu có mà hưởng không được. Kẻ thì ăn được mà không có gì ăn, kẻ được đồ ăn mà không ăn được. Tôi biết nhiều cái cảnh tang thương lắm. Ngày xưa ở Việt Nam nó đói như quỷ vậy đó ăn cái gì cũng ngon mà không có gì để ăn. Lúc đi ra nước ngoài rồi muốn cái gì cũng có thì bác sĩ bảo calettoron nghe_nhịn, tiểu đường nghe_nhịn, cao máu nghe_nhịn. Coi như cấm hồi thằng nhỏ chỉ còn rau sống thôi. Mà cái thứ này tôi gặp một tỷ người. Tôi gặp một tỷ người rồi nó đông như vậy đó. Trong đám Việt Nam mình đó rất là nhiều, từ bên Mỹ con cháu toàn bác sĩ kỷ sư không mà bà già thì cứ tới giờ là cơm mà cơm không được gạo Thái, ..., ăn loại gạo tiểu đường á. Ăn rau luộc với nước chấm, nước tương phải pha loãng ra chứ ăn mà nó mặn quá ăn vô chết đó, bị lên máu mà đi luôn. Mà trước nhà thì nó đậu toàn xe Mercedes, Cadillac, rolls Royce, Lamborghini, Porsche, thứ dữ không, nội nhìn cái dàn xe là mình đã thấy cộng lại cả triệu rồi đó mà bà già không .... rau luộc chấm với nước tương pha loãng, các vị nghĩ coi có động trời không. Ăn mà ta nói nghẹn nghẹn, trợn trạo trợn trạo vậy đó. Đủ thứ loại hết trơn, mà là do nguyên thủy là gì. Là kiếp xưa cũng có 6 căn như người ta nhưng không khéo tu tập đấy. Vấn đề là ở chỗ đó cho nên đam mê trong 6 trần mà thiếu công đức đời sau sanh ra cũng tiếp tục có 6 căn để có thân mạng mắt, tai, mũi lưỡi như người ta vậy đó nhưng mà 6 trần có vấn đề. 6 trần mà không được như ý có nhiều lý do lắm. Một là không có cái để hưởng phải hưởng cái tầm bậy. Còn hai là có cái ngon lành nhưng sao ta, nhưng có thể nó trục trặc. Khổ quá, cơ thể nó trục trặc, coi như cũng xong luôn nghe. Còn bấy giờ là đã đúng 4h chiều, phải xin bà con cho tôi đi nghĩ. Tôi có một cái phước cũng là một cái tội. Phước là tôi có bị tận thế, có bị suy dinh dưỡng cùng cực nhưng mà ngộ lắm khi tôi dạy học, tôi thuyết pháp, tôi rất khoẻ. Cái hơi, cái phổi của tôi nó rất mạnh. Cho nên khi tôi có nghe một người quen nói là nhìn sư lờ đờ, khi mà ngồi giảng nó sẽ bật dậy giống như là, bật dậy giống như là người khoẻ mạnh vậy đó. Nhưng sau khi giảng xong đó, bà con về rồi thì tôi lê lết cái tấm thân tàn lụi đi về phòng nằm thoi thóp. Chuyện đó xảy ra nhiều năm nay rồi nhé. Bây giờ sẽ sửa soạn tôi lê cái thân già về phòng tôi thoi thóp đây. Chúc các vị một ngày vui. Và hẹn gặp lại ngày mai.

Nhóm thứ ba là cực hiếm. Chính vì có vô minh trong bốn đế mới có các nghiệp thiện ác. Từ các nghiệp thiện ác mới có các tâm đầu thai vào các cõi. Có nghĩa là khi mình làm các nghiệp ác là mình đã tạo ra một lô tâm đầu thai về các cõi khổ, súc sanh ngạ quỷ, địa ngục, A tu la. Khi làm các việc lành là chuẩn bị tâm đầu thai vào các cõi vui, ví dụ như cõi người, cõi dục thiên hay cõi Phạm thiên. Như vậy nghiệp thiện ác dẫn đến tâm đầu thai về các cõi. Từ cái chuyện mình có tâm đầu thai mình mới có mặt ở các cõi. Khi mình có mặt ở các cõi thì mới có chuyện mình sở hữu các căn, có nghĩa là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Bây giờ mới có vấn đề, càng lúc nó càng mở sâu và mở rộng ra.

Bây giờ trở lại kinh này, xúc là một phần riêng biệt, trong chú giải có nói xúc là một phần riêng biệt, xúc tập khởi là một phần riêng biệt, xúc diệt là chặn giữa cũng là một phần riêng biệt. Vấn đề ở đây ái là sự kết nối giữa ba phần riêng biệt ấy. Trong bản tiếng Việt: Ái là người thợ dệt. Dịch như vậy hoàn toàn không sai nhưng làm cái nghĩa nó tối đi. mà ở đây mình phải hiểu xúc là một phần riêng biệt, xúc tập khởi là một phần riêng biệt, xúc diệt là một phần riêng biệt, vì sao có cách nói

này, lẽ ra chúng ta phải biết hễ có sáu căn mắt tai mũi lưỡi... thì không thể tránh sáu xúc hết, có con mắt thì phải có sự tiếp xúc với cái mình thấy. Có lỗ tai thì phải có cái để mình nghe. Cái để mình thấy là hình ảnh, là hình dáng là màu sắc, cái để tai nó biết đó là tiếng động hay âm thanh xa gần, dễ nghe hay khó nghe, rõ hay không rõ v.v. Như vậy có sáu căn đương nhiên là phải có sự tiếp xúc giữa sáu căn với sáu xúc. Vị Phật cũng vậy ngài cũng có sáu căn mà cũng có sáu xúc. Nhưng vấn đề ở ngài và mình khác nhau ở chỗ này. Ở Ngài, cái nào ra cái đó. Có nghĩa là ở Ngài, Ngài đang đi trên đường thì Ngài biết là mình đang đi, một cái lá rớt xuống, thì Ngài biết là cái lá rớt xuống, Ngài không có đi xa hơn mình. Còn mình thì từ cái chuyện chiếc lá rớt xuống mình thích hoặc là ghét, mình nghĩ đến bao nhiêu chuyện để mình thích để mình ghét. Thich là sao? Mình thấy trong một buổi chiều vàng nắng hạ có một chiếc lá vàng rơi trong một cơn gió chiều mát mát hiu hiu, nó gợi nhớ cho mình bao nhiêu là chuyện xưa, chuyện cũ, hoặc nó làm cho mình miên man hoài vọng vào một ngày mai trùng phùng tái ngộ với ai đó. Hoặc là mình đang đắm đuối miên man trong một buổi chiều vàng thiệt đẹp. Chỉ là một chiếc lá thôi mà nó dắt mình về một phương trời xô dạt. Phải nói là rối rắm như vậy, nhưng đức Phật thì không, Ngài đi chỉ là đi thôi, Ngài thấy chỉ là thấy thôi, cái lá chỉ là cái lá thôi, Ngài không có đi xa biền biệt như mình. Cho nên đối với Ngài, xúc là một chuyện rất là riêng. Xúc tập khởi có nghĩa là gì? Chữ "tập khởi" ở đây ám chỉ cho sự đam mê ở trong xúc. Giới có nghĩa là gì? Thật ra mình nói giới luật có thể nói tu xúc cũng được mà tu thọ cũng được. Tu xúc là hạn chế không để cho sáu căn làm việc, nó phải đối mặt với quá nhiều cảnh trần. Thí dụ như trong luật cấm, Tỷ kheo không nên gặp gỡ những hạng người nào, không nên xuất hành ra khỏi trú xứ vào những thời điểm nào, không nên lui tới những nơi chốn nào, nơi chốn, đối tượng, thời điểm. Trong thực phẩm, Tỷ kheo cũng vậy, có những món, tỷ kheo được ăn, có những món tỷ kheo không được ăn. Vào thời điểm nào Tỷ kheo được ăn, vào thời điểm nào Tỷ kheo không được ăn. Loại thực phẩm nào Tỷ kheo được ăn, và loại thực phẩm nào Tỷ kheo không được ăn. Nhớ kỹ, nơi chốn, thời điểm, đối tượng gặp gỡ, ăn, mặc cũng vậy, loại y áo nào Tỷ kheo được phép mặc, loại y áo nào Tỷ kheo không được phép mặc. Rất là kỹ, chỗ ở, trú xứ cũng vậy. Trú xứ có chỗ Tỳ kheo nên ở, có chỗ Tỳ kheo không nên ở. Như vậy toàn bộ giới luật nếu cần mình có thể nói gọn lại nó là một lộ trình làm việc với sáu xúc không có gì hơn hết. Có nghĩa là không để mắt của mình tiếp xúc với những cái không cần thiết, nó có thể gây phương hại cho đời sống tâm tư. Cho nên mình nói tu là tám muôn bốn ngàn pháp môn, là tam tạng, là ba bảy bồ đề phần, là bát chánh đạo, la tam học v.v. Nhưng mà nói gọn lại tu học là một lộ trình là một hành trình làm việc với sáu xúc.

[02/07/2019 - 02:17 - chanvinghiem]

Làm việc bằng cách nào? Cái nào để yên cái đó, thấy chỉ là thấy, đừng có suy diễn thêm nữa. Mình khổ là bởi vì mình suy diễn nhiều quá. Chỉ nghe một câu nói của ai đó mình về mình tơ tưởng, dệt mộng, thương nhớ, để mà tương tư, để hoài vọng ...Chỉ một câu nói để mình sống nhiều với tham. và có đôi khi chỉ vì một câu nói mình sống nhiều với sân. Có nghĩa là một câu nói mà người ta vô tình hay hữu ý mà tối mình về mình gặm nhấm, mình thấm thía, mình tiêu hóa một mình mình, nghĩ rằng họ nói như vậy là họ đã xúc phạm mình, họ làm tổn thương mình, họ đã coi thường mình, họ đã hạ bệ mình, v.v và v.v. Chỉ một câu nói thôi mình đi quá xa. Cho nên ở đây mới nói rằng, xúc là một cái rất riêng biệt, cái niềm đam mê trong xúc rất là riêng biệt. Xúc diệt là gì? Xúc diệt chính là mình tu làm sao để mai mốt đừng có sáu căn. Không có sáu căn làm gì có sáu xúc. Cho nên, xúc diệt ở đây chính là hành trình bát chánh đạo. Sẵn đây tôi cũng nói luôn, là tùy văn cảnh, tùy cái bài kinh mà ta hiểu có chỗ xúc diệt ở đây là sự biến mất của sáu xúc, có chỗ xúc diệt ở đây chính là Niết Bàn, tùy chỗ mà hiểu. Nhưng mà cái gì đã nối kết tất cả các thứ này lại? Cái gì là sự nối kết mấy cái này? Có nghĩa là chính vì chúng ta không có hiểu được mỗi thứ là riêng biệt mà chúng ta gom chung lại, chúng ta gắn lên đó một cái mark, một cái nhãn, đây là ông A, đây là bà B. Thay vì mình hiểu cá nhân nào, nam phụ lão ấu, đẹp xấu giàu nghèo, tất thảy đều là những phần riêng biệt cộng ghép nhau mà ra. Tôi nói không biết là bao nhiêu lần không hề có một chiếc xe trong đống phụ tùng và không hề có một đống phụ tùng nào trong một chiếc xe. Có nghĩa là sao? Khi đã gọi là xe thì tất cả món phụ tùng đã được ráp lại hoàn chỉnh. Lúc đó, không được gọi là đống phụ tùng mà phải gọi nó là chiếc xe. Nhưng khi mình tháo rời nó ra từng phần thì chiếc xe biến mất, lúc đó chỉ còn đống phụ tùng. Ở đây cũng vậy, ở đây lẽ ra mình cũng hiểu từng phần, nhãn xúc nhĩ xúc từng

phần riêng biệt, còn mình thì gom chung nó lại thành một đống, mình gọi nó là ông A, bà B, là tôi, là ta, là chúng tôi, là chúng ta. Ai mà đụng đến khối này tức là họ đã xúc phạm, họ đã làm tổn thương mình, lớn chuyện là ở chỗ đó. Và cái gì dẫn đến nhận thức đó? Chính là do Vô Minh trong Bốn Đế, từ vô minh trong bốn đế cho nên mới dẫn đến tà kiến, dẫn đến tham ái, tà kiến là thấy sai, tham ái là sự chấp chặt, đam mê, đắm đuối, mà hễ mà có đam mê đắm đuối thì đương nhiên phải có bất mãn. Bất mãn chính là tâm sân, bất mãn là một tên gọi khác của khổ. Chính vì vô minh trong bốn đến cho nên chúng ta mới hiểu lầm này nọ, và chính vì có hiểu lầm nên mới có ghét thương, mới có đam mê và bất mãn. Trong khi mình phải hiểu rằng mọi thứ nó là một phần riêng biệt. Ai? Cái gì đã gắn kết mọi thứ? Đó chính là ái. Nói vắn tắt, ở đâu có ái ở đó có vô minh, ở đâu có ái ở đó phải đương nhiên còn khả năng sanh tử. Cho nên sự kết nối ở đây có 2 nghĩa:
1. là kết nối giữa sáu căn vốn dĩ không tội lỗi với sáu trần vốn dĩ không tội lỗi, nhưng chính vì cái ái nó gắn kết hai cái này lại nó trở thành ra tội lỗi, thích một cái gì đó là một tội lỗi, bất mãn trong một cái gì đó cũng là một tội lỗi. Mặc dù nói theo ngôn ngữ thế gian thường tình, tội lỗi ngoài đời nó khác, tội lỗi là cái gì đó mà xã hội lên án, đạo đức lên án, pháp luật lên án, dư luận, quan điểm của quần chúng, thiên hạ lên án, cái đó mới gọi là tội lỗi. Nhưng riêng trong Phật pháp, cái gì mà nó do phiền não thúc đẩy, cái gì mà có thể tạo ra quả xấu ở đời sau thì cái đó được gọi là tội lỗi gọi là Bawa kamma, Akusala kamma. Ở trong đạo Phật rốt ráo như vậy đó. Theo như trong kinh Phật một ruộng muối cũng là muối, một lu muối cũng là muối, một muỗng muối cũng là muối, một hạt muối cũng là muối. Đó là Phật pháp, còn cái kiểu ngoài đời họ nói chữ tội lỗi phải là một tô muối, một thùng muối, một lu muối, một ruộng muối mới là muối, còn một muỗng muối, một hạt muối thì họ không kể. Nhưng đừng có coi thường một muỗng muối, có vị nào coi thường, các vị hãy tưởng tượng, trong một ly nước lọc, người ta bỏ vô một muỗng muối, đối vơi mình một muỗng muối nó nhiều hay ít? khó nói lắm. Ly nước lọc mà bỏ một muỗng muối vô thì hình như hơi nhiều, còn một hạt muối nhiều hay ít? Tôi nghĩ cũng tùy chỗ, có nhiều chỗ cũng lớn lắm không phải nhỏ. Thí dụ các vị đang ngủ, mà tôi bỏ một miếng muối hột trong miệng các vị, thì một miếng muối hột là hơi nhiều. Hoặc trong con mắt của mình, mình chỉ dính một xíu muối bột thôi là mình thấy 12 ông trời. Cho nên muối muôn thuở đều là muối, dù ít cách mấy, dù nhiều cách mấy cũng là muối. Tội lỗi dầu ít hay dầu nhiều cũng là tội lỗi. Nhớ rõ điều đó. Từ nay về sau mình khỏi hoang mang thắc mắc, mình không biết mình đi chùa mà tôi bực mình như vậy có tội hay không? Khỏi cần thắc mắc chỉ cần nhớ: "một muỗng muối để cạnh một lu đường thì muỗng muối ấy vẫn cứ là muỗng muối, một muỗng đường nằm cạnh một lu muối thì muỗng đường ấy vẫn cứ là muỗng đường." Đây là công thức rất là khoa học. Cho nên chính vì không có trí tuệ nhận thức hiểu biết trong bốn đế, không biết được mọi sự đều là khổ, không biết thích cái gì cũng là thích trong khổ, nên người ta mới tiếp tục đầu tư trong khổ. Chẳng qua là người ta trốn cái khổ này đi tìm một lối thoát bằng cách là đến với một cái khổ khác mà thôi. Điều này nếu không học Phật pháp thì ta không có biết. Cho nên xúc là một phần riêng biệt, và cái niềm đam mê trong ấy cũng là một phần riêng biệt. Mà sao có niềm đam mê ấy chính là vì có tham ái kết nối mọi thứ với nhau. Cho nên trong kinh
[03/07/2019 - 03:16 - chanvinghiem]
Cho nên trong kinh mới có cái giai thoại. Ngày kia có hai vị Tỳ kheo ngồi nói chuyện với nhau, một vị thì nói rằng tội lỗi trầm luân là do mắt tai mũi lưỡi mà ra, do sáu căn mà ra. Một vị thì nói tội khổ trầm luân là do sáu trần sắc thanh hương vị... mà ra, hai vị đó đều là phàm tăng. Có một vị cư sĩ thánh nhân đắc quả Thánh tình cờ nghe được vị đó mới xin góp ý: " Thưa ngài, mắt tai mũi lưỡi không có tội, sắc thanh khí vị xúc, những gì ta nghe thấy nếm ngửi đụng cũng không có tội. Cái tội ở chỗ chính là chúng ta khi mắt thấy tai nghe mà ta đem lòng đam mê, tội khổ trầm luân. Giống như con bò trắng rất là riêng biệt, con bò đen rất là riêng biệt. Sở dĩ hai con bò này dính chùm với nhau là vì nó bị kết nối bằng một sợi dây thưa hai vị". Câu chuyện này na ná bên Thiền Tông Bắc truyền có câu chuyện ngày kia Tổ Huệ Năng trong thuở cơ hàn vô danh, nghe hai vị tăng nói chuyện với nhau một vị nói lá cờ lá phướng phất phơ, vị kia nói do gió thổi phất phơ. Ngài Huệ Năng nói không phải phướng động hay gió động mà tâm các vị động. Các vị thấy nó động là nó động.
Thì ở đây mình thấy bài kinh này, xuống phía dưới cũng vậy, ở trên nói về xúc ở dưới nói về ba thời quá khứ hiện tại vị lai. Quá khứ đã đi qua hãy để nói trôi vào dĩ vãng, tương lai nó chưa đến hãy để

tương lai ngủ yên, đừng quấy động tương lai. Hãy sống hết mình với hiện tại, nghĩa là sống chánh niệm. Tôi nói thiệt với bà con, khi bà con là một hành giả rốt ráo, bà con sẽ thấy chúng ta không có nhiều thời giờ để tưởng tiếc quá khứ, chúng ta không dư thời gian để hoài vọng tương lai. Chúng ta chỉ làm việc với hiện tại đã bở hơi tai rồi quý vị. Chúng ta chỉ ghi nhận hơi thở vào ra, ghi nhận cảm giác buồn vui, dễ chịu khó chịu, ghi nhận tâm thiện, tâm ác, ghi nhận mình đang muốn gì, mình đang bực mình với cái gì, mình đang đi đứng nằm ngồi, mình đang ăn uống nhai nuốt tắm rửa, co tay duỗi tay, mình đang mặc áo, mặc quần, tắm rửa, tiểu tiện, chỉ sống chánh niệm là mình đã hết thời gian rồi. Mình không có nhiều thời gian để tưởng tiếc quá khứ hay hoài vọng tương lai đâu quý vị. Nhưng chính vì kẻ phàm phu không có tu tập không có học hỏi giáo pháp, không có hiểu được cái đó, cho nên chúng ta làm mất cái hiện tại, bằng cách là đợi nó thành quá khứ mới quan tâm, hoặc là quan tâm quá sớm khi nó chưa đến. Cứ nghĩ nhiều về tương lai và tiếc nuối quá khứ. Một đời chúng ta là một đời lầm lỡ,một đời lỡ làng, một đời dỡ dang. Cái hiện tại để nó trôi đi, qua rồi thì tưởng tiếc, mà chuyện này xảy ra nhiều lắm quý vị. Khi chúng ta có nhau, chúng ta coi thường nhau, chà đạp nhau, xúc xiểm, báng bổ, chúng ta là tổn thương nhau, xúc phạm nhau. Khi mất nhau rồi chúng ta mới tiếc thương nhau, thì khi đó hình như đã muộn. Có bao nhiêu người con biết quý mẹ, biết quý cha, biết quý ông bà, khi mà các bậc trưởng thượng ấy còn sống. Đợi họ khuất núi rồi mới bắt đầu thấy tiếc. Tại sao bữa đó không chịu khó đi chuyến tàu trễ hơn về để gặp, tại sao buổi đó sợ trời tối, tại sao hôm đó sợ tuyết rơi, tại sao hôm đó giận chi câu nói của mẹ, tại sao buồn phiền chi lời nói của cha mà không về, để rồi bây giờ họ đã về đất. Bây giờ có ra mộ nằm đó mà khóc ba ngày đêm thì có được gì đâu. Tại sao ngày xưa ngoại còn mình không thương ngoại, tại sao ngày xưa chị còn, anh còn, em gái mình còn mình không thương, để bây giờ mình đã mất họ, tại sao ngày xưa mình nói chi câu nói đó, tại sao ngày xưa mình nghĩ bậy về nhau như vậy. Tại sao ngày xưa mình có hành động kỳ cục như vậy. Chúng ta toàn là sống như vậy không thưa quý vị. Đa phần chúng ta dành phần lớn thời gian cho chuyện cũ, tiếp theo chúng ta dành thời gian cho trù hoặc toan tính cho tương lai. Không có ai mà sống hết mình cho hiện tại. Trong khi đó chúng ta biết rằng thời gian để mình sống chỉ là những gì đang diễn ra trước mắt, và khoảng thời gian ấy chỉ là từng tích tắc, tích tắc. Các vị nhớ cái này mới thấy run, ở đây trong đây phân tích rất là rõ, tương lai là cái gì đó rất riêng, hiện tại là cái gì đó rất riêng và quá khứ là cái gì đó rất riêng. Những gì ta thấy rất là riêng...

Lạc khổ cũng vậy, lạc là cái gì đó dễ chịu và khổ là cái gì đó khó chịu. Do quả lành đời trước bây giờ ta được hỷ lạc, do quả khổ đời trước bây giờ ta bị khổ ưu. Cái dễ chịu chỉ là dễ chịu đừng đi xa hơn nữa, cái khó chịu chỉ là cái khó chịu đừng đi xa hơn nữa. Đừng tiếp tục tạo nghiệp mới trên cái quả cũ. Câu này đáng để xăm lên người. Đừng tạo nhân mới qua quả cũ nữa, dầu quả này là quả lành hay quả ác. Bởi vì sao? Bởi vì chúng sanh không có tu tập thích làm ác hơn làm thiện, nhưng tới lúc chịu quả thì thích quả thiện hơn là quả ác. Đây là cái ngu thứ nhất. Cái ngu thứ nhất là thích làm ác hơn làm thiện. Cái ngu thứ hai là thích hưởng quả thiện và sợ quả ác. Bậc Thánh không có cái dụ thích quả thiện và sợ quả ác. Làm thì thích làm ác không thích làm thiện, tạo nhân thì thích nhân ác hơn là nhân thiện mà lúc hưởng quả thì khoái hưởng cái quả thiện hơn là quả ác. Cái này thì đương nhiên rồi. Cái ngu thứ ba là chúng ta đón nhận quả thiện bằng tâm tham và đón nhận quả ác bằng tâm sân. Tức là ngu triple, ba lần ngu. Cho nên ở đây ngài nói rất là rõ, Lạc hãy để nó là lạc, nó là một phần rất riêng. Khổ hãy để nó là khổ, nó là một cái rất là riêng, đừng nên dệt nó thành một cái gì đó hay ho là nó lớn chuyện lắm. Mình may mắn mình sinh ra mình đẹp, hãy để đẹp dừng ở đó đừng dùng nhan sắc làm các tội ác. Cho nên mình giàu có, thông minh, khỏe mạnh. Ok giàu thì giàu, hãy dùng cái giàu để tiếp tục làm việc thiện mới, chứ không phải dùng cái giàu đó để hưởng thụ để tiếp tục đam mê, chìm đắm, gục mặt cúi đầu trong đó để rồi tiếp tục vay thêm nợ mới cho đời sau. Cho nên ở đây nói rất rõ, quá khứ là cái đã qua, bỏ nó đi để tập trung vào hiện tại, tương lai là cái chưa đến quên nó đi để tập trung vào cái hiện tại. Nhiều người hiểu lầm cái này lắm. Tưởng đâu Phật là người chủ trương tu hành phủ nhận quá khứ không phải. Chúng ta quên quá khứ ở đây phải hiểu như thế này, đừng nghĩ về quá khứ một cách không cần thiết, nghĩ về quá khứ để mà tham để mà giận thì không nên, nghĩ về quá khứ để mà đau khổ thì không nên. Khi cần thiết chúng ta nhắc đến quá khứ vì đó là kinh nghiệm quan trọng, vì đó là một bài học quan trọng thì nên nhắc về quá

khứ. Còn nếu nhắc về quá khứ để mà phiền não, để mà giận để mà sợ để mà ghen tuông, tị hiềm thì không nên. Tương lai cũng vậy, chúng ta tu Phật không phải là phủ nhận tương lai. Nhưng mà chúng ta không nên nghĩ về tương lai bằng cái kiểu hoài vọng, u mê, mù quáng của người không biết đạo. Đầu tư cho một cái mù mờ không thấy rõ thì cái đó không có nên, nhưng mà nếu chúng ta có những trù hoạch, những kế sách thông minh cho tương lai một cách cần thiết, đặc biệt ở đây tôi đang nói đến đạo giải thoát chứ tôi không nói đến chuyện làm ăn ngoài đời. Mặc dầu ở ngoài đời cũng vậy, chúng ta chỉ nghĩ hoài vọng về tương lai một cách cần thiết, chứ không thể nào một tay cầm một cập vé số mà cứ nhìn cái villa, một ngày nào đó mình có chiếc xe hơi đắt tiền, mình có một cái resort riêng tư thì cái đó thì hơi đi quá xa. Cho nên hãy nhớ ở đây bài kinh này rất sâu, đây dạy rõ rằng: sáu căn là sáu căn, sáu xúc là sáu xúc, sáu trần là sáu trần, đừng kết nối nó lại bằng niềm đam mê trong đó, chỉ là gieo khổ mà thôi. Tôi nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, đạo không phải là bôi tro trét trấu cuộc đời, đức Phật không nói xấu cuộc đời, ngài không có bi quan hóa cuộc đời, ngài không nói cuộc đời này là máu lệ, ngài chỉ nói rằng mọi thứ không bền. Chúng ta có đầu tư bao nhiêu thứ, chúng ta có giàu có, thông minh, có nhan sắc... thì rồi ngày sau chúng ta vẫn phải sống bằng tâm trạng của người lờ đờ tám mươi, một trăm tuổi, đó là chuyện trước mắt. Chưa kể chúng ta cú đam mê trong đó, một khi tắt thở rồi chúng ta về đâu chỉ có trời mới biết. Để làm con giun con dế. Dân xứ lạnh họ không biết nhiều về cõi trầm luân bằng dân xứ nóng. Bên Thụy Sỹ bây giờ kêu tôi kiếm được con trùn để mà bốc hai ba con làm mẫu rất là khó. Lạnh quá mà, lạnh mà nó sạch hết. Khi về Châu Á, cầm cái xuổng, cái bay xúc xuống đất là có biết bao nhiêu con. Ồ thì ra cõi trầm luân nó rùng rợn như thế này.

[08/07/2019 - 02:56 - phongheo.qn8001]

Bên Thụy Sĩ làm gì mà có chuyện nhìn xuống cống mà thấy lúc nhà lúc nhúc mà bên châu âu châu á đặc biệt sài Gòn bà cái thứ như còn ruồi con nhẹng lăn quăn trùn chỉ nó dày đặc ở dưới còn trên khô trên cạn thì chọt cái cái may cái thuổng xuống đất moi lên là đủ thứ con, một đống lá mục, một đống phân là biết bao nhiêu con lúc nhúc loi nhoi ở dưới. Mình nhìn nó thôi mình mới thấy sợ. Tui nhắc lại: đam mê mà k tạo công đức thì chỉ có thể về những cảnh giới thấp kém tương ứng với niềm đam mê ấy. Có đam mê và có tu hành thì đời sau sinh ra được về các cõi nhân thiên tương ứng . Tui nói không biết bao nhiêu lần. Thích ăn ngon mà có tu hành sẽ sinh làm người có lộc ăn. Thích ăn ngon mà không có tu hành sẽ làm các loài ăn tạp. Không biết trong rom có hiểu cái này không. Làm cái loài sống trong đống rác đống phân cái gì hôi là nó đều đậu lên hết. Cái gì hôi hôi, cái gì ẩm ẩm, cái gì tanh tanh, cái gì nhớt nhớt, cái gì dơ dơ là nó đều đậu lên hết, sống chui rúc ở trong đó. Có nghĩa là nó cũng thích thú đam mê nó ăn trong cái mùi vị đó chứ, nhưng vì nó không có tu cho nên nó làm cái loài như vậy đó.

[08/07/2019 - 03:03 - phongheo.qn8001]

Con người có tu hành, nếu có cái tập khí thích ăn ngon thì nó đưa họ về các cõi nhân thiên làm người có lộc ăn. Thích ăn ngon thích mặc đẹp, thích trang điểm thích vẻ bề ngoài mà có từ hành thì sẽ sanh làm người có nhan sắc có quần là áo lụa. Còn người thích đẹp thích chưng diện mà không tu hành thì làm các loài sặc sở diêm dúa loè loạc như vậy thôi. Cho nên bài kinh này dạy cho mình nhớ cái nào để y cái đó đừng có kết nối nó với nhau bằng cái niềm đam mê đắm đuối trong đó chỉ là chuốc khổ mà thôi nhé. Cái chữ cực đoan phải hiểu nó là một phần riêng biệt, và cái người dệt vải ở đây là sự kết nối. Bài kinh này rất sáng.

[08/07/2019 - 04:42 - phongheo.qn8001]

Mỗi thứ phải hiểu nó từng phần riêng biệt thì chúng ta không thấy lớn chuyện mà khi chúng ta nghĩ nó một khối, một đống, một tổng hợp thì lúc đó nó mới ra chuyện. Tôi nói hôm qua đó có hai cách để giải quyết vấn đề: một là bạch hoá vấn đề, là soi rọi không để lại góc khuất. Hai là chia nhỏ nó ra, vì mình không chia nhỏ nó ra thì rất lớn chuyện. Bởi vì ông ấy ác ý với mình, ổng ghét mình lâu lắm rồi, đây là cơ hội để ổng phan vào mặt mình , ổng phun vào mặt mình cái câu nói xúc phạm tổn thương như vậy, đó là mình không chịu chẻ nhỏ nó ra như thế này. Ai không có lúc lỡ lời. Cái thứ hai con người mà có lúc làm con có lúc làm người mà phần con thường nhiều hơn phần người nhé. Mặc dù được gọi chung là con người nhưng phần người thường ít hơn phần con. Khi nào phần con làm chủ thì nói bậy, khi nào phần người làm chủ thì ảnh nói đàng hoàng, vậy thôi. Mình chia nhỏ

vấn đề đó ra nhé. Nó bớt điên đi, chưa kể mình nói theo a tỳ đàm rốt ráo thì trong từng phút trôi qua thân và tâm chúng ta luôn luôn biến diễn trôi chảy không ngừng từ tình trạng này sang tình trạng khác, chúng ta luôn luôn trở thành một cái mới nhé. Cho nên cái chữ puttha trong kinh có nghĩa rất hay. Putta có nghĩa là trở thành, chúng ta luôn luôn trở thành một cái gì đó. Rồi cái ái có nghĩa là thisari (k biết đúng không) là người dệt vải. Chính từng cọng chỉ rời nhau nhưng được gọi là một tấm vải là bởi vì từng cọng chỉ ấy được gom lại, được kết lại được nối lại, được đan lại, được khâu lại, được gắn lại với nhau thành ra cái mà ta gọi là tấm vải. Ở đây cũng vậy, ở đời mỗi sự đều rời rạc, chúng do các duyên mà có, có rồi phải mất. Nhưng sở dĩ chúng ta có thích có ghét có thấy cái này quan trọng, cái kia nó lớn chuyện là bởi vì chính vì chúng ta đã đem cái nhìn phiền não của mình mà kết nó lại với nhau, chúng ta đem cái ngộ nhận của mình mà kết nó lại với nhau. Cho nên chúng trở thành quan trọng, chúng trở thành lớn chuyện. Và cái anh đầu dân trong sự kết nối ấy chính là tham ái. Ở đâu có có ghét có bất mãn ở đó có đau khổ. Như vậy, từ đó suy ra tham ái chính là cội nguồn đau khổ.
[08/07/2019 - 07:51 - phongheo.qn8001]
Tôi nói không biết bao nhiêu lần mà bửa nay ôn lại trước khi qua bài kinh mới. Tại sao nói tham ái là gốc của khổ. Có tới 1001 cái định nghĩa.
Do tham ái tức là do có thích nó mới dẫn đến một loạt cái khổ sau đây:
1. Do có thích nên mới đầu thai các cõi, do có thích nên có tạo các nghiệp thiện ác, từ đó đi về các cõi tương ứng. Đó là nghĩa 1: tham ái tạo ra tái sinh.
2. Chính do tham ái nó mới dẫn tới chuyện muốn mà không được. Bởi vì các vị tưởng tượng trong đời có bao nhiêu thứ các vị thích vậy, có rất nhiều, ít nhất là một triệu mà cái mình được thì được bao nhiêu trong 1 triệu ấy. Bao nhiêu trong 1 triệu tự quý vị hiểu nhé. Tui ghét nhất là mấy người mở miệng ra như thánh. Kỳ rồi tui giảng ở (..........k rõ) có cái bà nớ bã nói: con không thích cái gì hết sư ơi. Không thích cái gì hết thì một là bã xạo bậc thầy, 2 là bã ngủ bậc thầy bã không có thấy ra được. Thích chớ, mình thích tùm lum hết, ngay cả tu sĩ, các vị hỏi vị đó muốn sở hữu cái này, muốn sở hữu cái kia không. Giới luật đôi khi không cho phép sở hữu này nọ, quan điểm xã hội và cái nhìn của phật tử đúng là không đồng ý cho vị sa môn sở hữu cái đó. Nhưng bấy giờ hỏi thiệt, đóng cửa lại hỏi nhỏ ổng, coi ổng có khuấy cái đó không. Nếu mà gan thì ổng thích chứ, may mà tu sĩ đó. Như vậy trong đời này chúng ta biết đó vì tham ái nên chúng ta mới thích tùm lum. Trong bao nhiêu cái thích ấy chúng ta được bao nhiêu cái bất toại, chúng ta có bao nhiêu cái như ý. Chúng ta nghĩ kỷ lại đi.
Cho nên ái ở đâu là khổ ở đó. Thích là phải đi tìm, cái hành trình tìm kiếm là một hành trình khổ đau; tìm được rồi phải bảo quản gìn giữ nó lại là một hành trình gian khổ; bảo quản gìn giữ không được lại là một hành trình gian khổ; giữ được rồi nhưng mà mình lại không còn thích nó nữa lại là một hành trình gian khổ nữa. Tin tui đi, mấy cái đó là rờ đâu khổ đó. Muốn không được là khổ, muốn mà phải kiếm tìm là khổ, kiếm tìm không được là khổ, tìm được rồi phải giữ là khổ, giữ được rồi mà không còn muốn nó nữa cũng là khổ. Yes! Có trường hợp nớ: có được rồi vò ra nhìn nó ơn quá, là cái nhà mình không muốn ở nữa, cái xe mình không muốn nữa, cái người mà mình không muốn sống cùng nữa. Đôi giày đôi dép mình lỡ mua thì đem liệng được nhưng có nhiều thứ trên đời này mình chán nó rồi mà không biết làm sao giải quyết nó. Nhiều khi vác cái bản mặt của mình. Mình soi gương mình thấy trời ơi sao mà xấu dữ thần vậy. Bây giờ làm sao đây lấy dao mà gọt nó hà. Cho nên, chúng ta cứ tưởng tượng cái cõi này hễ ái ở đâu là khổ ở đó.
Cái cuối cùng là, nó nhiều lắm tui chỉ làm gọn lại thôi. Tại sao thích là gốc của khổ, là bởi vì cứ một cái thích thì nó sẽ tạo ra vài ba cái ghét đối lập. Không biết trong rom có hiểu cái này không ta. Cứ một cái thích là nó luôn luôn đính kèm theo vài ba cái ghét. Tôi ví dụ: tôi thích êm ấm đây thì tôi sẽ ghét bất cứ cái gì không được êm ấm: chỗ ngồi, chỗ nằm, chiếc xe, chiếc tàu, bất cứ chỗ nào của tôi mà nó không được êm không được ấm như tôi muốn thì nó trở thành cái nguồn khổ cho tôi thôi. Mà chính là do tôi thích êm ấm. Tôi thích mát mẽ tôi không thích nực nội, tôi thích rộng rãi thông thoáng cho nên tôi không thích chật chội tù túng. Tôi thích ấm áp nên tôi không thích lạnh lẽo. Tôi thích cao ráo nên tôi không thích thấp lùn. Đại khái như vậy, tôi có thích cái gì đó thì đương nhiên tôi sẽ có cái ghét đối lập. Cái ghét không phải 1 đâu nghe. Tôi thích một cái gì đó thì tôi có 10 cái

ghét đối ngược. Tin tôi đi. 10, 15,:20,25, 30, 45. Nhớ vậy đó. Cho nên hễ ái ở đâu là khổ ở đó. Phải xé nhỏ nó ra banh chành như vậy thì mình mới hiểu, ồ thì ra ái là gốc của khổ. Trong kinh gọi ái là người dệt vải. Ảnh về ảnh kết hết lại, kết cái này kết cái kia kết gom hết lại, dựng lên một cái tượng đài để mình thấy trong đó có tôi, có chúng tôi; có ta, có chúng ta; nó, chúng nó. Từ chỗ có bỉ thử mới bắt đầu có phe phái có biên giới: biên giới về địa dư lãnh thổ, biên giới dân tộc, biên giới về chủng tộc giống nòi, biên giới về văn hoá, về tôn giáo, về chính trị, về xã hội, vê tư tưởng. Và từ khi chúng ta nghe từ biên giới, các vị biết rồi biên giới đồng nghĩa với ngăn cách, mà ngăn cách là bắt đầu tương tranh. Nhẹ thì mâu thuẩn, nặng là chiến tranh là máu lửa là can qua, là binh biến nhé. Đấy, mọi sự từ đó mà ra, học cái kinh này là(nghe k rỏ.....) Hiểu sâu nó run gớm.
[08/07/2019 - 01:29 - phongheo.qn8001]
Tiếp theo đó là bài kinh 62. Kinh cảm hứng.
Có một vị tỳ kheo kia đến hỏi ngài A nan có phải Thế Tôn dốc lòng trù rủa Đề bà đạt đa không. Trù rửa là sao? Trù rủa là con người ta đang ngon lành vậy Ngài nói con người ta đoạ địa ngục. Chữ dốc lòng này là (pali: xốc ba xa chê) là ác ý trù rủa. Ngài A nan thưa lại với đức Phật câu chuyện đó. Đức Phật có câu trả lời, Ngài trả lời ngài A nan. Này A nan! Tỳ kheo mà nói với ngươi đó là người mới tu hay tu lâu mà không có trí tuệ. Có nghĩa là một người như ta làm sao có thể trù rủa người khác nói chi là dốc lòng để mà trù rủa người khác. Này A nan, trước đây khi mà ta tuyên bố rằng Đề bà đạt đa sẽ bị đoạ là ta đã có cơ sở, có căn cứ. Ta thấy ở con người đó không còn có thể cứu vãn được nên ta mới nói như vậy. Và ta nói như vậy không phải vì để trù rủa ai hết. Ngài vì lòng đại bi trong nhiều kiếp quá khứ chỉ vì cứu mạng Đề bà đạt đa mà dầu lúc đó Đề bà đạt đa đang là kẻ thù của ngài đó, kẻ thù đoạt mạng chứ không phải kẻ thù nhẹ nhẹ đâu, mà rất nhiều kiếp Đề bà đạt đa là kẻ thù đoạt mạng mà ngài còn hy sinh mạng sống để cứu Đề bà đạt đa nói gì là kiếp cuối cùng này ngài là vị Phật quý vị. Tui nói điều này trong rom này nhiều vị không có tin, nghĩ trên đời này làm gì còn người tốt như vậy. Xin thưa có như vậy. Tui tin. Tại sao tui tin. Bởi vì qua sử mình thấy có thánh Gandhi, có bà Teresa, đọc kỷ lại thánh Gandhi, đọc kỷ lại ngài Huyền Trang mình mới thấy. Và nếu mình đọc con người mà mình không tin thì mình đọc cái khác vô tri mình tin. Tại sao có kim cương. Nó phải trải qua thờ gian bao lâu đó có thể là hàng triệu năm, trong một nhiệt độ như thế nào đó, trong một tầng áp suất như thế nào đó mới thành viên kim cương thì con người cái nhân cách cũng vậy. Cái nhân cách của con người đó cũng là một quá trình trui rèn đào luyện, quá trình trui rèn thôi, thì ai cũng có khả năng trui rèn để trở thành kim cương cẩm thạch, còn không có khả năng trui rèn thì thành thứ tào lao. Hôm trước đi Miến Điện chúng tôi có đến thăm fossil.... Fossil là hoá thạch, chúng ta có dịp sẽ thấy rất là nhiều những thứ bộ hoá thạch cực kỳ đẹp, phải nói cực đẹp, đẹp lắm. Nhìn thấy từng cái thớ gỗ, cái vân gỗ rõ ràng sắc nét, không nghi ngờ gì hết, không sai chạy được. Nhưng nó nặng như đá nó cứng như đá và đương nhiên bấy giờ nó là đá. Nhưng nó phải trải qua một thời gian như thế nào đó, điều kiện như thế nào đó nó mới trở thành cái vật thể phi thường như vậy, đặc biệt như vậy, quý hiếm như vậy, đáng ao ước như vậy. Thì cái nhân cách của một vị Phật cũng vậy thôi. Trong kinh nói, tại sao lâu lâu mới có một vị Phật ra đời. Bởi vì tìm cái kẻ biết thương người đã là hiếm. Khoan, tìm cái kẻ mà biết tri ơn đối với người đã tốt với mình rất hiếm. Quý vị mở trong kinh ra xem có đúng vậy không. Cái người mà có khả năng tri ơn là đã hiếm nói chi đến cái kẻ có khả năng thương một người dưng càng hiếm hơn. Chưa hết, thương một người dưng nó chưa hiếm bằng thương cái kẻ mà mình không ưa. Nhưng thương được cái kẻ mình không ưa nó dễ hơn là thương luôn cái kẻ không ưa mình. Không biết trong rom có phân biệt được mấy cái tui nói không ta.
Cái hạng thứ 2 là thương được người dưng không ân oán gì với mình hết, cái này hiếm hơn. Rồi cái thứ 3 thương được kẻ mình không thích. Nhưng cái kẻ thứ 4 mới mệt thương được kẻ không thích mình. Kẻ mình không thích nó nhẹ hơn kẻ không thích mình. Không biết trong rom có hiểu cái này không. Hai cái này nó khác nhau nhiều lắm. Cái kẻ mà mình không thích nó nhẹ hơn kẻ không thích mình. Vậy mà ngài gặp ai ngài cũng thương hết. Trước hết ngài là người tri ơn là người biết ơn. Bồ tát có một đặc điểm tri ơn, đặc điểm của bậc hiền trí nói chung là tánh tri ơn. Ngài thương được người mang ơn đã đành, thứ hai ngài thương được người không ơn không oán gì hết. Bước 3 là ngài thương được những người ngài không thích, làm sao ngài còn là phàm phu mà có lúc ngài

không thích chứ. Phàm mà có lúc phải có cái đó. Bước 4 là ngài thương được kẻ không thích ngài, không thích mà chưa có mức độ rõ ràng. Còn bước 5 này là ngài thương kẻ không thích đến mức mà nó muốn giết mình. Từ vô lượng kiếp như vậy, ngài tu được cái hạnh đó.
1. Thương kẻ có ơn với mình
2. Thương người không ơn không oán với mình.
3. Thương kẻ mình không thích
4. Thương kẻ không thích mình
5.Thương kẻ không thích mà muốn giết mình.
Năm cái này mà làm được trong vòng vô số kiếp, vô lượng kiếp thì mới có thể thành Phật được. Ghê gớm vậy, khó lắm. Chỉ riêng cái lòng tri ơn thôi đã không có rồi. Tri ơn thôi đó mà mình đã không có, quý vị đừng có nói với tôi rằng quý vị có cái lòng tri ơn. Tui không tin. Bởi vì mình có thể có đó nhưng mà lòng tri ơn của mình nó dễ phôi phai nhạt nhoà. Nó dễ bị thử thách lắm. Ví dụ như tui nói nhiều lần rồi. Mỗi ngày tui cho quý vị 1.000 đô là và tui tới tui hầu hạ quý vị như là bà má ruột của tui. Quét ngà, nấu ăn, chăm sóc từ cái lý trà cái đĩa trái cây tráng miệng, trước khi quý vị ngủ tôi quạt, tôi ngâm chân bằng nước nóng, tui kỳ cọ từng ngón chân, rồi tui để khăn tắm trên đùi tôi, tôi nâng chân quý vị lên tui lâu khô, rồi tui để quý vị vào giường, ở xứ nhiệt đới có muỗi thì tôi bỏ mùng giăng màn, quạt hâu ấm lạnh, mở quạt máy, chỉnh máy lạnh, mở cửa sổ, khép nhẹ cửa. Hoặc tui nằm dưới chân giường chờ đêm hôm quý vị có kêu gì hay không và mỗi ngày tôi đưa cho quý vị 1.000 đô la. Tui hầu như bà cố nội của tôi nhé. Và tôi làm như vậy suốt 10 năm trời, quý vị biết đâu có phải dễ
[09/07/2019 - 11:18 - phongheo.qn8001]
10 năm trời tui hầu hạ quý vị như vậy đó, bất cứ ai trong rom này cũng vậy. Tui hầu hạ quý vị như bà nội của tui. Mỗi ngày tui dúi vào tay quý vị 1.000 đô la tiền tươi nghe. Đến năm thứ 11 tự nhiên tui không có như vậy nữa. Tui chuyển sang tui làm như vậy với người khác, tui làm y chang vậy đó. Tui cũng quạt hồng ấm lạnh, hầu hạ y chang vậy đó. Quý vị nghĩ quý vị có chịu nổi không. Các vị có chịu nỗi không, trước hết là quý vị buồn tủi giận hờn ghen tỵ, nhưng mà cái rốt ráo là gì, là không chịu nổi cái mặt của tui nữa, các vị chỉ muốn tui chết đi thôi. Còn cái chuyện 10 năm qua thì vứt đi không cần tìm hiểu lý do, không suy tư đắn đo. Cứ việc nghĩ rằng bây giờ tui đã có người khác, như vậy là chết đời của tui, tiêu đời của tôi. Trong khi đó các bậc hiền trí , bậc bồ tát thì không, một chén cơm cho ngài suốt đời ngài cũng không quên. Đừng nói 10 năm hầu hạ kiểu đó nhé. Còn phàm phu mình thì nó dễ ẹc, nó dễ quên nhé. Bản thân tôi nề, biết bao nhiêu người cũng giúp tui đó mà tui dễ kiếm cớ để quên họ lắm. Mà bản thân tui đâu phải là cái thứ mà đâm trâu thuốc chó cùng hung cực ác mà tự nhiên nó vậy, nó dễ quá. Họ cực họ khổ họ thương họ mến họ quý mình biết bao nhiêu mà chỉ cần họ có một cái gì đó làm cho mình phiền một cái là tôi đối với họ bấm nút, là xoá nhoà, là delete tức khắc. Mà tại sao tui nói lạc đề như vậy. Tui muốn quay lại ở đây là tui muốn nói Đức Phật vĩ đại như vậy, làm sao có thể trù rủa Đề bà đạt đa. Nhưng mà ở đây, ngài muốn nói rằng trên đời này có những người, ở một bài kinh khác chứ không phải kinh này cũng nói về Đề bà đạt đa, ngài nói: có những người họ rớt xuống hố sình, có người bị ngập tới mắt cá ta cứu họ được, có người ngập tới đầu gối ta cứu họ được, tới ngực ta cứu họ được, tới cằm, tới có ta cứu họ được. Có người ngập tới trán ta cứu họ được, họ còn ló lên búi tóc ta cứu được. Có cái búi tóc thì ta còn biết được ta nắm ta cứu. Nhưng có những người họ bị lọt xuống một sợi tóc cũng không ló lên thì làm sao người ta biết đường mà cứu cho được. Thì ở đây cũng vậy, trong kinh nói rất rõ. Có người ác nhiều hơn thiện, có người thiện nhiều hơn ác, có người thiện ác đồng đều. Có 3 hạng như vậy:
1. Thiện nhiều hơn ác
2. Ác nhiều hơn thiện
3. Thiện ác đồng đều 50.50
Thì cái hạng thiện ác đồng đều 50.50 cái hạng này cũng còn cứu được. Còn cái hạng thiện nhiều ác ít thì khỏi nói rồi. Nhưng cái hạng ác nhiều hơn thiện đó thì khó lắm. Bởi vì cái nhiều ở đây mình khó nói lắm.

Nhiều ở đây có nghĩa là 8/10 thì cũng là cái phần 10 nhiều hơn 8. Nhưng cái ác nhiều hơn ở đây thì có thể đó là 1/ 1tỷ, 1/1triệu, 1/ 1 ngàn khó nói lắm nghe. Có những người mà trong kinh điển Bắc truyền gọi là nhất xiển đề tiếng Phạn gọi là icchantika tức là nhất xiển đề_ vô phương hy vọng. Có nghĩa là từ occhan là hy vọng, ước muốn. Tika là đến tận cùng, chantika là kết thúc. Tộng cộng lại người nhất xiển đề là người hết hy vọng. Nhất xiển đề là âm tiếng Tàu. Có những người như vạy, thì ông Đề bà đạt đa theo như kinh điển Nam truyền thì không có hạng này. Kinh điển Nam truyền không có người nào là nhất xiển đề hết. Có nghĩa là vấn đề này nó lâu thôi. Ví dụ như: 1 ngàn đại kiếp, 500 ngàn đại kiếp, 1 tỷ đại kiếp thì người này cũng có cơ hội đi lên. Ở trong Phật pháp mình không có tình trạng ai đó vĩnh viễn thiên thu thì không. Còn bao giờ thì chỉ có chư Phật biết chứ mình không biết. Như vậy mình không thể phán ai là nhất xiển đề được. Tôi chỉ nhắc cho bà con nhớ chữ này để nói ông Đề bà đạt đa. Thời gian ông Đề bà đạt đa sơ phát tâm bồ đề lâu gấp đôi ngài Xá lợi phất. Ngài Xá lợi phất, ngài Mục kiền liên chỉ sơ phát tâm bồ đề cầu đạo giải thoát trong một a tăng kỳ 100 ngàn đại kiếp. 100 ngàn có nghĩa là 10 lũy thừa 140 con số không.
[10/07/2019 - 07:13 - phongheo.qn8001]
Trong thời gian sơ phát tâm đến thời gian chứng quả thì ngài Xá lợi phất ngài Mục kiền liên phải mất một trăm ngàn đại kiếp. Trăm ngàn đây là con số lẻ. Riêng vị Phật độc giác thì phải mất hai trăm a tăng kỳ và một trăm ngàn đại kiếp. Mà ông Đề bà đạt đa đã tu hai a tăng kỳ rồi đó quý vị biết không. Tu gấp đôi ngài Xá lợi phất, nhưng mà vì sao, ổng chỉ một chút tị hiềm với bồ tát Thích Cả Mâu Ni , chỉ một tị hiềm thôi, trong quá khứ ổng từng oan trái với ngài trong một lần làm ăn. Chuyện đó nó dài lắm, lười kể mất thời giờ lắm.
Trong một lần làm ăn ổng hiểu lầm ngài, ổng tưởng ngài là người gian tham vậy đó, mà thật ra ổng hiểu lầm 100% . Chuyện này không kể không được.
Chuyện ổng với ngài đi mua đồ cũ, đi buôn đồng nát, bán ve chai đó, thì ổng đi đằng trước ngài hơi khá xa ổng đi riêng ngài đi riêng thì ổng đi ngang cái nhà đó, thấy hai bà cháu nhà nghèo xơ xác đem ra cái mâm bằng đồng để bán kiếm được vài lít gạo vậy đó. Ổng nhìn cái mâm, ổng gỏ gỏ, lấy móng tay cạo cạo, ổng biết cái mâm này bằng vàng. Nhưng ổng tham ổng xấu quá đi. Một là nói thiệt, hai là ít ra ổng phải trả khá khá chút, đằng này ổng hỏi hai bà cháu muốn bán cái này bao nhiêu, thì hai bà cháu đưa ra số tiền, ổng bảo mắc quá không đáng giá với cái mâm. Tui tin cái điều đó, ở đời nhiều người xấu lắm, xấu tồi tệ, xấu hèn hạ, xấu gọi là hết bút mực để tả. Có cái loại người đó. Thì ông này quá tệ, tệ hơn vợ thằng đậu tập 5 nữa. Coi như là ổng nói đủ điều rồi đi, hy vọng làm màu như vậy, để lát nữa trở lại thay vì hai bà cháu đòi 5 đồng lát quay lại mình trả chừng đồng bạc thôi cho nó rẻ. Lúc ổng đi thì bồ tát Thích Ca vừa đi tới. Ngài cũng là người bạn đồng phường với ổng. Phường không phải là phường xã mà là cùng nghề buôn bán đồng nát như ổng. Ngài tấp vô ngài cũng rao ai mua ve chai đồng cắt bạc cắt cầu giao điện bàn ủi hư đồ vậy đó. Hai bà cháu nghe vậy mới đem cái mâm ra, bồ tát gỏ gỏ cạo cạo móng tay lên, bồ tát sững sốt người. Bồ tát mới bảo: Cụ ơi! Cái mâm này bằng vàng, cháu nói thiệt chứ hết trơn trong người của cháu, quần áo tiền bạc tiền lớn tiền nhỏ luôn 2 cái ghánh về chai này đưa hết cho cụ cũng không có đủ đó. Bà này bả nghe cái bã nói trời ơi, đói quá không có gạo ăn, bây giờ nghe vậy mừng quá. Thôi bây giờ cậu cứ đưa hết cái cậu có là được rồi. Tui mừng lắm, một phần tui thương cậu thật thà, chứ đâu như thằng cha mới hồi nảy chả nói cái này 3 xu 4 đồng 5 hào hà. Bồ tát nghe như vậy, bồ tát dốc hết đưa hết chỉ chừa lại một bồ đồ trên người thôi. Bồ tát lúc đó đổi đời luôn, về bỏ nghề ve chai luôn, nguyên cái mâm vàng mà lên ghế đại gia ngồi coi như đổi đời hẳn. Bồ tát ôm cái mâm đi, bồ tát đi ra bến sông ngài lên đò. Thì Đề bà đạt đa ổng đi một vòng ổng quay lại kiếm hai bà cháu. Thôi tui nghĩ kỷ rồi hai bà cháu cứ đưa cái mâm ra đây đi, bao nhiêu tôi cũng mua, kệ tội nghiệp thương quá người già trẻ con cơ nhở thiệt là cơ hàn đáng thương. Thì bà già bã nghe như vậy bả hoải ổng lắm, bã nói: tui nghĩ ông gian lắm, ông biết nó là mâm vàng mà ông không chịu nói ra ông trả mắc trả rẻ. Cái ông sau ổng thiệt thà lắm, ổng nói thiệt cho tui biết cái mâm này là mâm bằng vàng, ổng nói bây giờ ổng có đưa hết cho tôi những gì ổng có cũng không đáng nữa. Người ta buôn bán phải như vậy chứ. Bà già làm nguyên cho ổng một bài (cô ran). Ổng nghệ xong, ổng liệng hết đồ xuống, ổng tất tả chạy ra bến đò. Tại ổng biết bồ tát đi về hướng đó. Ổng ra tới nơi thì đò đã ra nửa sông, ổng kêu ới ới, ổng kêu trong cơn tuyệt vọng. Chứ còn nó vô lý lắm. Nó vô lý là vì sao, kêu lại để làm gì,

anh buôn đồng nát tui cũng buôn đồng nát. Bây giờ anh mua được món đồ đó, mà tui mua hụt thì tui chịu thôi chứ. Nhưng tại vì ổng tiếc của quá, mặc dù ổng biết kêu lại không biết để làm gì, mà ổng cứ kêu. Kêu lại để làm gì, bồ tát đâu có giật mối của ổng đâu. Bồ tát cũng hiểu cái chuyện như vậy. Cho nên ngay chỗ bến sông ổng thề: Nếu còn kiếp sau thì nhà ngươi đi đến đâu ta cũng không tha. Cái mối này lớn quá mi đã phỏng tay trên của ta. Đời đời kiếp kiếp còn có tái sanh thì mi đi đến đâu ta cũng không tha.
Chỉ vì cái mâm đó thôi quý vị mà đời đời sanh ra gặp bồ tát là ổng không ưa. Có một kiếp luân hồi nọ, bồ tát làm con của ổng là một vị hoàng tử, ổng làm vua. Ổng vừa nhìn bồ tát, ổng vừa nhìn hoàng hậu bồng bồ tát là ổng kêu người đến giết liền. Ổng ghét quá ghét đi. Có chỗ này tôi phải làm cái nhân chứng sống cho bà con thấy.
[12/07/2019 - 01:54 - phongheo.qn8001]
Có một vài người ngộ lắm. Trong thời gian tôi đi dạy học, tôi vừa chớm thấy cái mặt của họ là tôi đã thấy ghét rồi. Nó kỳ như vậy đó, nó lạ lắm. Mặc dù họ không có ăn cái gì của cha mình hết, họ không chọc ghẹo gì mình mà mình thấy ghét. Họ mở miệng là mình thấy ghét. Và ngược lại tôi cũng vậy họ nhìn thấy cái mặt tôi là họ đã ghét. Ở đây Phật dạy rằng, hãy tu như thế nào đừng để mình trở thành một đối tượng vô phương cứu chữa. Đây, nguyên bài kinh chỉ có câu đó thôi. hãy tu như thế nào đừng để mình trở thành một người vô phương cứu chữa. Chỉ vậy thôi. Và một chuyện nữa, đừng có lấy cái bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Ông Đề bà đạt đa chuốc khổ gánh nạn chỉ vì ổng đem cái lòng dạ chật hẹp của ổng mà ổng nhận xét, ổng quan sát bồ tát. Đây là một điều rất bậy. Nếu mà huệ căn của chúng ta, cái túc duyên của chúng ta quá mỏng, nó không đủ để thành thánh thì chí ít chúng ta cũng nên nhớ một điều đó là: chính mình là người chịu trách nhiệm toàn bộ những gì mình nói, làm và suy tư.
Kẻ thù hại kẻ thù
Oan gia hại oan gia
Không bằng tâm hướng tà
Gây ác cho tự thân.
Không có kẻ thù nào nó ghê gớm, nó rùng rợn, nó khủng khiếp cho bằng cái bất thiện của chính bản thân mình. Kinh pháp cú dạy: Kẻ làm các việc ác, đời đời sanh ra bị ác nghiệp xưa chực chờ như kẻ thù rình rập sẵn. Gớm như vậy đó. Kẻ làm các các việc ác, đời đời kiếp kiếp sanh ra thì cái nghiệp xấu quá khứ nó chực chờ họ như kẻ thù rình rập. Kẻ làm các hạnh lành đời đời sanh ra được phước báo chờ đón như người thân chờ đón người thân đi xa trở về. Đây là như vậy. Tôi thích hai câu đó. Hai câu đó rất là quan trọng. Mình sống làm sao mà vừa lọt lòng mẹ là coi như bao nhiêu cái xui rủi bất hạnh nó chực chờ, nó đổ ập xuống đầu mình. Sống ác quá mà. Nhưng mình sống như thế nào mà để cho khi vừa lọt lòng mẹ là bao nhiêu cái may mắn nó chực chờ mình.
Quý vị biết tôi 50 tuổi, tôi khởi dựng Kalama. Tôi chỉ nói tôi đề xướng thôi, tôi không xây cất. Nếu như Kalama thành tựu thì đây là thành tựu duy nhất mà cũng là đầu tiên và cuối cùng trong cuộc đời của tôi. Và chính vì tôi không có một trú xứ như là người ta đồn đại. Ngày hôm qua tôi chỉ nó cho bà con thấy phía sau có bức hình Phật thôi, mà người ta cũng châm chích tôi đủ điều. Lấy thơ của tôi châm chích tôi mới ghê chứ, đủ điều hết. Mà đây không phải là trú xứ của tôi. Các vị có nhìn thấy bàn Phật này không, không phải của tôi. Đây là chỗ tôi tạm trú thôi. Chỉ có khác cái tạm trú mà không có xin giấy phép công an khu vực. Tạm trú đây có nghĩa là khi nào tôi về thì đây là cái chỗ tôi làm việc. Khi tôi đi thì sẽ có người tới lui chăm sóc xử dụng. Chứ còn quý vị thấy hai chậu hoa màu tím không phải là tông màu của tôi. Lan tui rất thích. Đúng, nhưng không có cái chậu lan tím này không phải của tôi, đây là dấu vết cho thấy không phải của tôi, mặc dù chỗ này tôi ở. Tôi về đây là tịnh thất của tôi.
[13/07/2019 - 03:22 - phongheo.qn8001]
Thì lần đầu tiên nếu như tôi làm được Kalama đó là chỗ đầu tiên đàng hoàng. Mặc dù một năm tôi về đó thì tới bây giờ tôi vẫn chưa biết về đó bao nhiêu phần trăm thời gian. Trong khi đó có những đứa bé ngay bây giờ nó mới chập chững thôi là nó đã có 8 cái vila 15 khu đất vàng đang chờ nó. Các vị biết mà, biết cái đó mà. Các vị thấy rõ ràng. Mà đúng, khi người làm công đức đời đời sinh ra phước cũ chờ đợi như người thân đón đợi người thân. Người làm các điều ác đời đời sanh ra thì

bị cái ác nghiệp xấu quá khứ chực chờ như kẻ thù rình rập. Ở đây cũng vậy, có những người chưa thấy ánh nắng mặt trời là mình đã hiểu ngầm là có bao nhiêu cái khổ nạn đang chực chờ họ. Thí dụ như một bà mẹ lăn loàng trắc nết không ra gì, một người cha nhậu nhẹt bê tha chè chén bài bạc, một cái đám anh chị của nó không nên thân thì chỉ cần mình thấy mẹ nó cái bụng lúp lúp là mình lo rồi. Trời ơi, sao cái chỗ này mà con chui vô làm gì hả con. Bố không ra bố, mẹ không ra mẹ, anh chị không ra anh chị, nhà giọt cột xiêu như thế này mà sao con lại đâm đầu vô chốn này vậy con ơi. Nhưng mà sao, do ác nghiệp xưa nó đẩy vào. Nghĩa là bao nhiêu khổ nạn trần ai khoai củ đang chực chờ nó phía trước, tương lai mịt mù của nó như là cuộc đời chị Dậu nhé. Trong khi đó có biết bao nhiêu đứa trẻ trên hành tinh này, ngay trong lúc nó nằm trong bụng mẹ, ngay trong lúc má của nó chưa chắc là có đậu thai không, chưa có chắc là trai hay gái thì nó đã có một đống gia tài bất động sản chứng khoán trong nhà băng đang chờ nó. Chực chờ nó để nó ra nó làm ông nội thiên hạ. Rõ ràng mình thấy khi người làm các hạnh lành thì đời đời sanh ra các phước nghiệp cũ chờ sẵn họ như người thân đón đợi người thân. Đề bà đạt đa là người tu hành rất nhiều, nhưng cái xui của ổng là ổng bị lạc lối một tí tị thôi quý vị. Ổng lạc lối, ổng đã gieo cái mầm thù oán với một người mà lẽ ra ổng phải thương vô vàn. Nhưng mà vì ổng ghét, bây giờ người đó là Phật ổng vẫn ghét người đó cho bằng được. Ổng ghét cho đến cái ngày cuối cùng, khi mà cận tử hấp hối ổng mới ngộ ra (có một chi tiết phong thần là ổng bị xin hồ, thì khối tử thần nó sụp ổng, tôi không muốn nói nhiều về cái đó) vì là trong duyên cận tử nghiệp của ổng, ổng ngộ ra một thứ, nhiều chuyện lạ lắm quý vị, khi người sắp mất đó cái đầu nó sáng ra, cái huệ căn mình tự nhiên nó rực chiếu ra, cuối cùng ổng hiểu ra. Có nhiều chuyện phải nói đến cuối đời mình mới ngộ ra, tuy nó muộn cũng còn hơn không, phải không quý vị. Thì lúc đó ổng chấp tay con xin lạy Phật, con xin lạy Phật. Nói lạy Phật thì tôi nhớ cái bà đó bã người bắc mà bã vô trong nhà thờ, bã chấp tay con xin lạy Chúa lạy Phật, con xin hướng lòng về Chúa, hướng lòng về cha. Thì ông này cũng vậy. Con xin lạy Phật lạy đấng Tối Tôn, không ai có thể hơn Ngài về lòng từ bi và đại trí. Có một truyền thuyết cho rằng, lúc đó ổng khấn: mai này xin chư tăng xài cái bình bát này hãy nhớ hình ảnh mà ổng bị vỡ sọ lúc cận tử, đại khái như vậy.

Trong kinh ghi rằng: một trăm ngàn đại kiếp nữa, ông sẽ trở thành vị Phật độc giác tên là (bút chí ta vi). Vua A xà thế cũng vậy, vua A xà thế lẽ ra đủ duyên chứng sơ quả trong đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, nhưng vì chơi thân với Đề bà đạt đa, bị xúi dại nên ổng đã giết cha. Và vì cái nghiệp đó nên ổng đã trể một chuyến đò chứng thánh trong đời Đức Phật Thích Ca và phải đến hai a tăng kỳ nữa. Có nghĩa là ông Đề bà đạt đa đi xong cái thời gian chẳn còn sót lại cái thời gian lẽ. Còn ông A xà thế là đi xong thời gian lẽ và còn dư cả thời gian chẳn là hai a tăng kỳ nữa ông A xà thế mới sẽ thành Phật độc giác. Khổ như vậy đó.

Tôi xin lỗi, ông A xà thế thành Phật độc giác hiệu là (bút khí ta vi..) Còn ông Đề bà đạt đa trở thành vị Phật độc giác tên là (áp bíc xa rô) bộ xương biết đi. Ở trong kinh nói, lúc ngài thành Phật, do cái nghiệp cũ nên khi thành Phật ngài ốm như bộ xương vậy đó, dị dạng dị tướng vậy đó, mà mỗi lần mở miệng ra là nó thúi cả một vùng như vậy đó. Đã dị tướng mà còn bị cái khuyết điểm nặng nề. Mở miệng ra là nó thúi cả một vùng như vậy. Cho nên, ngài không có muốn trụ thế để gieo cái nghiệp xấu cho chúng sanh nữa. Bởi vì chúng sanh một khi thấy ngài họ tha hồ phỉ báng. Tha hồ phỉ báng bởi vì đã dị tướng kỳ rồi còn bị cái khuyết điểm kỳ quái kia nữa. Cho nên, ngài đắc xong, ngài về núi đúng một tuần thì ngài tịch. Có nghĩa là ngài chưa kịp một lần đi khất thực vì không muốn gieo nghiệp xấu cho chúng sanh. Đắc đạo rồi mà chưa kịp một lần đi khất thực chỉ trụ thế một tuần rồi thị tịch luôn trên rừng sâu núi thẳm chứ không đi khất thực một ngày nào hết vì không muốn gieo khổ cho chúng sanh. Chúng sanh nó thấy nó phỉ báng nó coi thường thì coi như tàn đời của nó. Quý vị tưởng tượng đắc đạo rồi mà chỉ vừa đủ thời gian để nhịn đói trong một tuần thôi rồi thì chết. Cho nên hôm nay chúng ta có làm gì thì cũng nhớ dầu là con chó, con heo chớ đừng nói là con người, tôi nói lại nghe, con chó con heo đó mình không biết túc duyên, không biết cái đạo căn của nó là loại gì huống chi con người. Lỡ có hờn giận có ghen tuông có tị hiềm thì ra tay cũng chừa đường nhé. Đừng làm cho nó cạn tàu ráo máng mai này hai đứa có gặp nhau trên đường đời khó mà nhìn nhau. Hai là còn dòng sanh tử mà có tương phùng thì oan gia trái chủ mệt lắm.

Đó là xong bài kinh tiếp theo.

Bài kinh cuối cùng là bài Một Pháp Môn Quyết Trạch.
Bà con cho tôi nói cái này lạc đề một chút, nhưng mà rất là quan trọng.
[16/07/2019 - 04:10 - caoxuankien]
Bài kinh Một Pháp Môn Quyết Trạch là một trong những bài kinh mà sẽ được chúng tôi đưa vào ở trong cái quyển gọi là "Thiền Môn Nhật Tụng Kalama". Hiện giờ chúng tôi vẫn còn đang phân vân là bao giờ nên đóng khép lại cái bản thảo của quyển này. Cho tới hôm này thí số trang đã lên tới 600 trang rồi thưa quý vị. Và theo tôi nghĩ thì nếu mà nó lên tới 1000 trang thì cũng không phải là quá nhiều. Chúng tôi sẽ sẵn sàng in làm 2 cuốn. Vì sao? Vì đó là Tam Tạng tóm tắt - nội dung trong đó gồm tất cả những bài kinh mà tôi cho rằng khi ghép lại có thể đủ để làm nên cái diện mạo của Phật Giáo. Có rất nhiều những bài kinh mà chúng tôi lấy làm ngạc nhiên là đã không được nhắc đến trong cái sinh hoạt công phu thường ngày - nói chi là đem đi thuyết giảng - rất là hiếm. Lạ lắm. Tôi từng có dịp được cầm trên tay vài quyển kinh tụng của các đời, tức là cách đây mấy chục năm, cùng các quyển mới được biên soạn gần đây của Thái, kinh tụng dành riêng cho tỳ kheo, cho sa di, tôi cũng đã từng cần trên tay những cuốn kinh tụng của Phật giáo Khmer và đương nhiên tôi cũng đã từng cầm trên tay những cuốn kinh tụng của Phật giáo Nam Tông Việt Nam. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên là vì sao có quá nhiều bài kinh với nội dung cốt lõi, cốt tủy, tinh hoa lại không được bỏ vào trong đó; mà trong đó lại chèn nhét vào quá nhiều những bài kinh thuần túy về thần quyền. Thí dụ: "Con xin lễ chư Phật 28 chánh miến tri, 1 triệu chánh miến tri", "con xin oai lực của Tam Bảo hộ trì cho con được vô bịnh, được sống lâu", "con xin hồi hướng chư thiên, xin chư thiên hộ trì cho con được sống lâu, sắc đẹp, phát lộc, phát tài" ... tùm lum. Tôi rất lấy làm lạ là tại sao kinh điển quá hay mà vì sao mình lại cứ đi mà tụng tới tụng lui mà còn đem ra in mới gớm chứ. Mà những cái đó tôi xin nói rõ, các vị ở trong đây sẽ lấy làm ngạc nhiên là tại sao sư lại chê kinh đó, kinh mà sao ông sư này ổng dám chê? Tôi xin thưa - cái đó không phải kinh, không có trong chánh tạng. Những cái bài mà tôi nói có nội dung kỳ cục là do đời sau. Tôi xin nói thẳng luôn là vào đời nhà Thanh bên Trung Hoa có ông Ngọc Lâm Quốc Sư mà nhiều người Việt Nam đọc cái quyển Thoát Vòng Tục Lụy - quý vị tưởng là ông Ngọc Lâm Quốc Sư này là một nhân vật trong tiểu thuyết, một nhân vật huyền thoại. Không. Đó là một nhân vật lịch sử có thiệt. Quyển sách đó là quyển sách hư cấu. Đúng. Nhưng nhân vật đó là nhân vật có thiệt.
[16/07/2019 - 04:25 - phongheo.qn8001]
Một vị trưởng lão tôn túc của Phật giáo nhà Thanh, được nhà Thanh rất trọng vọng. Vị đó đã biên soạn ra những chương trình công phu cho Phật giáo tại trung Quốc thời nhà Thanh. Và những kinh kệ, kinh nào kinh nào đó thì được Phật giáo Việt Nam giữ nguyên lại như: tụng chú đại Bi, tụng chú lăng nghiêm gì đó vào kinh sáng, kinh khuya, hô canh, kinh chiều gì đó. Toàn bộ những cái đó phần lớn là do Ngọc Lâm quốc sư bên nhà Thanh sắp đặt mình tha về mình xài. Còn kinh mà lễ bái Tam Bảo bằng tiếng pali của người Thái , người Campuchia, người Việt Nam, đương nhiên Việt Nam mình là tự biên và phật giáo Nam tông từ Campuchia về, là nguyên thủy nữa đó thì rất nhiều bài tụng, ngay cả bài này trước bài này sau là đa phần những bài tụng do một vị hoàng tử Thái Lan đi xuất gia (nghe k rõ........). Ngài đi xuất gia, ngài giỏi tiếng pali rồi ngài biên soạn. Đó là do ảnh hưởng chính trị, ảnh hưởng kinh tế. Những bài dĩ nhiên Thái Lan, Campuchia họ tự nhận cái tinh thần nhược tiểu, thì tình thần nhược tiểu ấy nó thấm luôn trong cái giới tăng sĩ. Và người ta lại thấy cái đó nó hay. Mà mình thích Trung Quốc thì thấy cái gì Trung Quốc cũng hay. Mình thích Mỹ thì cái gì của Mỹ cũng hay.
[16/07/2019 - 05:44 - caoxuankien]
Nhân vật Ngọc Lâm Quốc Sư là nhân vật có thiệt. Một vị trưởng lão tôn túc của Phật giáo nhà Thanh, được triều nhà Thanh rất là trọng vọng và vị đó đã biên soạn những chương trình công phu cho Phật giáo Trung Quốc. Rồi những cái tiết kệ, kinh nào là kinh nào, lại được Phật Giáo Việt Nam đã giữ đúng nguyên như vậy. Thí dụ: tụng chú Đại Bi, tụng chú Lăng Nghiêm v.v... Kinh sáng, kinh khuya, hô canh, kinh chiều gì gì đó. Phần lớn những cái đó là từ cái sắp đặt của ông Ngọc Lâm Quốc Sư bên nhà Thanh Trung Quốc - rồi người Việt mình lại tha về mà xài. Còn kinh lễ bái tam bảo bằng tiếng Pali mà mình thấy của người Thái, Campuchia và Việt Nam, đương nhiên - Phật giáo Nam Tông ở Việt Nam là từ Campuchia đưa về. Nguyên thủy có rất nhiều bài tụng, cách thức,

bài nào trước bài nào sau trong đó, đa phần trong đó là do một vị hoàng tử Thái Lan đi xuất gia, ngài giỏi tiếng Pali và ngài mới soạn những cái bài tụng đó cho Phật giáo Thái. Rồi dưới ảnh hưởng chính trị kinh tế của Thái Lan thời bấy giờ, những người Campuchia tự nhận họ là thuộc nước nhược tiểu - và cái tinh thần nhược tiểu đó nó thấm luôn vào giới tăng sĩ và người ta lại thấy mấy bài tụng đó nó hay. Cũng như người Việt mình vậy. Thích Tàu thí cài gì của Tàu cũng hay. Thích Mỹ thì cài gì của Mỹ cũng hay. Mặc cái áo mà có cái lá cờ Mỹ nhỏ xíu bằng cái móng tay cũng hãnh diện. Cuối tuần dắt con đi ăn hamburger, hay ăn pizza, cũng hãnh diện. Thí dụ nu vậy. Trong nhà có cái xe máy của Tàu cũng hãnh diện, có xe Honda của Thái ráp cũng hãnh diện. Có nghĩa mình trong cái tâm thức nhược tiểu thì mình cứ hay thờ tùm lum lắm. Quý vị biết không? Lẽ ra kinh điển thì cứ lấy Tam tạng chú giải ra mà đọc, đọc cho tới chết cũng chưa chắc đã hết. Đằng này thì lại vì cái tâm thực nhược tiểu mà Phật giáo Campuchia, Phật giáo Lào, rồi lây đến Phật giáo Việt Nam đã mặc nhiên chấp nhận đem thờ luôn mấy cái bài kinh công phu đó, toàn bộ là của Thái Lan người ta soạn ra. Rồi mình cứ tha về mà mình đọc, mình tưởng đó là hay. Ở đây tôi xin các vị nhớ giùm một điều: lễ phật, niệm phật, tin phật, kính phật, thờ phật, lạy phật ... tất cả đều là cái hay. Nhưng mà hãy nhớ là Phật đã dạy cái gì, Phật đã hành trì cái gì và Phật muốn mình tu cái gì thì phải nhớ giùm cái đó. Chứ không giành quá nhiều thời gian ăn rồi để mà réo gọi mà tán thán hoài. Quý vị hãy mở giùm tôi cái bài kinh nhật tụng mà xem. Xem coi trong đó coi có nội dung tu hành được bao nhiêu? Toàn là cầu, khẩn, nguyện, lạy lục không. Mà hễ tôi nói cái điều này ra là chúng chửi. Nó khổ như vậy đó. Cái khổ của người Việt mình là hễ mình có vấn đề thì được, nhưng mà cái thằng nào, con nào mà nó đụng tới cái mụt ghẻ của mình là mình đau, mà mình đau là mình động cho nó chết nó luôn. Đó là một cái dân tộc tính rất đáng buồn của người Việt mình, quý vị thấy được không? Nhiều người hiểu lầm nói là tôi hay bài khích, Không phải vậy. Nói theo đạo là lòng đại bi. Nói theo ngoài đời thì phải nói là do ưu thời mẫn thế, vì cái tâm tình hướng về dân tộc đất nước mà tôi nói. Mà vô tình nó gieo rắt những hiểu lầm rồi đâm tạo ra các rắc rối dạo sau này. Trong khi người ta cứ bình tĩnh lại và nhớ rằng tôi mập béo gì khi tôi chỉ trích những cái này cái kia? Tôi chỉ nói cái sự thật mà. Cho nên tôi liếc thấy bên Làng Mai (ở Paris của thấy Nhất Hạnh) họ cũng có sách nhật tụng riêng. Tôi thấy bên chư tăng Huyền Không họ cũng điều chỉnh lại các nghi thức về Tam Bảo và dĩ nhiên cũng quẩn quanh các nội dung ở Việt Nam nhưng các vị đó họ lại sử dụng thể văn vần (thể thơ - thí dụ lục bát hay song thất lục bát, hay ngũ ngôn ...) Việt Nam mình thì đa phần tụng kinh văn xuôi. Tôi xin tuyệt đối nhấn mạnh và xin quý vị hiểu giùm là ở đây không hề có cái riêng. Phật Giáo còn tồn tại là vì chư tăng không có thích có cái riêng. Một khi mà chư tăng quá mê cái riêng thì cái chung sẽ bị lãng quên. Cái lá cờ của Kalama hay cái quyển kinh tụng của Kalama hoàn toàn là cái chung. Tôi muốn kéo níu mọi người hãy lìa cái riêng mà trở về với cái chung mà chúng cũng chửi tôi nữa. Khổ quá mà. Khổ quá! Thí dụ tôi đem trích các bài kinh hay thiệt là hay trong chánh tạng, mà tôi cho là cốt lõi tinh hoa của đạo Phật đem về để chị em trong khu xóm sớm hôm công phu tụng với nhau để mà nhớ Phật dạy cái gì và thế là lại bị chúng chửi là tại sao không xài các quyển hộ tông của ngài Pháp Tri. Thế có khổ không? Họ tưởng cái đó là cái chung. Tôi lạy các bố. Cái đó không phải là cái chung. Đó là một mảnh vụn riêng tư của một giáo bên Campuchia. Cái chung ở đây phải là cái gì trong tam tạng chánh điển, là cái gì mà người Nhật, người Anh, người Đức, người Mỹ, người Pháp họ biết tới kìa. Chứ mấy cài bài tụng Pali của riêng Thái lan, Tây, Mỹ, Nhật, Đại Hàn, Do Thái họ có biết hay không? Dạ thưa, Không!
[16/07/2019 - 06:38 - caoxuankien]
Cái gì mà 26 thế kỷ qua các thế hệ tăng và tục trên toàn cầu đã biết tới, tôi gọi cái đó là cái chung. Còn những cái phần bài tụng soạn mới cách đây hai ba trăm năm tôi xin thưa các vị nên nhớ giùm cái đó. Và khi các vị muốn chửi ai thì làm ơn mình ngó dọc, ngó xuôi, nhìn lên, nhìn xuống giùm một cái nhé. Thì cái quyển nhật tụng Kalama tôi nghĩ có thể lên tới một ngàn trang. Bây giờ thì đã có 600 trang. Nhưng phải 1000 trang mới phỉ, mới hết cái lòng của tôi. Một bên trang là bản tiếng Pali, bên kia là tiếng Việt. Bản Việt thằng Tèo thằng Tí nào dịch cũng được miễn là phải có bản kinh Pali nằm cạnh một bên. Tôi gọi thằng Tèo thằng Tí tôi cố ý, chứ không phải vô tình đâu. Có nghĩa là nếu người dịch là nhân vật vô danh cách mấy cũng được, miễn là có bản kinh Pali nằm

cạnh một bên. Kinh Người mù sờ voi cũng phải có bản Pali. Kinh Cái trống Anaka cũng phải có bản Pali.

Cái trống Anaka là sao? Phật dạy là ngày xưa có một cái trống rất là nổi tiếng, gọi là trống Anaka, giống như trống đồng Ngọc Lũ, Đông Sơn của mình vậy. Rồi cái trống đó khi bị hư thì được người ta chấp vá, chấp vá hoài - nhưng cái tên cũ vẫn còn. Ngài tiên đoán sẽ có một ngày lời dạy của Ngài sẽ bị thay đổi, sẽ bị thêm thắt rất là nhiều - nhưng mà trên danh nghĩa lại vẫn được gọi là lời Phật dạy, hay là "Phật ngôn", "Phật giáo", "Phật học" ...

Những bài đó phải được đăng trong đó với phần tiếng Pali và kèm bản dịch tiếng Việt.

Kinh Kalama, kinh Sim Sapa, kinh Vô Ngã, kinh chuyển Pháp Luân, kinh Nhất giả Hiền giả, kinh Karimamanda, kinh Thất Giác Chi, kinh Tứ Niệm Xứ, kinh 12 duyên khởi, và kinh 24 duyên hệ - trong bản dịch mới.

Một điều tôi rất lấy làm tâm đắc là phần 24 duyên hệ. Đây là một bộ phần giáo lý mà tôi cho là đỉnh cao của trí tuệ. Trong kinh nói khi Thế Tôn giảng 24 duyên hệ thì Ngài giống như một kình ngư bơi lội ở một vùng biển sâu rộng nhất của đại dương - chỉ có bài giảng 24 duyên hệ mới làm phỉ được cái trí toàn giác vô ngại của Ngài mà thôi. Thì ở đây cái giáo lý duyên hệ có hai phần: một là phần mẫu đề (từ Đức Phật), hai là phần diễn dịch (từ ngài Xá Lợi Phất). Chúng tôi sẽ có bản dịch mới. Trong quý vị sẽ có người nhảy nhổm lên hỏi là đã gọi là mẫu đề mà sao cần có bản dịch mới? Xin thưa có thấy mới tin. Phải thấy mới tin. Dịch như thế nào để cho một người mò củ khoai củ ấu dưới đồng đem lên đọc vẫn hiểu. Đó là tâm nguyện lớn nhất của chúng tôi.

Kalama sẽ là một sân chơi cho những học giả có lòng cầu đạo là chỗ đó. Nghĩa là 24 duyên hệ phải dịch như thế nào, dùng ngôn ngữ như thế nào mà một người móc củ khoai củ ấu, bán vé số bên lề đường, chỉ cần biết chữ ráp vần đọc vẫn hiểu. Tôi xin giới thiệu nhẹ qua nội của 24 duyên hệ để bà con trong đây biết 24 duyên hệ là cái gì. "Vạn hữu, vạn vật, vạn sự ở đời đều do duyên mà có - không có cái là ngẫu nhiên; cũng không phải do một đấng cao siêu khuất mày khuất mặt tối cao nào sáng tạo mà mọi thứ đều là do các duyên tạo ra." Đó là cái tinh thần gọn của 24 duyên. Thì trong 24 duyên nó nói cái gì?

[20/07/2019 - 02:32 - phongheo.qn8001]

Tôi chỉ lấy ra mấy duyên thôi. Mọi sự ở đời phải được hộ trợ từ các điều kiện nó mới có mặt, cái gì ở đời này nó cũng là cái duyên của vô số những cái nhân khác và bản thân nó lại là nhân cho vô số cái quả khác. Không biết nói vậy có hiểu không ta. Bắt đầu nó hơi chống mặt rồi đó. Các vị nghe cho kịp nghe. Cái gì ở đời nó cũng được tạo ra bởi vô số điều kiện và bản thân nó lại là điều kiện để tạo ra vô số cái khác. Khi hiểu được cái này chúng ta có được những cái rất hay. Thứ nhất chúng ta sống có trách nhiệm hơn, bởi vì chúng ta thấy rằng một câu nói, một suy nghĩ của mình có thể là điều kiện tạo ra vô vàn những tốt xấu khác. Cho nên thứ nhất chúng ta sẽ sống có trách nhiệm hơn. Thứ hai khi hiểu mọi sự đó duyên thì cái lòng của chúng ta có khả năng buông bỏ. Kính thưa quý vị, nhé. Thì trong 24 duyên tôi sẽ kể 4 duyên mà tôi cho là dễ hiểu nhất, không cần giải thích nhiều. Thứ nhất có trường hợp nhân có trước hậu quả có dâu gọi là tiền sanh duyên. Thứ 2 hậu quả có trước nhân duyên có sau gọi là hậu sanh duyên. Như vậy thì có trường hợp a giúp cho b bằng cách có mặt trước gọi là tiền sanh duyên. Ví dụ như do có bếp củi nên mới có khói, thì bếp củi là duyên có trước rồi khói là quả có sau, gọi là tiền sanh duyên. Nhưng hậu sinh duyên là sao, nhân có sau tức là sao, chiều nay nhà mình có khách nên bây giờ mình phải nấu ăn, do nấu ăn cho nên mới có khói. Như vậy chiều nay có khách, khách là nguyên nhân nhưng hậu quả là nhà mình có khói, nhà mình có nấu ăn. Trong rom có hiểu không.

Một là nó có mặt trước để hộ trợ cho cái sau, nhưng có khi nó có mặt sau để hộ trợ cho cái trước đó. Rồi trường hợp thứ 3 là nhân quả phải có mặt cùng lúc. Thú dụ bác sĩ và bệnh nhân. Không bao giờ có chuyện có bác sĩ mà không có bệnh nhân, chuyện đó không bao giờ có. (Ông... nghe k rỏ....) nói: khám bệnh là phải có bác sĩ và bệnh nhân chứ không thể nào có bác sĩ mà không có bệnh nhân thì đâu gọi là khám bệnh. Khám bệnh là bác sĩ và bệnh nhân cùng có mặt. Trường hợp này gọi là nhân quả cùng có mặt gọi là câu sinh duyên. Trường hợp thứ 4 mới ghê, gọi là vô hữu duyên. Có nghĩa là:

1. Giúp nhau bằng cách có mặt trước.

2. Giúp nhau bằng cách có mặt sau
3. Giúp nhau bằng cách cùng có mặt.
4. Giúp nhau bằng cách vắng mặt.

Tôi thích mấy cái này lắm. Giúp nhau bằng cách vắng mặt là sao. Các vị hiểu rồi chứ. Chính vì không có a nên b,c,f mới có mặt. Không biết nói thế quý vị có hiểu không ta. Chính vì không có tiền cho nên nó mới có bao nhiêu là cớ sự xảy ra. Thì chính vì không có tiền, sự vắng mặt của đồng tiền, nó là duyên cho vô số chuyện khác xảy ra. Không có ly dị với người cũ, người cũ không vắng mặt thì làm sao có người mới. Không nhổ cái răng cũ thì làm sao gắn cái răng giả, cái răng giả gắn vô chỗ nào. Không thay cái tgaanj cũ thì cái thận mới gắn vô chỗ nào, không bỏ cái nhà cũ thì nhà mới cất vô chỗ nào. Cho nên đôi khi sự vắng mặt của cái này lại là điều kiện để mà hổ trợ giúp đỡ cho cái kia. Cho nên đạo Phật nói chữ duyên là nói xuất sắc vô cùng. Tổng cộng là 24 duyên, tôi chỉ lựa ra 4 cái mà không cần phải giải thích một cách chuyên môn.

1. Giúp nhau bằng cách có mặt trước.
2. Giúp nhau bằng cách có mặt sau
3. Giúp nhau bằng cách cùng có mặt.
4. Giúp nhau bằng cách vắng mặt.

Vắng mặt cũng là một cách giúp nhau nhé. Cho nên có ai đó làm phiền tôi quá, tôi chỉ gởi họ một tin nhắn: con lạy bố xin bố giúp con bằng cách là vắng mặt, nói theo từ chuyên môn là vô hữu duyên, là ly khứ duyên. Nói vậy là hiểu rồi. Có một ngày mà ai đó đề nghị mình như vậy là mình hiểu rồi. Sư a, sư giúp con đi nghe, bằng ly khứ duyên đó sư. Là tôi hiểu rồi. Hoặc là cô a, cô giúp tôi đi cô bằng vô hữu duyên nghe cô, là tôi hiểu rồi. Nghĩa là em biến khỏi cuộc đời tôi. Tôi xoá tên em ra khỏi cuộc đời của tôi, từ đây cuộc đời của tôi sẽ khác hơn nghe.

Thì cái bài kinh quyết trạch này là một trong những bài kinh sẽ được đưa vào trong cái gọi là thiền môn nhật tụng Kalama. Tức là tôi mong rằng cả đời tôi chỉ mong làm được ba chuyện:

1. Bà con không thấy a tỳ đàm là đáng sợ.
2. Không thấy thiền quán là khó tu.
3. Không thấy tiếng pali là khó học.

[21/07/2019 - 07:04 - phongheo.qn8001]

Thì cho đến bây giờ cái thứ 3 này vẫn chưa có điều kiện, tôi mong cho bà con thấy rằng a tỳ đàm không đáng sợ, tuệ quán không khó tu, tiếng pali không khó học. Chỉ cần pali, a tỳ đàm, tuệ quán và con đường này không phải do tôi vạch ra mà chính là bà anchanhnet, bà là cư sĩ người Thái, bà bỏ ra bà tịch năm 82 tuổi, 86 gì đó tôi quên, nhưng bà biết đạo năm 34 tuổi, từ ngày biết đạo cho đến khi tịch, bà bỏ ra 40 năm học a tỳ đàm, dạy a tỳ đàm; học vipasana, học tứ niệm xứ, dạy tứ niệm xứ; học tiếng pali dạy tiếng pali. Trong 40 năm cuộc đời bà chỉ làm có 3 việc đó thôi: không để cho người ta thấy a tỳ đàm khó học, không để cho người ta thấy tiếng pali đáng sợ, không để cho người ta thấy tứ niệm xứ khó tu, khó hiểu. Thì một đời tăng sĩ hay cư sĩ nếu làm được 3 việc này thì tôi cho rằng nhắm mắt xuôi tay cũng vui. Tôi mong rằng trong quyển thiền môn nhật tụng bà con nào không có thời gian đi chùa, không có thời gian đọc kinh điển, hoặc bị cái bịnh kinh, hội chứng sợ kinh có, ở Việt Nam mình có cái hội chứng đó. Có nghĩa là nghe ai mà đúc chuông đúc tượng in kinh thì cũng nhào tới bỏ tiền đồ xăng xái nhưng cầm đến cuốn kinh về lật ra coi đi cô, xem kinh đi anh thì người nào người nấy cái mặt xanh lè như tàu lá, họ rất là sợ. Đây là hội chứng [suda phobia], hội chứng này người ta mới phát hiện ra thôi, là sudabodia. Hội chứng sợ kinh cắn. Đó, hội chứng này chữa bằng cách là đem về Kalama thôi chứ không thể nào khác. Đó là bệnh viện chuyên môn chữa cái gọi là sudabodia.

Rồi, bây giờ mình mới giải thích tại sao có bài kinh quyết trạch này. Bài kính quyết trạch này nó hay nó hay ác ôn như thế này. Bài kinh này nó hay là nó hay ở chỗ này nề. Tôi giải thích từng chữ nhé. Bây giờ tôi đọc chánh kinh quý vị nghe sẽ thấy cái hội chứng, ở đây ai bị cái đó là biết liền. Hội chứng này nó có những biểu hiện là bệnh nhân dễ bị run cầm cập tái mét, chảy nước bọt, mắt lờ đờ như chó dại.

Này các tỳ kheo! Cần phải biết các dục, cần phải biết các duyên khởi các dục, cần phải biết các dục sai biệt, cần phải biết các dục dị thục, cần phải biết các dục đoạn diệt, cần phải biết con đường đưa đến các dục đoạn diệt.
Này các tỳ kheo! Cần phải biết cảm thọ, cảm thọ duyên khởi, cảm thọ sai biệt, cảm thọ dị thục, cảm thọ đoạn diệt.
Mới nghe tới đây là mình đã thấy hội chứng dễ sợ rồi. Bây giờ còn nữa tiếng đồng hồ nữa thôi thì giảng tới đâu hay tới đó. Chúng ta còn hai ngày trong tuần nữa mà. Rồi, cái thứ nhất phải biết các dục, mình phải có chú giải nó mới sang chứ. Hồi nãy tôi giải bài kinh trước quý vị còn nhớ không. Toàn bộ thế giới này và vô lượng vũ trụ và tất cả chúng sinh trong đó. Cái quan trọng là quý vị còn nghe mới được. Cái chỗ này quý vị không nghe thì vô cùng đáng tiếc thật là đáng tiếc mà cũng thiệt là đáng tức. Thì vô lượng vũ trụ và chúng sinh trong đó gom lại chỉ có 6 căn và 6 trần thôi. Nhớ nhé. Và cái sự gặp gỡ của 6 căn và 6 trần được gọi là xúc. Hồi nãy tôi nói rồi, đời sống của chúng ta hay cuộc tu hành của chúng ta nó chỉ đơn giản là lộ trình tiếp xúc của 6 căn và 6 trần thôi. Ngoài ra không là gì hết, không còn gì nữa. Chỉ lộ trình tiếp xúc giữa 6 căn và 6 trần, cho nên tôi đã nói không biết bao nhiêu triệu lần. Tôi nói tu hành là lộ trình làm việc với 6 xúc_không sai. Tu hành là một lộ trình làm việc với 6 tưởng: sắc tưởng, thanh tưởng..._không sai. Một lộ trình tu hành hoặc là đời sống là lộ trình làm việc với 6 tư. Tức là 6 tư có nghĩa là nghiệp trong lúc 6 căn làm việc đó. Tức là sắc tư, thanh tư, vị tư... Thì lúc đó , trong trường hợp mình nói tới tư là mình chỉ nghĩ đến tầng nghiệp thiện ác thôi. Khi tôi nhìn cái gì đó, từ khi tôi nhìn nó mà tôi tạo ra các nghiệp thiện ác thì lúc bấy giờ cái tư đó nó đi ra từ nhãn căn. Tôi nghe cái gì đó, có thích có ghét hoặc là tâm lành thì cái đó gọi là tư nhưng tư từ nhĩ căn.
[22/07/2019 - 02:02 - phongheo.qn8001]
Tôi ngửi cái mùi tôi ném cái vị tôi xúc chạm tôi suy tư, bất cứ lúc naog 6 căn tôi làm việc mà tôi có tâm lành hoặc tâm xấu, hoặc khó chịu hoặc dễ chụi. Cái lành cái xấu ấy được gọi là tư. Nhớ nhé. Như vậy toàn bộ đời sống này có thể nói là của 6 tư, 6 tưởng, 6 thọ, 6 xúc, 6 ái, 6 tư đều không sai. Các vị nghe kịp không. Mà tại sao phải xé nó ra như vậy. Bởi vì phải có xé ra chúng ta mới thấy được. Ồ thì ra mình là đồ ráp. Đó là điều thứ nhất. Đồ ráp chứ không phải đồ rác, chữ p với chữ c. Thứ hai là phải xé nó ra để mình dễ dàng nhận ra vấn đề. Như ngày hôm qua tôi đã nói rồi. Có 2 cách giải quyết vấn đề: một là bạch hoá cho nó sáng, rọi sáng nó ra đừng có một góc khuất một góc tù che kín nào hết. Thứ hai là chẻ nhỏ chia nhỏ vấn đề ra để giải quyết.
1. Rọi sáng từng góc khuất
2. Chia nhỏ vấn đề ra.
Đây là hai cách mà được dùng để giải quyết tất cả vấn đề trên toàn thế giới, trong vô lượng kiếp sanh tử. Có một điều là chúng ta làm được bao nhiêu mà thôi. Hành trình tu hành và chứng thánh cũng chỉ là hành trình thực hiện hai cái này. Một là bạch hoá vấn đề soi rọi mọi góc kín. Hai là chia nhỏ vấn đề ra để giải quyết. Ví dụ như: một vị tỳ kheo đắp y thì rõ ràng là đang thực hiện hai vấn đề này. Một là bách hoá vấn đề. Có nghĩa là kể từ bây giờ đi biết là đi, ngồi biết là ngồi, tâm tham biết là tâm thảm, sợ biết là sợ, giận biết là giận, thích biết là thích, tiếc biết là tiếc, thương biết là thương, đó là bạch hoá vấn đề. Và đồng thời đi xuất gia mình cũng chia nhỏ vấn đề. Chia nhỏ là sao? Hồi đó mình hay gom chung lắm, đời tôi thế này đời tôi thế kia, cắm đầu lo sự nghiệp, cắm đầu lo cho mái ấm, cắm đầu lo cho vợ chồng con cái. Rồi bây giờ, mình chia nhỏ nó ra. Khi đi sống hết mình với chuyện đi, ngoài ra không biết chuyện gì nữa hết. Khi sống hết mình với chuyện sống, ngoài ra mình không biết chuyện gì nữa hết. Khi ngồi hết mình với chuyện ngồi, ngoài ra không biết gì nữa hết. Có nghĩa là chia từng phần từng phân ra để giải quyết. Không biết quý vị có hiểu không. Hello! Các vị có hiểu không.
1. Bạch hoá vấn đề
2. Chia nhỏ vấn đề.
Rồi, thì ở trong kinh này, cái chuyện đầu tiên Ngài nói là chia nhỏ vấn đề ra. Đầu tiên Ngài nói các dục, toàn bộ thế giới này chỉ cần nói đến dục là đủ rồi. Dục là muốn. Thứ nhất là gì ta, dục là thích thú trong cái này cái kia đúng không.

Rồi, thế đầu tiên hiểu đến cái dục là toàn bộ đời sống nói đến chữ dục là đủ rồi. Mà bây giờ mình tu hành trong cái dục là sao ta. Tôi nói gom lại: vô lượng vũ trụ với tất cả chúng sanh cùng tất cả vấn đề ở trong đó chỉ tập trung vào chữ dục này mà thôi. Không sai. Vì sao? Vì chính cái dục là ước muốn. Chính ước muốn dẫn đến hành động, hành động dẫn đến kết quả và kết quả chính là toàn bộ vũ trụ mà mình nhìn thấy mỗi ngày, đang sống trong đó, sống cùng nó với nó, bên cạnh nó. Quý vị có hiểu không. Tại sao có kẻ sinh ra làm con dòi con bọ, con trùn con dế, con chó con heo. Tại sao sinh ra có kẻ làm ông hoàng bà chúa, công hầu khanh tước, thầy chùa đủ đãng, kỷ nữ thương gia. Ở đâu ra vậy. Cũng là nghiệp. Một phần là nghiệp, phần lớn là nghiệp.
Cho nên, cái chuyện đầu tiên là nói đến dục, trước hết là nói về dục. Dục ở đây là gì, dục là muốn này muốn kia. Trong đây ngài nói dục có 5 loại, 5 thứ trưởng dưỡng. Dục ở đây có nghĩa là cái mình muốn khi mình nhìn thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng. Nhưng dục sai biệt là sao. Dục sai biệt có nghĩa là, tôi đã nói nhiều lần, cái thích trong đời này nhiều kiểu lắm. Do tiền nghiệp quá khứ, rồi cái gì nữa ta, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại. Nhớ nhe. tiền nghiệp quá khứ, rồi cái gì nữa ta, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại chính 3 cái này nó mới khiến cho mình mạnh về cái phiền não nào trong tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi. Mạnh về cái thiện nào trong tín, tấn, niệm, định, huệ. Thích nhiều về cái nào trong sắc, thinh, khí, vị, xúc. Các vị trong đây học toán chắc biết cái này. Chỉ cần xê dịch một cái nó sẽ ra một dạng. Dân giỏi toán làm cái này lẹ lắm. Thí dụ như do tiền nghiệp chúng ta phải làm người Việt Nam, chúng ta là nguyên cái room này nề, tổng cộng 50 người.
[22/07/2019 - 08:00 - phongheo.qn8001]
Đều do cái nghiệp gì đó giống nhau nên mình làm người Việt Nam. Nhưng vấn đề tiền nghiệp, mình giống nhau ở chỗ làm người Việt Nam. Nhưng mà sao, người Việt Nam ở miền nào, giới tính ra sao, nam hay nữ hay giới tính giữa. Có loại giới tính giữa nữa đó nghe. Giới tính vô danh đó, anh em..... Cho nên là người Việt Nam mà giới tính nào, vùng miền náo, lớn lên trong gia đình ra sao. Tới khuynh hướng tâm lý, có anh thì thích nhạc, có anh thì thích hoạ vẽ. Anh xài nhiều con mắt anh xài nhiều lỗ tai. Chưa kể trong cái đám anh mà thích con mắt thì có anh thích đi du lịch chụp ảnh, anh thì thích vẽ tranh, anh thì thích trồng hoa, anh thì thích chơi đồ cổ, anh thì thích chơi tiền xưa. Trong cái đám thích cảnh sắc là nó đã có 8 muôn 4 ngàn hạng trong đó rồi. Trong cái đám thích âm thanh nó lại cũng có 8 muôn 4 ngàn, có nghĩa là tôi muốn nói số nhiều đó. Vô số các trường hợp trong đó, nhé. Rồi thích mùi, thích vị, thích xúc, đó rồi thích suy tư. Đề tài thì có người thích văn hoá, xã hội, chính trị, tôn giáo, triết học. Các vị nghe kịp không. Xin lỗi! Cho nên từ cái chỗ 3 điều kiện tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại dẫn đến cái chuyện mình thích cái này thích cái kia. Mà chính từ cái thích đó các vị thấy dục trên các sắc, dục trên các thinh, dục trên các xúc. Và tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, mỗi phút giây nhớ dùm tâm niệm dùm điều này: những gì ta đang thích đang ghét trong từng phút, nó đã lặng lẽ kín đáo mở ra một con đường về cho ta trong đời sau kiếp khác. Câu thần chú này phải xăm lên người chứ không phải viết xuống giấy đâu. Phải xăm lên người những gì ta đang thích đang ghét trong từng phút, nó đã lặng lẽ kín đáo mở ra một con đường về nơi chốn nào đó cho ta trong đời sau kiếp khác. Đừng coi thường nó. Đừng có nói là tôi thích cái đó kệ tôi, làm cái gì mà đời sau kiếp khác. Sai. Tôi đã nói rồi, anh thích cái gì, anh ghét cái gì nó chưa đủ nhưng những hành động thiện ác đi kèm với cái thích cái ghét đó nó mới tạo ra cái lộ trình tương lại cho anh. Nhớ cái đó nhé. Rất là quan trọng nghe chứ đừng có nói tôi thích trồng hoa nơi góc vườn nhà tôi, tôi thích dọn dẹp nhà tôi làm cái gì ổng nói thấy ghê vậy. Nhà tôi tôi dọn chứ không lẽ để nó dơ như ổ chuột, có dọn thấy hay hay vui vui, cuối tuần hay về tôi dành thời gian dọn. Tôi thích dọn dẹp nhà, tôi thích hút bụi, tôi thích chưng bông cửa sổ, lau dọn ngoài bâng công, hành lang chút vậy đó. Đó là đúng. Thích nấu ăn, tôi không nấu thì chồng con tôi lấy gì ăn. Bà mẹ già, bố tôi lớn tuổi họ lấy gì họ ăn. Từ đó tôi thích nấu ăn. Mà làm cái gì đến mức thích nấu ăn , thích làm vườn, thích dọn nhà mà chưng dọn nhà cửa là một lộ trình sinh tử gì ghê vậy. Dạ thưa đúng. Anh thích cái gì thì anh đã kín đáo tạo ra những cái ghét ngược lại. Trong room có hiểu cái đó không ta. Vấn đề kẹt ở đó. Khi anh thích cái gì thì anh đã kín đáo tạo ra những cái ghét ngược lại. Thí dụ như tôi thích mát mẻ thì tôi ghét nóng nực. Mặc dù lúc này tôi không có nói cái nóng nực tôi chỉ nói mát mẻ thôi. Quý vị biết không? Tôi thích mát mẻ, tôi thích cao ráo, tôi

thích rộng rãi, tôi thích thông thoáng. Tôi kể toàn cái thích thì quý vị sẽ hiểu ngầm là cái gì ngược lại cao ráo, ngược lại thông thoáng, ngược lại rộng rãi là trẫm đều ghét hết nghe. Và để giải quyết cái thích giải quyết cái ghét đó tôi đã làm bao nhiêu việc thiện ác đó quý vị hiểu không.
[23/07/2019 - 01:33 - phongheo.qn8001]
Quý ví đâu có biết tôi làm bao nhiêu cái chuyện gian ác để tôi có nhà cao cửa rộng tôi về tôi hầy vợ, hầu con, hầu chồng, quý vị đâu có biết. Cho nên quý vị đâu có ngờ cái chuyện tôi thích nấu ăn, cái chuyện tôi thích chưng dọn nhà cửa, cái chuyện tôi thích mặc đẹp, cái chuyện tôi thích đi shopping, kể cả cái chuyện là window shopping bên Mỹ kêu là window shopping nên Đức nó kêu là like cửa sổ đó, tức là đi nhìn thôi nhé. Thì đó cũng là một cái nghiệp. Bây giờ thích bản thân nó sẽ dẫn đến cái ghét. Mà thích ghét cộng lại nó sẽ hướng dẫn hành động chúng ta. Tin tôi đi. Mình nghe từng bước , chia nhỏ vấn đề mình mới giải quyết được. Bạch hoá vấn đề và chia nhỏ nó ra thì chuyện nào anh cũng giải quyết được. Bởi vì anh thấy thích ở đâu thì cái ghét núp lùm kế bên. Chính ghét và thích hướng dẫn hành động, hướng dẫn cảm xúc, hướng dẫn đời sống anh. Anh sẽ làm cái này cái kia để mà giải quyết cái ghét và cái thích đó. Theo đuổi cái thích và trốn chạy cái ghét.
Cho nên, chữ dục ở đây nó lớn chuyện lắm. Cho nên ở đây Ngài mới nói đầu tiên dục là đam mê trong các trần, chuyện thứ hai là các dục sai biệt. Sai biệt nghĩa là nó thô, nó very very.... nó đủ loại hết trơn. Người thích sắc, thinh, khí, vị, xúc. Rồi trong cái sắc đó nó có thiên hình vạn trạng. Người mà dùng con mắt để thưởng thức cuộc đời đó, anh thì thích nhìn cái này, anh thì thích nhìn cái kia. Lỗ tai cũng vậy, chỉ riêng trong cái đám nghe nhạc thôi thì mình đã thấy là trùng trùng trong đó rồi nghe. Nghe nhạc tây, nhạc tàu, hay nghe nhạc ta. Nhạc ta là nghe nhạc gì, nhạc buồn, dân ca, cải lương, hồ bản, hát bội, quan họ Bắc Ninh, mái nhì mái đẩy. Mình phải ý mình thích cái gì. Chỉ riêng nhạc không thôi đó thì mình đã thấy thiên hình vạn trạng. Cho nên dục sai biệt, mình phải biết dục sai biệt từ đâu ra. Từ cái suy tư sai biệt, sở thích sai biết dẫn đến các dục sai biệt.
Tiếp theo, dục dị thục là sao? Tôi mới nói, mới vừa nói xong, khi mà cái thích của chúng ta không giống nhau thì dục dị thục có nghĩa là cái quả báo do các ước muốn đem lại cũng không giống nhau. Tôi đã nói rồi do anh thích cái này thì đương nhiên anh sẽ có cái ghét ngược lại. Tôi thề như vậy. Tôi thề bảo đảm như vậy. Khi anh thích cái này thì có bao nhiêu cái ghét ngược lại nó cũng đi kèm theo. Giống như là bánh xèo nó quất đống rau theo rồi đó, nào nưics chấm, nào giá, nào ngò gai húng lủi, tía tô, nào là đọt xoài non đọt củ sắn, củ dền, nó quất cho nguyên một đống là nó đi kèm với bánh xèo đí chứ không phải ít đâu. Bánh pizzaza nó không có rau nhưng thật ra nó cũng đủ thứ trong đó. Một cục bột mì nó sẽ đi theo với bao nhiêu thứ nó mới ra được cái bánh pizza chứ. Tôi nhớ hồi đó tôi mới qua Mỹ.
[23/07/2019 - 03:35 - phongheo.qn8001]
Tôi nhớ hồi tôi mới qua Mỹ, tôi gặp cái bánh pizza đó tôi đâu có dám nói, tôi nghĩ trong bụng, trời ơi sao nó giống cái đống mửa của ai đem đi nướng lại, nói thiệt như vậy đó. Tôi từng nghĩ như vậy, nhìn cái bánh pizza trời ơi nó giống cái đống mấy thằng xỉn mửa ra xong đem đi nướng lại đó, lút chút lút chút vậy đó. Ái da. Rồi, cho nên cái dục sai biệt hễ mình muốn tùm lum thì quả báo nó cũng tùm lum. Tôi đã nói rồi thích ăn ngon mà không tu hành sanh ra làm loài ăn tạp. Thích giữ của mà không tu tập sanh làm loài có hang có ổ có tổ chức có quần thể. Không biết có hiểu không ta. Thí dụ như có những loài bạ đâu sống đó, nhưng có những loài nó phải có hang, có loài phải có tổ. Quý vị có thấy loài chim, trong đó có những tổ chim mà nó làm công phu cực kỳ. Con chuột hải ly nó là bậc thầy kiến trúc. Có nghĩa là tất cả kiến trúc sư thế giới đều phải ngã nón cúi chào kính cẩn trước đồng chí hải ly một thứ chuột nước. Nó tầm tầm khoảng 1, 2 ký thôi mà nó giỏi cực kỳ. Và những công trình của nó đáng được xem là huyền thoại là hoang đường trong trí tưởng tượng của kiến trúc sư toàn hành tinh, là vì sao. Là vì khích thước, trọng lượng, điều kiện làm việc của nó không là gì so với những gì nó làm được, khi nó dựng tổ ở dưới nước. Nó lấy cây nó đóng cọc rồi nó làm tổ, phải nói là cái tổ của nó con người có đầu óc thông minh mà kêu làm cái tổ hải ly giống như vậy thì hầu hết phải quỳ lạy hết. Trời lạnh như cắt thì tôi hỏi nó làm kiểu gì thì không biết mà nó tha gỗ rồi nó làm sao mà nó ghim sâu cắm chặt ở trong sình để nó làm tổ. Cho nên, hoặc là tổ chim giòn giọt. Tôi nói cái này bà con muốn tò mò vô Google tìm tổ chim giòn giọt, ổ con hải ly, hoặc tổ chức từng đoàn quần thể bầy đàn của con ong con kiến con mối đó mới khiếp. Có nghĩa là

thích sở hữu bất động sản nhà đất mà không tu đời đời sanh ra làm loài thích hang thích ổ thích tổ chức quần thể. Chứ không phải khơi khơi mà sanh vào loài đó. Không phải khơi khơi, nó phải có những cái thích cái ghét như thế nào đó nó mới dẫn tới cái nghiệp tương ứng. Từ cái nghiệp tương ứng cho nên nó mới có cái chỗ đi về tương ứng. Có những người họ khéo tay cực kỳ mà họ không tu hành gì hết họ làm những loài động vật cũng khéo cực kỳ. Tin tôi đi. Ở đây không biết trong room mình, khổ quá trong room bị cái hội chứng sợ sách đó. Khổ, không biết đọc sách. Chứ có nhiều loài trong thiên nhiên nó khéo cực kỳ, nó khéo mà mình chỉ có lạy nó thôi. Hoặc là do nhiều đời mình rất khéo tay nhưng không tu hành gì hết nên sanh làm cái loài nào đi nữa mình cũng tiếp tục khéo tay. Nhớ nhé. Đó gọi là quả dị thục. Mình thích cái gì thì chính cái đó là quả dị thục, nó sẽ dẫn đến, thích cái gì đó là dục, mà cái quả do nó đem lại gọi là quả dị thục. Dục dị thục. Thích tu thiền định thì về Phạm thiên đó chính là dục dị thục. Thích về các cõi dục thiên thì làm các hạnh lành thập thiện để đời đời sanh ra hưởng quả nhân thiên đẹp trai con nhà giàu, học giỏi, có nhan sắc, có quần là áo lụa, có lộc ăn, có quyền lực, có đời sống tình cảm như ý. Thì tất thảy những thứ này đều là dục dị thục. Có nghĩa là anh có muốn cái này cái nọ và anh có tạo công đức đính kèm. Còn không nữa là giống như bánh xèo không có rau vậy đó, chỉ là cục bột gạo thôi. Mà không có bột nghệ nữa thì thôi không biết lấy gì để ra bánh xèo nữa. Nó chỉ là cục bột gạo vậy thôi. Có người khá khá chút thì có thêm miếng nghệ, khá khá nữa thêm miếng dầu bỏ vào chảo. Nhưng quý vị biết không, cái bánh xèo mà không rau không nhân thì nó kỳ dữ lắm, dù bánh xèo chay đi nữa nó cũng phải có cái tùm bậy tùm bạ bỏ vô cho nó giống người ta nhé. Thì mình thích mà mình không có công đức thì giống như làm báng xèo thiếu gia vị, thiếu nguyên liệu vậy đó. Nó kỳ cục vậy đó, nó kỳ cục dữ lắm.

Rồi, tiếp theo là xúc đoạn diệt. Xúc đoạn diệt là sao? Xúc đoạn diệt nghĩa là từ đồng nghĩa với sự chấm dứt sanh tử. Vì sao? Vì tôi đã nói rồi, sanh tử là sự có mặt của 6 căn, 6 trần. Sự gặp gỡ của 6 căn, 6 trần chính là 6 xúc. Cho nên khi nói xúc đoạn diệt cũng có nghĩa là sự vắng mặt của 6 căn, 6 trần. Không biết trong room có hiểu không ta. Hello! Khổ thiệt chứ, các vị có hiểu không? Con đường dẫn đến sự kết thúc 6 xúc chính là con đường bát chánh đạo (tiếng pali). Đó là đoạn chú giải cô Giọt Mưa mới đưa lên, tôi liếc mắt tôi thấy. Đúng rồi. Có nghĩa là do các dục anh tạo tùm lum nghiệp. Rồi từ đó anh mới có 6 căn, 6 trần. Từ sự gặp gỡ của 6 căn, 6 trần nó làm nên 6 xúc. Đúng chưa.

Rồi, bây giờ nói rằng tu là để diệt trừ 6 xúc đúng không? Đúng.

[24/07/2019 - 10:04 - phongheo.qn8001]

Có nghĩa là, ý nói gọn của cái gọi là sự biến mất của 6 căn và 6 trần. Mà anh muốn chấm dứt 6 căn và 6 trần thì sao ta. Chuyện đầu tiên là anh phải dẹp 6 ái, anh không còn thích nữa. Khi anh còn thích, các vị ghi dùm tôi câu này: khi ta còn thích trong 6 trần thì đời sau ta tiếp tục có 6 căn. Ghi dùm tôi câu này đi, tôi lười quá, lười rồi, sắp hết giờ rồi. Khi ta còn thích trong 6 trần thì ta còn có 6 căn. Tôi chờ thử có ai viết không, tôi ghét viết quá. Khi ta còn thích trong 6 trần thì ta còn, nó bị gào quá chừng, gì mà ép quay phim khổ thiệt. Khi 6 căn còn thích trong 6 trần thì ta tiếp tục tạo ra 6 căn trong kiếp sau. Thêm vô chữ kiếp sau. Khi kiếp sau ta có 6 căn thì coi như ta có hình hài đúng không, 6 căn là hình hài. Vì nghiệp tham ái kiếp này mà ta có 6 căn, còn 6 trần của kiếp sau là gì thì tùy thuộc kiếp này ta phước hay tội nhiều. Quý vị hiểu không ta. Chắc phải ghi rồi. Do 6 ái trong 6 trần đời này mà kiếp sau ta có 6 căn mới, còn 6 trần của kiếp sau là bất toại hay như ý thì tùy thuộc phước tội cá nhân. Xong chưa ta. Thí dụ như là thích ăn ngon nhưng mà không có phước thì phải ăn cái món không ra gì. Quý vị hiểu chưa. Quý vị thấy có nhiều người trên hành tinh này cứ đến giờ đói hả chỉ có mì gói thôi. Đến lúc đói chỉ có như bên châu phi, bên, Eritrea, Uganda.... Hoặc ngay bên bắc hàn của tôi nề, ông Uganda, somaliland... Nhất là châu phi nó đói nó chỉ có con trùng vỏ cây củ rễ mà nó quơ được. Tức là nó ăn cả những thứ có độc nữa. Quý vị biết không. Nó ăn cả những thứ có độc, cái rễ nào ngọt ngọt chua chua là ăn, con gì mà đưa cái lưng lên trời, ăn vô không cay, không khó nuốt là cứ nuốt. Nướng được là nướng, ăn sống được là ăn sống, các vị có tin không. Con người mình đó, minh khai mà vậy đó. Vì kiếp xưa cũng có 6 căn cũng có đam mê 6 trần nhưng không có cái phước tu tập. Cho nên bây giờ sinh ra cũng có 6 căn nhưng 6 trần của mình nó trục trặc, nó bị thiếu thốn nghiêm trọng, nghiêm trọng. Còn có nhiều người, mỗi người tùy đời sống

vui lắm. Có nhiều người kiếp trước họ sống như thế nào đó bây giờ họ sanh ra giàu có mà hưởng không được. Kẻ thì ăn được mà không có gì ăn, kẻ được đồ ăn mà không ăn được. Tôi biết nhiều cái cảnh tang thương lắm. Ngày xưa ở Việt Nam nó đói như quỷ vậy đó ăn cái gì cũng ngon mà không có gì để ăn. Lúc đi ra nước ngoài rồi muốn cái gì cũng có thì bác sĩ bảo calettoron nghe_nhịn, tiểu đường nghe_nhịn, cao máu nghe_nhịn. Coi như cấm hồi thằng nhỏ chỉ còn rau sống thôi. Mà cái thứ này tôi gặp một tỷ người. Tôi gặp một tỷ người rồi nó đông như vậy đó. Trong đám Việt Nam mình đó rất là nhiều, từ bên Mỹ con cháu toàn bác sĩ kỳ sư không mà bà già thì cứ tới giờ là cơm mà cơm không được gạo Thái, ..., ăn loại gạo tiểu đường á. Ăn rau luộc với nước chấm, nước tương phải pha loãng ra chứ ăn mà nó mặn quá ăn vô chết đó, bị lên máu mà đi luôn. Mà trước nhà thì nó đậu toàn xe Mercedes, Cadillac, rolls Royce, Lamborghini, Porsche, thứ dữ không, nội nhìn cái dàn xe là mình đã thấy cộng lại cả triệu rồi đó mà bà già không .... rau luộc chấm với nước tương pha loãng, các vị nghĩ coi có động trời không. Ăn mà ta nói nghẹn nghẹn, trợn trạo trợn trạo vậy đó. Đủ thứ loại hết trơn, mà là do nguyên thủy là gì. Là kiếp xưa cũng có 6 căn như người ta nhưng không khéo tu tập đấy. Vấn đề là ở chỗ đó cho nên đam mê trong 6 trần mà thiếu công đức đời sau sanh ra cũng tiếp tục có 6 căn để có thân mạng mắt, tai, mũi lưỡi như người ta vậy đó nhưng mà 6 trần có vấn đề. 6 trần mà không được như ý có nhiều lý do lắm. Một là không có cái để hưởng phải hưởng cái tầm bậy. Còn hai là có cái ngon lành nhưng sao ta, nhưng có thể nó trục trặc. Khổ quá, cơ thể nó trục trặc, coi như cũng xong luôn nghe. Còn bây giờ là đã đúng 4h chiều, phải xin bà con cho tôi đi nghỉ. Tôi có một cái phước cũng là một cái tội. Phước là tôi có bị tận thế, có bị suy dinh dưỡng cùng cực nhưng mà ngộ lắm khi tôi dạy học, tôi thuyết pháp, tôi rất khoẻ. Cái hơi, cái phổi của tôi nó rất mạnh. Cho nên khi tôi có nghe một người quen nói là nhìn sư lờ đờ, khi mà ngồi giảng nó sẽ bật dậy giống như là, bật dậy giống như là người khoẻ mạnh vậy đó. Nhưng sau khi giảng xong đó, bà con về rồi thì tôi lê lết cái tấm thân tàn lụi đi về phòng nằm thoi thóp. Chuyện đó xảy ra nhiều năm nay rồi nhé. Bây giờ sẽ sửa soạn tôi lê cái thân già về phòng tôi thoi thóp đây. Chúc các vị một ngày vui. Và hẹn gặp lại ngày mai.